

Mark Sandoval

ZAKON ŽIVOTA

Mark Sandoval

ZAKON ŽIVOTA

Mark Sandoval

ZAKON ŽIVOTA

SADRŽAJ

Poglavlje 1	
RAZUMEVANJE UZROKA BOLESTI	5
Poglavlje 2	
UČENJE IZ SOPSTVENIH POTREBA	23
Poglavlje 3	
OBMANE LJUBAVI	34
Poglavlje 4	
ZAKON ŽIVOTA: UZMI DA DAŠ	45
Poglavlje 5	
PRESUDNO BLAGO	56
Poglavlje 6	
OSTAVITE „KOFERE“	76
Poglavlje 7	
DAR PATNJE	89
Poglavlje 8	
ZAKON LJUBAVI... I ZDRAVLJA	101
Poglavlje 9	
RATOVANJE	107
Poglavlje 10	
LJUBAV KOJA TRAJE	122
Poglavlje 11	
LJUBAV KOJA SE PREDAJE	133
Poglavlje 12	
LJUBAV KOJA MISLI DOBRO	142
Poglavlje 13	
LJUBAV KOJA DAJE SVE	153
Poglavlje 14	
LJUBAV KOJA LEČI	162
Poglavlje 15	
LJUBAV KOJA SE POKORAVA	169
Poglavlje 16	
KONAČNI REZIME	176

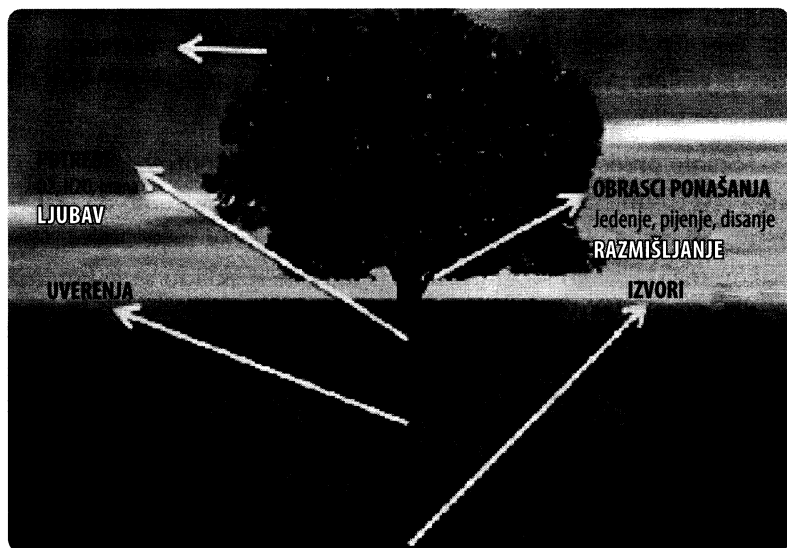
RAZUMEVANJE UZROKA BOLESTI

LEČENJE UZROKA

U ovom serijalu, želeli bismo da govorimo o lečenju uzroka, a ne samo o simptomima. Da bismo lečili uzrok bolesti, moramo da znamo sve o njemu. Da li znate šta je uzrok bolesti? Šta uzrokuje rak? Šta izaziva dijabetes? Šta je uzročnik bolesti koronarnih arterija? Ako ne znate šta je uzrok, da li možete uspešno da lečite bolest i izlečite je?

PRIKAZ U VIDU DRVETA

Kada lečim nekoga ko je bolestan, zamislim drvo. Ako postoji drvo koje rađa loš plod i ima bolesno lišće, da li rešavate problem tako što uklanjate loš plod i berete nezdravo lišće? Ne. Da li se orezivanjem grana eliminiše problem? Ne. Da biste došli do uzroka, morate da kopate. Morate da dospete do korenja i da otkrijete šta nije u redu sa poreklom tog uzroka. Ukoliko bih se bavio samo plodom, lišćem i granama, možda bih privremeno i uspeo da uklonim dokaz o problemu koji postoji, ali problem ispod površine je i dalje tu.

Sa aspekta zdravlja, plod i lišće predstavljaju simptome. Simptomi mogu da budu nelagodnost i bolovi, kašalj, umor i temperatura, slabost i groznica, i slično. Korišćenjem samo lekova ili biljaka u cilju uklanjanja simptoma, ne rešavate problem. Oni će samo prikriti dokaze o osnovnom problemu.

Ukoliko imate bolove u leđima, zbog toga što vam je u njih neko zabio nož, lekovi ili biljni preparati protiv bolova neće rešiti problem. Čak ga ni hidroterapija neće rešiti, iako bi mogla da bude od pomoći u procesu izlečenja. Morate da pronađete uzrok i da ga uklonite.

Setimo se ponovo našeg drveta, na kome plod i lišće predstavljaju simptome. Međutim, plod i lišće se ne oslanjaju sami na sebe. Na šta se oslanjaju plod i lišće? Na grane!

Grane predstavljaju obrasce ponašanja. Obrasci ponašanja su oni koji služe kao oslonac plodu (simptomima), koji je vidljiv. Ukoliko su takvi obrasci dobri, oni će donositi dobre plodove, ali, ukoliko su loši, plod će biti rđav. Pod obrascima ponašanja se misli na jednostavne stvari, kao što su odnos prema hrani, piću i disanju. Ti obrasci su nezaobilazni. Ako se ovi obrasci upražnjavaju na ispravan način, simptomi su obično dobri. Međutim, ako slabo jedete, ne unosite dovoljno tečnosti zato što ste na pôstu, ili zadržavate dah predugo, pojaviće se loši simptomi. No, ni grane se ne oslanjaju same na sebe. Njihov oslonac je stablo.

Stablo predstavlja potrebe. Svako od nas ima potrebe, koje moraju biti ispunjene, kako bismo preživeli. Mi ne možemo da izaberemo, ili da menjamo potrebe. One su utvrđene nepromenljivim zakonima. Ukoliko su te potrebe ispunjene u skladu sa zakonima koji uspostavljaju potrebe, čovek može da očekuje da će biti zdrav. Međutim, ako potrebe ne budu ispunjene, vi ćete se kretati od funkcionalnosti ka nefunkcionalnosti, pa sve do odsustva funkcionalnosti (smrti). Na primer, vama su kiseonik, voda i hrana potrebni i vi niste ti koji možete naprosto da odlučite da li su vam te stvari potrebne ili ne. Te stvari predstavljaju potrebu, koja je utvrđena nepromenljivim zakonima, i kao takva, ona se mora upražnjavati –

kroz vaše obrasce ponašanja – a sve to, da biste živeli. No, stablo nije oslonac samo sebi. Na šta se ono oslanja? Na korenje.

Korenje predstavlja veru. Ono u šta verujemo, određuje ono što radimo. Ono za šta verujemo da su dobitak ili poraz ili naša potreba, određuje ono što činimo, ili ne činimo. Na primer, ukoliko smatrate da je bolje provesti vreme radeći nego vežbajući, nećete naći vremena za vežbanje, ali, ukoliko smatrate da je bitnije vežbati nego raditi prekovremeno, izdvojićete vreme za vežbanje. Ukoliko ste mišljenja da su vam potrebni bezalkoholni napici nego voda, vi ćete koristiti te napitke, a ne vodu i snosićete posledice zbog toga. Da bi se promenili vaši obrasci ponašanja, prvo moraju da se promene uverenja koja pokreću takve obrasce.

U slučaju drveta, nije korenje to koje uzrokuje problem. Korenje samo crpi ono što mu je potrebno iz tla oko sebe. Želite li da otkrijete šta je problem, moraćete da se pozabavite tлом. Ono predstavlja naše izvore. Sama srž ove analogije jeste u tome da je uzrok lošeg ploda, loš izvor. Ukoliko želite da poboljšate kvalitet ploda i lišća, moraćete da tretirate zemljište, kako bi ono sadržalo ono što je potrebno drvetu, da bi bilo zdravo. Slično tome, ako smo vi i ja bolesni, trebalo bi da se osvrnemo na naše izvore, kako bismo otkrili šta je problem. Ako konzumirate bezalkoholna pića umesto vode, otrov za pacove umesto hrane ili ugljen monoksid umesto vazduha, vi ćete umreti, jer crpите iz pogrešnog izvora.

Međutim, kada je u pitanju čovek, postoji najmanje još jedan aspekt svega ovoga, koji bi trebalo razmotriti. Samo drvo ne može da izabere izvor iz kojeg će crpeti ono što mu je potrebno. Ono se jednostavno koristi onim što je oko njega. Sa druge strane, funkcionalan, odrastao čovek, može da odabere svoj izvor, a izbori kojim izvorom ćemo se koristiti, su takođe utemeljeni na našim uverenjima. Dakle, ne samo da uverenja utvrđuju obrasce ponašanja, već i izvore iz kojih crpimo. Ovo će postajati sve jasnije, kako budemo odmicali sa temom. Za sada jednostavno zapamtite: ako ugledate loš plod na svom drvetu, nemojte da ga uklonite, nego kopajte, da biste otkrili šta se događa sa korenjem i tлом. Tu ćete pronaći uzrok svoje bolesti.

Moramo da razmotrimo još jednu temu, pre nego što nastavimo dalje. Koliko nás ima potrebu za ljubavlju? Nikada do sada nisam sreo nekoga kome ljubav nije potrebna. Da li je moguće da ljubav, kao potreba, funkcioniše poput kiseonika, vode ili hrane, koji su nam potrebni? Ukoliko smo u potrebi za ljubavlju, koji se obrazac ponašanja odnosi na nju? U pitanju je razmišljanje. Da li mislite da će vaša uverenja o ljubavi uticati na to kako se ophodite prema ljubavi? Da. Da li mislite da postoje ispravni i pogrešni izvori ljubavi i da je vaš odabir njenog izvora bitan za zdravlje samog drveta? Da, i to je tačno.

BOL I BOLEST

Koliko vas voli bôl? A koliko bolest? Imam jedno pitanje. Da li je uloga bôla i bolesti dobra ili loša? Uzmimo za primer gubu.

Kod gube, ljudi su inficirani određenom vrstom bakterije, koja počinje da pogađa delove tela koji su hladniji, poput prstiju na rukama i nogama i poput nosa. Infekcija oštećuje nerve i na kraju bolesna osoba gubi osećaj za dodir, tako da, kada dođe do povrede na rukama takve osobe, ili na njenim stopalima, ona to nije u stanju da oseti. Zato takvi bolesnici na kraju počinju da gube prste, zbog povreda po njima, opekotina, posekotina i drugih problema, koje ono ne mogu da osete.

Dakle, da li je uloga bola poželjna? Da li je dobro imati sposobnost da se oseti bol? Da! Isto tako, da li je uloga bolesti dobra? Da li je dobro imati sposobnost da se razboliš? Da. I bol i bolest, daju nam do znanja da nešto nije u redu sa nama. Ukoliko ne bismo imali sposobnost da ih doživimo, mi bismo se za veoma kratko vreme ispovređivali tako, da nam više ne bi bilo pomoći.

No, kada se pozabavimo bolešću malo konkretnije, trebalo bi da se zapitamo sledeće: Da li bolest nastaje ni iz čega, ili postoji nekakav uzrok toj bolesti? Ako postoji uzrok, koji je to uzrok? Da bismo došli do zaključka šta je uzrok bolesti, morali bismo da sagledavamo put od uzroka do posledice ili nazad, od posledice ka uzroku.

ZAKON UZROKA I POSLEDICE (HIPERTENZIJA KAO PRIMER)

Uzmimo za primer hipertenziju, odnosno visok krvni pritisak. Šta uzrokuje visok krvni pritisak? Znamo da, kada krvni sudovi stežu krv koja njima teče, pritisak krvi (krvni pritisak), raste. U tom smislu, vazokonstrikcija je uzrok visokog krvnog pritiska. Rešili smo problem, zar ne? Otkrili smo šta je uzrok visokog krvnog pritiska, zar ne?

Jedan moj kolega je imao običaj da kaže: „Uzroci imaju svoje uzroke.“ Samo zato što smo otkrili jedan uzrok problema, ne znači da smo otkrili i GLAVNI uzrok. Svaki uzrok koji otkrijemo, uzrokovano je nečim drugim, i tako sve dok ne dođemo do korena uzroka.

Dakle, kada je u pitanju vazokonstrikcija, otkrili smo da je ona rezultat povećane aktivnosti simpatičkog nervnog sistema, a ta aktivnost predstavlja čovekov automatski odgovor na opasnost. Ona dovodi do toga da se poveća broj otkucaja srca, da se krvni sudovi stežu i da se oslobodi velika količina adrenalina, a sve to dovodi do porasta krvnog pritiska. Šta je uzrok pojačane stimulacije simpatičkog nervnog sistema?

Jedan od uzroka je povišena vrednost leptina. Leptin je hormon koji se oslobađa iz masnih ćelija u telu (pre svega iz masti, koje se nalaze oko organa u abdomenu) i ovaj hormon putuje kroz krv, do dela mozga koji se zove hipotalamus, a hipotalamus u sebi ima receptore za leptin i kada veća količina leptina dospe do hipotalamusa, on podstiče simpatički nervni sistem da pojača svoju aktivnost. Šta je uzrok povišenih vrednosti leptina?

Uzrok je povećana količina masnoće u telu, pogotovo visceralnih masti oko organa. Ćelije masnog tkiva se prevashodno uvećavaju kako se osoba goji, i kako te ćelije postaju sve veće i veće, hranljivim materijama i gasovima je sve teže da se razlože u centralni deo ćelije. Kako bi se odbranile, ćelije oslobađaju leptin, a leptin dovodi do toga da se brže osetite sitim, da se vaša metabolička stopa podiže i tako stimuliše vaš simpatički nervni sistem. Na žalost, signal brzog zasićenja i podignute metaboličke stope postepeno ne-

staje, a vama ostaje samo simpatička stimulacija. Šta je uzrok uvećanja masnih naslaga?

Uzrok je pozitivna kalorijska vrednost. To bi značilo da unosite više kalorija kroz ishranu, nego što ih sagorevate kroz vežbanje i svakodnevne aktivnosti. Šta povećava kalorijsku vrednost? Veća količina kalorijski bogatih namirnica. Neke namirnice sadrže više kalorija od drugih. Na primer, želite li da unesete 200 kalorija putera, biće vam dovoljna jedna kašika putera, ali, ako želite da uneste 200 kalorija celera, trebalo bi da pojedete više od jednog kilograma celera! Dakle, ako unosite namirnice koje sadrže više masnoća ili šećera, kroz tu visoko kaloričnu hranu ćete uneti više kalorija, pre nego što osetite da ste siti. Odakle dolazi potreba za povećanim unosom kalorične hrane?

U pitanju je vaš ukus. A šta oblikuje vaš ukus? On se razvija tokom vremena kroz repetitivno ponašanje. Drugim rečima, razvija se kroz vaše obrasce ponašanja. Šta uzrokuje vaše obrasce ponašanja?

Vaš apetit. A šta opet podstiče apetit? On je proizvod vaše ljudske prirode, a ljudska priroda je uzrokovana čime?

Grehom. Konačno, uzmemo li bilo koju bolest u obzir i prođemo li kroz isti proces postavljanja pitanja samima sebi, „šta je uzrok tome, a šta je uzrok onome“ i tako dalje, uvek ćemo stići do istog zaključka: greh. Da nije greha, ne bi bilo ni bolesti. Ne želim da mislite da ja verujem da je uvek greh onaj koji je uzrok vaše bolesti. Znamo da je Jov bio pravednik, ali je neprijatelju bilo dozvoljeno da ga muči strašnim bolestima. Te bolesti su i dalje bile posledica greha. Neprijatelj greh je bio uzrok Jovove bolesti.

GREH I BOLEST

Šta predstavlja greh? Greh je kršenje zakona. Jovan nam u 1. Jovanovoj 3,4 kaže: „...Greh je bezakonje.“ O kom zakonu on govori? U pitanju je Božji zakon, koji je poznat i kao Deset zapovesti, ali, šta je osnov Božjeg zakona? Osnov Božjeg zakona je Njegova narav, koja je zasnovana na ljubavi.

Matej nam u svom Jevanđelju, u stihovima 22,37-40, poručuje: „Ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom misli svojom“. Ovo je prva i najveća zapovest. Druga je kao i ova: „Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe“. Na ovim dvema zapovestima bazira se ceo Zakon i reči proroka.

Kao što primećujete, osnov Njegovog zakona je ljubav.

U knjizi „Misli sa Gore blagoslova“, na strani 46, čitamo da je „Zakon dat na Sinaju, bio proglašenje načela ljubavi, otkrivanje Nebeskog zakona Zemlji.“¹

Takođe otkrivamo da je bolest, u mnogim slučajevima, posledica ljubavnih problema.

U knjizi „Saveti o životu i ishrani“, na strani 325, čitamo: “Postoji božanski uspostavljen povezanost između greha i bolesti. Nijednom lekaru ne bi trebalo ni mesec dana da to uoči... ukoliko je temeljan i iskren, neće moći da prenebregne to, da greh i bolest imaju uzročnu posledičnu vezu.”²

Ovo je apsolutno tačno. Kao iskusni lekar, mogu samo da potvrdim da postoji povezanost između ljudske bolesti i greha. Međutim, nije lako čoveku na to i ukazati. U svakom slučaju, od pomoći je, ako možete da utvrdite put od uzroka do posledice.

ZAKON UZROKA I POSLEDICE

Možemo da razlučujemo između uzroka i posledice, jer postoji zakon o uzroku i posledici, koji upravlja povezanošću između uzroka i njegovih posledica. Zakon uzroka i posledice se može shvatiti na jednostavan način. Svaka posledica ima svoj uzrok, a svaki uzrok dovodi do posledice. Uzrok uvek dolazi pre, ili u trenutku nastanka posledice, a posledica uvek nastaje posle, ili u vreme uzroka. Ukoliko je došlo do posledice, i uzrok ili njegovi sekundarni uzroci moraju biti tu negde, jer ako je uzrok, ili njegovi sekundarni uzroci, uklonjen, posledica će nestati.

U knjizi „Apel majkama“, na strani 26, čitamo: „Volja Božja ustanovljava vezu između uzroka i posledice. Zastrašujuće posledice prate i najmanje ogrešenje o Božji zakon. Svi žele da izbegnu

posledice, ali se neće potruditi da izbegnu uzrok, koji dovodi do posledice. Uzrok je taj koji je pogrešan, a ne posledica...“³

Vidite, posledica nikada nije pogrešna. Ona je prirodni ishod zakona. Uzrok je taj koji je pogrešan i on se mora potražiti, prepoznati i ukloniti. Besmisleno je baviti se samo posledicom, jer ona po sebi nije problem, već je to uzrok. Lečenje simptoma, na duge staze, ne donosi trajnu dobrobit. Moramo potražiti uzrok i ukloniti ga, pa će i posledica nestati. Uzrok je problem, a ne posledica.

Kada razmotrimo zakon uzroka i posledice, uviđamo zašto on funkcioniše na način na koji to čini. Zakon termodinamike će nam pomoći u tome. Taj zakon kaže da „sva energija koja je potrebna jednom sistemu da bi funkcionisao, mora da dođe izvan tog sistema“. Iz tog razloga, nemoguće je napraviti mašinu koja će raditi bez prestanka. Ne postoji mašina koju ćete da pokrenete, pa da ona radi neprestano, generišući svu snagu koja joj je potrebna da bi nastavila sa radom, jer ona uvek zavisi od energije iz spoljnog izvora, kako bi nastavila sa radom.

Budući da sva energija koja je potrebna da bi jedan sistem bio funkcionalan (kao i sva energija neophodna da bi sistem bio van funkcije), mora da dolazi iz izvora spolja, posledica ne može da stvori sama sebe. Radi toga, uzrok se mora potražiti van samog sistema. Dakle, ako neko ima rak na levoj dojci, ne treba da na levoj dojci traži uzrok bolesti. Energija koja je neophodna da bi došlo do takve nefunkcionalnosti, nalazi se izvan tog mesta.

ZAKONI FUNKCIONALNOSTI

Postoji i zakon funkcionalnosti. Taj zakon kaže, da se sve što je funkcionalno, rukovodi nepromenljivim zakonima. Na primer, zdrav nivo soli u krvi, ili natrijuma, kod čoveka je 135-145 mEq/dL. Bez obzira da li su iz Australije, Afrike, sa Antarktika ili iz Amerike, svi ljudi imaju orijentacione vrednosti soli u krvi 135-145, ukoliko su zdravi. Međutim, ukoliko ta vrednost padne, ili poraste izvan naznačenih vrednosti, ne mogu da ostanu zdravi.

Isto tako, pH vrednost krvi kod čoveka je 7,35-7,45, bez obzira na to gde se on nalazi na planeti. Dakle, ako mislite da biste se bolje

osećali kada bi vam alkalna vrednost krvi bila 8,5 i ako biste postigli taj cilj, umrli biste, jer je zakon koji određuje nivo pH vrednosti u krvi čoveka, utvrdio da je zdrava pH vrednost između 7,35 i 7,45. Nije bitno da li vam se to dopada ili ne, da li znate nešto o tome, ili ne. Zakon tako kaže i vi ne možete da ga menjate, samo zato što vam se on sviđa ili ne.

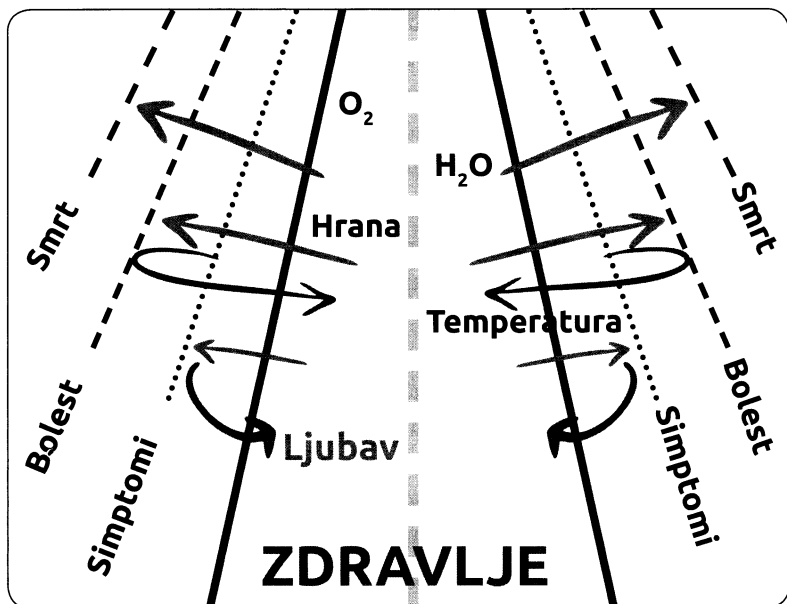
Isto tako, telesna temperatura (oralna temperatura), se kreće oko 98,6 f/ 37 C. Tu postoje manja odstupanja, ali niko ne bi mogao da živi sa telesnom temperaturom od 50 C ili 150 F. Nije važno da li ste visoki ili niski, mršavi ili gojazni, crni, beli ili plavi. Zakon je takav kakav jeste i ne možete da ga promenite. Zakoni funkcionalnosti su nepromenljivi. Odselimo li se na Arktik, ne možemo naprosto da odlučimo da tamo živimo tako što ćemo sniziti svoju telesnu temperaturu. Ili, ako unosimo previše soli, ne možemo naprosto da odlučimo da ćemo živeti sa višim vrednostima natrijuma u krvi. Mi funkcionišemo tako kako funkcionišemo, zbog zakona koji upravljaju našim funkcijama, a ti zakoni ne mogu da se menjaju.

STAZA ZDRAVLJA

Govorimo o zakonu života i da bismo počeli sa opisivanjem ovog zakona, hajde da zamislimo „autoput“ zdravlja. Zamislite zajedno sa mnom na trenutak, da je pred nama put sa po dva jarka sa svake strane. Zdravlje zadržavate samo ako ostanete na putu, ali, skrenete li u jedan od jarkova, naći ćete se u problemu. Kako bismo započeli sa analizom, moramo da definišemo neke od stvari koje su nam potrebne, da bismo ostali zdravi. Koje su to neke od zdravih potreba koje imamo?

Jedna je kiseonik. Šta još? Voda. Još? Hranljive materije ili hrana su nam takođe potrebni. Šta još? Treba nam i određena količina toplote, da bismo bili zdravi.

Šta se događa ako vam temperatura poraste? Imate groznicu. Kako se osećate kada imate groznicu? Prijatno ili neprijatno? Osećate se neprijatno. Pojavljuju se simptomi. Ovi simptomi vam pomažu da shvatite da ste van vrednosti propisanih zakonom o telesnoj temperaturi, a vaš odgovor na te simptome: preznojavanje,

umivanje, sklanjanje sa svetlosti, uključivanje ventilacije itd, pomažu vašem telu da snizi temperaturu i tako je vrati u granične vrednosti, propisane zakonom koji se tiče vaše telesne temperature.

A šta bi bilo da je obrnuto? Šta ako vam temperatura padne ispod dozvoljenih vrednosti? I u tom slučaju se javljaju simptomi. Simptomi poput naježenosti i drhtavice. Da li su ovi simptomi prijatni ili neprijatni? Neprijatni su. Zašto? Zbog toga, da bi vam stavili do znanja da ste skrenuli sa puta. Vidite, vi i ja zapravo ne marimo da li je nešto zdravo ili ne. Možda i ne znamo da li je nešto zdravo ili ne. Ono o čemu brinemo je, da li se osećamo dobro ili ne. Sa fizičke strane gledano, ukoliko ostanemo na putu, udobno nam je i u tome uživamo. Skrenemo li sa puta, dolazi do nelagodnosti koja nam daje do znanja da nešto nije u redu i da bi nešto trebalo da preduzmemo po tom pitanju. Ovi neprijatni simptomi su pokušaji vašeg tela da temperaturu vrate na normalne vrednosti, da biste bili zdravi. Oni vas upravljaju ka nazad, ka zakonu po kojem funkcionišete, kako biste mogli da funkcionišete na ispravan način i da se osećate bolje.

Šta se dešava ako vam se stanje pogorša? Recimo da vam temperatura drastično poraste. Tada, umesto da se jave samo simptomi, bolest napreduje (dolazi do nefunkcionalnosti), u vidu slabosti ili toplotnog udara.

Sada se osećate veoma loše. Zašto? Recimo da vam je temperatura veoma visoka. Udaljili ste se od zakona koji upravlja funkcijom vaše telesne temperature. To bolest, iako se sada pogoršala, pokušava da vam privuče pažnju, kako biste spustili svoju temperaturu i vratili je nazad, u okvire zakona koji upravlja vašom telesnom temperaturom.

Isto je i u obrnutom smeru. Ako vam bude veoma hladno, može da dođe do bolesti kao što su promrzline, ozeblina ili hipotermija. I ovo, iako je ozbiljnije od prethodnog stanja, jeste pokušaj da budete vraćeni u okvire zakona po kojem funkcionišete, da biste bili zdravi i lagodno se osećali.

Ako se ne zaustavite na simptomima i ne stanete kod bolesti (disfunkcije), ako nastavite da sve više odstupate od zakona po kojem ste funkcionalni, na kraju ćete od disfunkcije stići do odsustva funkcije (smrti). Telo može toliko da izdrži, pre nego što se preda.

Ovo se pokazalo istinitim i u obrnutom smeru. Nastavi li temperatura tela da pada, na kraju ćete umreti od posledica hipotermije i abnormalnih i neritmičnih srčanih otkucaja. Kada se držimo puta, uglavnom nam je prijatno. Kako skrenemo sa puta, postaje nam sve manje prijatno, iz razloga da bismo shvatili da nešto nije u redu i da bismo se vratili u granice zakona koji upravlja našom funkcionalnošću.

Još jedan faktor koji bismo mogli da razmotrimo je sledeći: Ako su sve druge stvari koje su vam potrebne (kiseonik, voda i hranljive materije), u granicama zakona koji upravlja vašom funkcionalnošću, ukoliko odstupite od zakona u vezi sa telesnom temperaturom, možete se od puta udaljiti više, pre nego što dođe do disfunkcije i smrtnog ishoda. Možete da podnesete više devijacija u jednoj oblasti, ukoliko su sve funkcije u redu, ali, ukoliko ste dehidrirani i imate nizak nivo kiseonika u krvi, a vrednosti elektrolita su vam

zabrinjavajuće, vaša telesna temperatura ne može mnogo da varira, pre nego što dođe do disfunkcije i smrti.

Sada bih želeo nešto da vas upitam. Koliko je vâs u potrebi za ljubavlju? Od više hiljada ljudi sa kojima sam razgovarao i postavio im ovo pitanje, nisam sreo nijednu osobu kojoj ona nije bila potrebna.

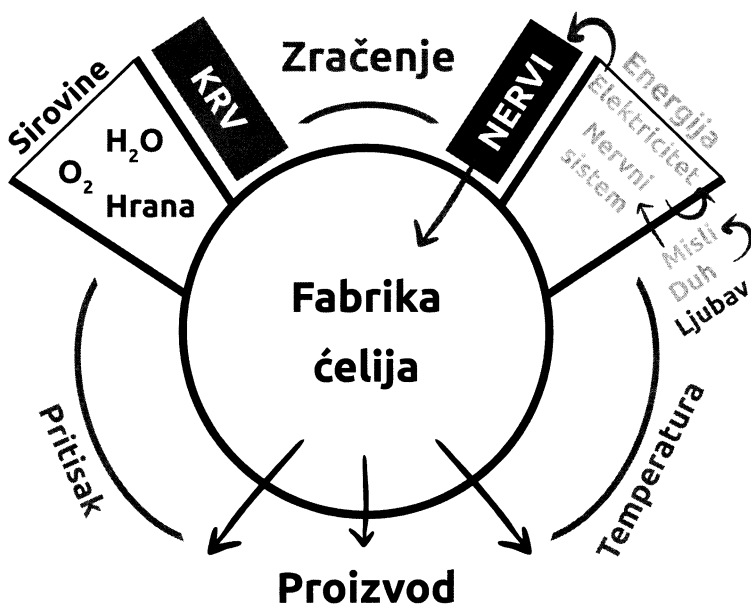
Svi smo mi u potrebi za ljubavlju, baš kao što nam je potreban kiseonik, voda, hranljive materije i toplota. Da li je moguće da postoji zakon koji upravlja funkcijom ljubavi i da, ukoliko se udaljimo od tog zakona, u bilo kojem smeru, iskusimo prvo neprijatne simptome, potom bolest (disfunkcionalnost), a na kraju i smrt? Tvrdim da je ovo zaista tačno. Kao što smo ranije videli, zakon koji upravlja funkcijom ljubavi jeste Božji zakon – Njegovih Deset zapovesti. Kasnije ćemo videti kako taj zakon upravlja funkcijom ljubavi.

Dakle, prema ovom zakonu života, zaključili smo da je zdravije funkcionalno onda, kada se slede zakoni koji njime upravljaju. U suprotnom, nastaje bolest kao disfunkcionalnost, jer smo se, na ovaj ili onaj način, ogrešili o zakon koji upravlja našim funkcijama.

FABRIKE ĆELIJA

Kolikom broju ćelija u vašem telu je potreban kiseonik? Koliko njih je u potrebi za vodom? A koliko njih za toplotom? Svaka od njih. A koliko vaših ćelija je u potrebi za ljubavlju? Svakoj ćeliji u vašem telu je potrebna ljubav. Kako da ćelijama obezbedimo ono što im je potrebno?

Pre nego što odgovorimo na ovo pitanje, osvrnimo se na ćelije i njihovu funkciju. Ćelije su najmanje jedinice koje nose život. Ćelija je toliko jednostavna, a opet sadrži sve funkcije života unutar sebe. Naše telo je sastavljeno od 50-100 hiljada milijardi ćelija, a funkcija našeg tela se oslanja na ispravno funkcionisanje svake od tih ćelija. Ukoliko je određeni broj ćelija nefunkcionalan, počecete da primećujete tu nefunkcionalnost. Što je manje ćelija potrebno za jednu određenu funkciju, utoliko manji broj njih može da postane nefunkcionalan, pre nego što to primetite.

Ćelije u vašem telu su poput fabrika – hemijskih fabrika. One proizvode hemijske proizvode. Njihovi proizvodi mogu da budu hormoni, poput leptina o kojem smo ranije govorili. Mogu da proizvode proteine, molekule unutar ćelije, koji šalju signale, kao i niz drugih hemijskih proizvoda.

Da bi jedna fabrika mogla nešto da proizvede, šta bi trebalo da ima? Morala bi da poseduje sirovinu. Koju sirovinu koriste ćelije? One koriste kiseonik, vodu i hranljive sastojke (a svi su hemijskog porekla). Tako, ćelija koristi sirovine, koje su hemijskog porekla, i pretvara ih u proizvode, koji su hemijskog porekla. Kako se dostavlja sva ta sirovina do svih ćelija u telu? To se čini putem krvi.

Iako posedujete fabriku sa utvrđenim planom rada, radnike i sirovinu, i dalje niste u stanju da nešto proizvedete. Šta vam je još potrebno?

Potrebna vam je energija ili snaga, da biste funkcionisali. Morate da pokrenete fabriku! Zapamtite, sva energija koja je potrebna da

bi vaš sistem funkcionisao, mora da dođe izvan tog sistema. Što se tiče ćelija, koji oblik energije one koriste? Elektricitet.

Ćelije održavaju razliku u napajanju duž ćelijske membrane, tako što se unutar ćelije nalazi više negativnog naboja, a izvan ćelije se nalazi više pozitivnog naboja. Pozitivno i negativno naelektrisane čestice deli neprobojna membrana, koja se naziva baterijom. Dakle, vaše ćelije su nalik malim baterijama, a razlika u napajanju se naziva napon. Ako se čestice kreću sa jedne strane na drugu, to se naziva strujom. To je električna aktivnost u ćelijskoj membrani, koja pokreće funkcije u ćeliji, pa i učestvuje u razlaganju glukoze i drugih molekula, u hemijsku ili toplotnu energiju. Odakle ćelije u telu dobijaju električni stimulan, da bi funkcionisale i bile u koordinaciji sa ostalim ćelijama i njihovim funkcijama? Iz nervnog sistema.

Mozak generiše električnu energiju koja se prenosi kroz nerve, do različitih delova tela, da bi stimulisala ćelije da ispravno funkcionišu – da povećavaju i smanjuju i usklađuju svoju funkciju. Na koji način energija iz nervnog sistema dospeva do svih ćelija tela, u cilju kontrolisanja njihove funkcionalnosti? Ona se prenosi kroz nerve, do različitih delova tela.

Odakle mozak prima elektricitet, koji generiše i šalje kroz nerve, do ostalih delova tela? Setite se, sva energija, koja je potrebna da bi jedan sistem funkcionisao, dolazi izvan tog sistema. Taj elektricitet dolazi od procesa razmišljanja. Misli generišu električnu aktivnost u moždanoj opni, koja se potom, kroz nerve, prenosi do ostatka tela.

Nauka tvrdi da je električna aktivnost ta koja podstiče razmišljanje, ali je zapravo razmišljanje to koje dovodi do električne aktivnosti. Nauka veruje da električna aktivnost u okviru neuronskih mreža samog mozga, stvara misao. Drugim rečima, nauka veruje da fizička tvorevina stvara duhovnu. No, mi kroz Bibliju spoznajemo da je Bog (koji je Duh), stvorio sve što postoji. Nije električna aktivnost u okviru neuronskih mreža samog mozga ta koja stvara misao, već je misao, kada se primeni na neuronsku mrežu mozga, ta koja stvara elektricitet.

Da biste u svoje telo uneli nešto što je duhovne prirode, jedan deo vas bi trebalo da je u stanju da primi to duhovno i primeni ga

na telo. Taj deo vas, koji je duhovne prirode, i koji, kada se kombi-
nuje sa fizičkom strukturom mozga, pretače misli u električnu ak-
tivnost, jeste vaš duh.

Dakle, vaš duh prenosi duhovnu informaciju, koja se preobra-
žava u moždanoj opni u električne impulse, koji se opet provode
kroz nerve, do svake od ćelija u telu, kako bi se one opskrбиле elek-
tričnim impulsima, a njihova funkcionalnost kontrolisala.

Zapamtite, vi i ja smo u potrebi za ljubavlju. Da li i svaka ćelija
vašeg tela ima tu potrebu? Ne. Njima su potrebni rezultati te ljubav-
vi. Koji deo vas ima tu potrebu? Vaš duh.

Ako vaš duh ima tu ljubav koja mu je potrebna, proizvodiće mi-
sli koje su neophodne da bi se stvorila energija i koordinacija, neop-
hodna da bi ćelije funkcionisale onako kako treba, ali, ako duh ne
poseduje ljubav koja mu je potrebna, energija i koordinacija neće
biti u skladu i u vašem telu će doći do nefunkcionalnosti.

Tako, da bi vaše ćelije dale dobar proizvod, potreban im je kva-
litetan nacrt tog proizvoda unutar DNK, odgovarajuće okruženje
za rad, dobra sirovina i adekvatna energija ili kontrola.

UZROCI NEDOSTATKA FUNKCIJE

Dakle, koji su uzročnici nedostatka funkcije u ćelijama, a time i u telu?

Jedan od uzroka je nasledni faktor. Nasledne bolesti su bolesti
koje se manifestuju kod pojedinca kao rezultat promena u genet-
skom kodu jednog od roditelja, baka i deka itd, a manifestuju se
nevezano za faktore okruženja, ili životnog stila tog pojedinca. To
su predispozicije koje postoje kao u slučajevima Hantingtonove bo-
lesti (horeje) i cistične fibroze – predispozicije koje dovode do bo-
lesti i prerane smrti, uprkos svim pokušajima da se te bolesti izleče.
Nasledni faktori nedostatka funkcije su problematični, jer uzroke
ne možete da uklonite, budući da se oni nalaze u prethodnim gene-
racijama. Ne možete da eliminišete ni sekundarni uzrok (promenu
u delu DNK), jer je sekundarni uzrok zapisan u svakoj ćeliji vašeg
tela, a ne postoji način da se koriguje DNK u svim čovekovim ćeli-
jama. Možete da pokušate da ublažite manifestacije tih bolesti, ali

ne i da izlečite bolest, jer ne možete da dođete do uzroka. To, međutim, ne znači da Bog ne može da ukloni uzrok. On nije ograničen vremenom. On može sve ponovo da stvori.

Ova definicija se razlikuje od tvrdnji o genetskoj predispoziciji. Mnoge bolesti su na ovaj ili onaj način genetske, jer, da bi se bolest manifestovala, odgovarajući geni moraju da se promene, ili da mutiraju, ili da neodgovarajući geni dođu do izražaja.

Drugi uzrok koji izaziva nedostatak funkcije, je okruženje. Čelije funkcionišu unutar konteksta određenih parametara jednog okruženja. Vi možete da izazovete nedostatak funkcije tako što ćete vršiti preveliki ili premali pritisak. Može da vas udari automobil, da vas neko upuca pištoljem, izbode nožem ili da dođe do nedostatka funkcije zbog neuobičajenog incidenta tokom ronjenja. Sve ovo bi izvršilo preveliki pritisak na telo, što bi dovelo do oštećenja ćelija. Do oštećenja može da dođe i zbog premalog pritiska (povrede izazvane vakuumom, visinske bolesti itd.). Potrebna nam je određena količina pritiska sredine, kako bi naše ćelije funkcionisale, a kada tog pritiska nema, posledica toga je nedostatak funkcije. Takođe, ukoliko je temperatura oko ćelije previsoka ili preniska, ona ne može da funkcioniše normalno i pored toga što poseduje odgovarajuću sirovinu i energiju. Možete da opečete prste na rukama, ili da dobijete promrzline na prstima na nogama i tako da izazovete nedostatak funkcije. Najzad, mi smo okruženi različitim oblicima elektromagnetnih talasa, i sila i frekvencije tih talasa mogu da dovedu do oštećenja. Teške opekotine od sunca zbog ultravioletnih zraka, ili velika izloženost radijaciji zbog rendgenskih uređaja ili nuklearnih otpadaka ili nuklearnih bombi, mogu da oštete veliki broj ćelija u telu. Dakle, pritisak, temperatura i elektromagnetna radijacija, su deo okruženja i mogu da utiču na funkcionalnost ili na nedostatak funkcije.

Drugi potencijalni uzroci nedostatka funkcije su sirovine. Možda koristite štetne sirovine, poput toksina, otrova, zagađivača itd. Možda jednostavno upotrebljavate pogrešne materijale – sokove umesto vode, prženu hranu umesto voća i azot umesto kiseonika.

Možda je došlo do disbalansa kod ispravnih sirovina. Možda unosite previše soli, premalo ugljenih hidrata, previše masnoća, i dr.

Ukoliko su sirovine uzrok nedostatka funkcije, doći će do nekih uopštenih posledica. Određene ćelije, ili tkiva, možda više zahtevaju određene sirovine nego druge ćelije, pa će do manifestacije nedostatka funkcije doći lokalno (hipotireozu izaziva nizak nivo joda, kod davljenja, prvo će doći do smrti mozga, pa onda ostalih delova tela, sve do nožnih prstiju itd.) ali, kako se uzroci nižu ili pogoršavaju, sve ćelije će na kraju biti uključene u niz metaboličkih posledica, koje će se proširiti na sve ćelije u telu.

Nedostatak funkcije može da izazove i energija. Za razliku od sirovina, energija u početku dovodi do lokalnog nedostatka funkcije. Zapamtite, ćelije pokreće električna energija, a tu električnu energiju stimuliše nervni sistem, za vreme dok mozak generiše tu električnu energiju, kroz razmišljanje. Nervni sistem je veoma specifičan. Jedan deo mozga kontroliše, ili prima informacije sa određenog mesta u telu, a drugi deo mozga čini to isto, za drugi deo tela. Ukoliko imate određeni problem sa elektricitetom u jednom delu mozga, on se može preneti putem nerava do određenih delova tela i tako uticati na to određeno mesto. Dakle, ukoliko imate lokalni problem, taj problem ne može biti izazvan samo sirovinama.

Na primer, neki ljudi imaju problem sa gihtom. Giht je bolna upala zglobova (ponekad i nekoliko zglobova), kod koje supstanca zvana mokraćna kiselina formira kristale u zglobovima i izaziva iritaciju, bol, crvenilo, prenožavanje i osećaj toplote. Većina ljudi sa gihtom ima povišene nivoe mokraćne kiseline u krvi, i kada im izvadite krv iz ruke, nivoi mokraćne kiseline su im veoma visoki. Dakle, pretpostavljamo da je uzrok problema mokraćna kiselina i dajemo lek, kako bismo snizili nivo mokraćne kiseline, pa giht nestaje. Ali, da li samo mokraćna kiselina uzrokuje giht?

Odakle ste izvadili krv koja je pokazala povišen nivo mokraćne kiseline? Iz ruke, ili iz šake. Zbog zakona difuzije, znamo da se supstance rastvorene u vodi, ravnomerno pronose kroz vodu, tako da njihova koncentracija svuda bude jednaka. Dakle, znamo da, kada

izmerimo nivoe mokraćne kiseline u krvi izvađenoj iz ruke ili nožnog prsta, oni su gotovo isti. Mokraćna kiselina se kreće kroz čitavo telo, ali zašto onda izaziva tegobe u samo jednom zglobu? Da je u pitanju samo mokraćna kiselina, to ne bi bilo tako. Mora da postoji još nešto. Mokraćna kiselina mora da je samo jedan od faktora. Ja lično sumnjam da je energija iz nervnog sistema ključni problem. Mokraćna kiselina je samo jedan od faktora, koji je neophodan, da bi se problem manifestovao. Ista stvar je i sa holesterolom i arterijskim plakom/ začepljenjem.

Najzad, disfunkciju može da izazove i Neprijatelj. Vidimo to kroz Jovov život. On je bio pravednik, veran u svemu što je činio, ali je Neprijatelj došao kod Boga i požalio se da Bog nije korektan, te da mu Jov ne bi služio kao što to čini, ukoliko bi Bog prestao da ga štiti. Zbog toga je Bog dozvolio Neprijatelju da uzrokuje nedostatak funkcije ili bolest u Jovovom telu. Nije u pitanju bila nasledna bolest, okruženje, sirovina, ni energija. Bio je to direktan napad Neprijatelja. I danas to može da se dogodi. Međutim, za razliku od Jova, neprijatelju je često lako da dođe do nas, jer mu mi za to otvaramo vrata, svojim učešćem sa njim u grehu.

UČENJE IZ SOPSTVENIH POTREBA

OSNOVNE POTREBE

Osvrnimo se ponovo na naše osnovne potrebe, ali iz malo drugačijeg ugla.

Postoje osnovne potrebe, koje ćelije imaju, kako bi funkcionisale, kao što su sirovina i energija. Sirovine uključuju kiseonik, vodu, hranjive materije, toplotu, kako smo već ranije istakli. Ali, uključuju i sunčevu svetlost i san.

Da bi ove osnovne potrebe bile zadovoljene u ćelijama našeg organizma, one prvo moraju da dospeju u sâm organizam, kroz organe ili sistem organa. Mora da postoji put od osnovnih potreba do njihovog zadovoljenja – potreban nam je put kojim će se to ostvariti.

Dakle, koji organ, ili sistem organa, je odgovoran za unos kiseonika u telo, koji nam je potreban da bismo živeli? Pluća.

Osnovne potrebe	Putevi prenošenja	Aktivnost	Mogućnost da sami stvorimo	
ne	Kiseonik	Pluća →	Disanje	Ne
	Voda	Stomak →	Pijenje	Ne
	Hrana	Stomak →	Jedenje	Ne
	Toplota	Koža →	Izloženost/ pokrivanje	Ne
Sunčeva svetlost	Oči/koža →	Otvorene/ izložena	Ne	
San	Mozak →	Zatvorene oči	Ne	
Energija	Ljubav	Duh →	Misli	Ne

Koji organ, ili sistem organa, je neophodan da bismo uneli vodu, koja nam je potrebna da bismo živeli? Utroba.

Koji organ, ili sistem organa, je potreban da bismo u telo uneli hranljive materije koje su nam potrebne za život? Takođe utroba.

Koji organ, ili sistem organa, je neophodan da bismo u telo uneli toplotu koja nam je potrebna za život? Koža.

Koji organ, ili sistem organa, je potreban da bismo u telo uneli sunčevu svetlost da bismo živeli? Oči i koža.

A koji organ, ili sistem organa, nam je potreban da bismo spavali i samim tim živeli? Mozak.

Kako smo ranije istakli, jednom kada ove sirovine dospeju u telo kroz određene organe ili sisteme organa, one se moraju isporučiti svim ćelijama u telu, da bi te ćelije mogle da žive.

A ko je odgovoran za distribuciju snage ili elektriciteta do ćelija, kako bi one živele? Nervi.

Znači, mi moramo da shvatimo da, ne samo da mi imamo osnovne potrebe i ne samo da nam je potreban put kojim bi trebalo da te potrebe 'dostavimo' ćelijama, već nam je potrebna i određena aktivnost, kako bismo te osnovne potrebe uneli u telo. Dakle, koju aktivnost bi pluća trebalo da obavljaju, da bi u telo unela kiseonik koji nam je potreban da bismo živeli? Ona bi trebalo da dišu.

Koju aktivnost bi opet trebalo da izvrši utroba kako bi u telo unela vodu koja je potrebna za život? Stomak (koji predstavlja digestivni trakt), mora da pije.

A šta bi stomak trebalo da uradi, da telo opskrbi hranom neophodnom za život? Stomak mora da jede.

Šta treba da učini koža da u telo unese toplinu koja mu je potrebna da bi ono živelo? Koža mora, ili da se izloži toploti, ili da se pokrije.

Koju aktivnost oči i koža treba da upražnjavaju, da bi do tela donele sunčevu svetlost, da bi ono živelo? Oči moraju da budu otvorene, a koža mora da se izloži suncu.

Šta bi trebalo mozak da radi, da u telo unese san koji vam je potreban da biste živeli? Mozak mora da vam zatvori oči, odvede vas u ležeći položaj itd.

Za svaku osnovnu potrebu, mora da bude preduzeta radnja koju jedan organ, ili sistem organa, upražnjavaju, kako bi uneli prêko potrebne supstance u telo, a potom ih distribuirali do svake od ćelija. Ali, postoji nešto što nam svima treba, a što smo ranije pominjali.

Svima nam je potrebna ljubav. Šta je potrebno preduzeti, da bi ljubav stigla do našeg tela? Potrebno je da razmišljamo. Razmišljanjem unosimo ljubav u telo, prenosimo je kroz nerve i dostavljamo do ćelija u telu.

Razmotrimo ljubav malo detaljnije. Koliko je ljubav teška? Od koliko protona, neutrona i elektrona se ona sastoji? Smešno, kažete? Ljubav nije fizičke prirode, zar ne? Dakle, da biste uneli ljubav, koja nije fizičke prirode, u telo, trebalo bi da imamo organ koji isto tako nije fizičke prirode. Koji je to organ onda u pitanju? To je duh. Duh, koji nije fizičke prirode, je organ koji unosi ljubav u telo, kroz akt razmišljanja, a ta ljubav se potom kroz nervni sistem, putem nerava, šalje do svih delova tela.

Sada se moramo zapitati nešto veoma bitno. Možete li da stvorite kiseonik koji je vašim plućima potreban da biste živeli? Ne. Možete da koristite hemijske supstance ili mašine, kako biste izvukli kiseonik iz drugih molekula i smestili ga u neku posudu, ali ne možete da stvorite kiseonik ni iz čega.

Isto tako, da li ste u stanju da stvorite vodu, koja je potrebna vašem stomaku da pije, da biste živeli? Ne.

Da li možete da stvorite hranljive materije potrebne vašem stomaku kao jelo, da biste živeli? Ne. Možete da učestvujete u procesu uzgajanja biljke, zalivanja, okopavanja itd, ali ne možete semenu da udahnete život i učinite da ono izraste i dâ plod.

Da li možete da stvorite toplotu koja je potrebna vašoj koži, bilo da joj se koža izloži, ili da se njome pokrije, da biste preživeli? Ne.

A možete li da stvorite sunčevu svetlost, da se pred njom vaše oči otvore, ili vaša koža se izloži, da biste preživeli? Ne.

Da li ste u stanju da stvorite san koji je potreban vašem mozgu, kako bi živio? Svaki pojedinac koji ima iskustvo sa nesanicom će vam reći: „Ne!“

Da li onda možete da stvorite ljubav potrebnu vašem duhu, da bi razmišljao i živeo? Ne. Ne možete.

AKTIVNOST NASUPROT OSNOVNIM POTREBAMA

Možemo li da budemo zdravi, ukoliko koristimo pogrešne supstance, a ponašamo se na ispravan način? Na primer, kada udišemo vazduh koji sadrži kiseonik, ostaćemo zdravi. Ali, ako udišemo ugljen dioksid, šta će da se dogodi? On će nas ubiti. Ista aktivnost (udisanje), vezana za pogrešan izvor (ugljen dioksid), će dovesti do smrti.

Ako pijemo vodu koja je potrebna našem organizmu, ostaćemo zdravi. Ali, pijemo li antifriz, on će nas usmrtiti. Ista radnja (pijenje), sprovedena iz pogrešnog izvora (antifriz), će za nas biti pogubna.

Jedemo li hranu sa dobrim hranljivim vrednostima, bićemo zdravi. Ali, ako pojedemo otrov za pacove, umrećemo. Ista aktivnost (jedenje), sprovedena iz pogrešnog izvora, donosi smrt.

Ako mislimo zdravo, ostaćemo zdravi. Ali, ukoliko se ispunjavamo lošim mislima, to će nas ubiti. Isto delovanje (razmišljanje), sa pogrešnim izvorom (mîsli koje ne sadrže ljubav), ubija.

Samo ako preduzimamo ispravne radnje (O_2 , H_2O , zdrava hrana, ljubav), možemo da očekujemo da budemo zdravi. Ako crpimo iz zdravog izvora (odgovarajuće hranljive materije, O_2 itd.), ali to radimo na pogrešan način (prejēdamo se, previše provetravamo, ne jedemo, ne dišemo itd.), to će nas dovesti do bolesti, ili do smrtnog ishoda. Ako pak, preduzimamo ispravne radnje (dišemo, pijemo ili jedemo), ali iz pogrešnog izvora (otrovi, toksini itd.), obolećemo i završiti kobno. A činimo li nešto pogrešno (prejedamo se) i to iz lošeg izvora (otrovi), i to nas vodi do bolesti i smrti.

ŠTA MI MOJE POTREBE PORUČUJU?

Kada ozbiljno razmislimo o različitim potrebama koje imamo, mi učimo ponešto o sebi samima. Da li vi možete da stvorite ono što vam je potrebno? Ne. Da možete, to ne bi bila vaša potreba. Telo ne može da stvori ono što mu je potrebno. Ni duh ne može da stvori ono što mu je potrebno.

Da li nam je potrebna ljubav? Jeste! Apsolutno! Da li mi možemo da stvorimo, ili proizvedemo ljubav? Ne! Da možemo, to ne bi bila naša potreba. Da li je to samo do nas? Da li samo vi i ja ne možemo da stvorimo ljubav, ili se to odnosi na svakog čoveka? To se odnosi na svakog čoveka; nemamo samo mi problem sa tim. Nijedan čovek ne može da stvori, ili da proizvede ljubav. Moramo to da zapamtimo, jer je to od fundamentalne važnosti za mnoge naše probleme.

Da li neko može da diše umesto mene? Ne. Ja moram da dišem sâm. Samo kiseonik koji sâm udahnem, doneće dobro mom telu. Da li neko može da pije umesto mene? Ne. Neko da jede umesto mene? Ne. Samo moja dela, a ne delovanje drugih, utiču na moje zdravlje.

Drugo ljudsko biće ne može da bude izvor onoga što je meni, kao čoveku, potrebno, jer njemu je potrebno isto što i meni. Dakle, da vas pitam nešto; Da li neko drugi može da bude moj izvor ljubavi? Ne! Jer, i tom nekom je ta ljubav potrebna.

OSNOVE ZAJEDNIŠTVA

Zamislite da imate komšije koji svako malo dolaze do vas, da nešto pozajme. Onda jednog dana dođu do vas i kažu vam da njihova ćerka ima retko smrtonosno oboljenje, koje može da se leči samo u posebnoj zdravstvenoj ustanovi u Rusiji i da to lečenje košta 500.000 dolara. Oni vas zamole da im date tih 500.000 dolara za lečenje. Vi im ljubazno kažete da nemate taj novac, ali date donaciju u te svrhe. Oni ipak nastave da dolaze svaki dan i da nadalje pitaju za preostali iznos do 500.000 dolara. Šta ćete na kraju da uradite kada vam te komšije dođu na vrata? Nećete ih otvoriti!

Frustrirani ste što nemate ono što im je potrebno, a oni su frustrirani, jer ne dobijaju ono što im je potrebno. Tako je to u odnosima sa drugim ljudima. Mi postajemo frustrirani kada ne primamo ljubav koja nam je potrebna, a oni, jer ne mogu da nam je pruže. Mi očekujemo od drugih ono što oni ne mogu da stvore. Problem je u tome što se okrećemo pogrešnom izvoru!

KO SNOSI ODGOVORNOST?

Čija je odgovornost da ja udišem kiseonik? Moja. Čija je odgovornost da ja unosim tečnost? Moja. Ko je odgovoran za to da ja u sebe unosim odgovarajuće hranljive materije? Ja.

Da li ste se ikada osećali prazno kada se radi o ljubavi? Imam jedno pitanje. Ko je odgovoran za to da se ja ispunjam ljubavlju? Bog ili ja? Ja sam! Vidite, da je Bog odgovoran za to jer „On sve izvodi na dobro“, mi bismo svi bili ispunjeni ljubavlju. Razlog zašto nismo ispunjeni, je taj što to nije Njegov posao.

Pre mnogo godina, grupa ljudi je umrla dišući. Oni su odvedeni u gasnu komoru i njihovo disanje unutar nje ih je ubilo, jer su udisali pogrešnu supstancu. Ali, oni nisu imali izbora. Drugi su izabrali okruženje umesto njih, ono je bilo pogrešno, pa su umrli.

RESTORAN

Bog pred nama prostire „švedski sto“ ljubavi. Da li ste ikada bili u restoranu „Slatki paradajz“ (*Sweet Tomatoes*)? Za one koji nisu bili, to je restoran sa švedskim stolom, punim salata. Uđete u restoran i tamo je postavljen veliki broj salata i preлива. Možete da izberete ovu ili onu salatu i onaj ili ovaj preliv, ili taj ili onaj namaz. Čini se da je izbor neograničen. Baš nalik tom stolu, Bog pred svakim od nas prostire švedski sto ljubavi.

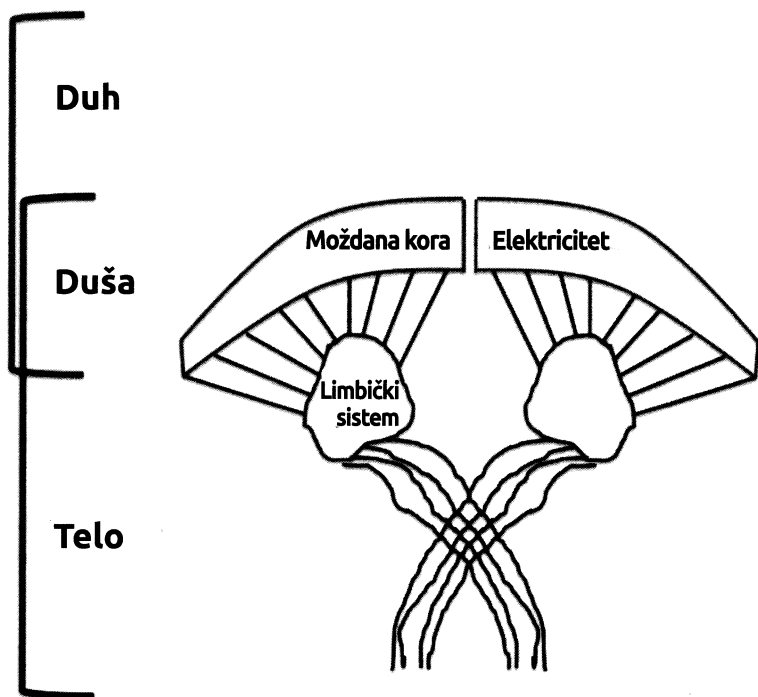
Božji švedski sto sadrži stvari poput milosti, harmonije, osećaja pripadnosti, prihvaćenosti, sigurnosti, slobode, pravednosti i istine. Sve su to različiti aspekti ljubavi. Kako idem od obroka do obroka, mogu da na svoj tanjir stavim, i na kraju pojedem, svaki od njih, ali i ne moram. Mogao bih da šetam restoranom, udišem predivne mirise i uživam u prizoru, a da ne probam ništa od toga. Božja je odgovornost da pred nama prostre švedski sto ljubavi, ali je moja odgovornost da se sa njega poslužim i uzmem nešto za sebe. Za razliku od nesrećne situacije koja je zadesila ljude u gasnoj komori, mi nikada nećemo biti u poziciji da nam švedski sto bude uskraćen, jer je Bog obećao: „Neću te ostaviti, niti ću od tebe odstupiti“ (Poslanica Jevrejima 13,5). „Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jedna-

ko činim milost“ (Knjiga proroka Jeremije 31,3). Nikada se nećemo naći na mestu na kojem Božji švedski sto ljubavi nije postavljen, tako da nikada nećemo biti u situaciji da nemamo pristup pravom izvoru za svoja zdrava razmišljanja.

TELO I DUH

Hajde da sada, iz drugog ugla sagledamo na koji način smo mi stvoreni i kako funkcionišemo. Moždana kora se nalazi na površini mozga. Limbički sistem je smešten dublje u mozgu. U moždanoj kori se odigravaju kompleksnije moždane funkcije, poput razmišljanja, rezonovanja i slično, i ona upravlja „radom“ nervnog sistema. Ona proizvodi elektricitet, koji se potom prenosi kroz niti (nerve), do različitih delova malog mozga i tela.

Tu električnu aktivnost možemo da vidimo kada radimo EEG. Različite brazde koje su smeštene na lobanji, preuzimaju električnu aktivnost, koja se generiše i prenosi ispod, na moždanu koru i tako

možemo da pratimo model električnih impulsa, da bismo utvrdili da li postoje određeni problemi u mozgu.

Limbički sistem, koji je smešten u dubljem delu mozga, ispod moždane kore, primarno je zadužen za emocije, kontrolu aktivnosti, poznatijih kao „napad ili odbrana“ i pamćenje. Moždana kora i limbički sistem se potom povezuju sa ostalim delovima tela kroz niti, aksone ili nerve.

Mozak i ostatak našeg fizičkog bića su ono što čini telo. Ali, da li smo mi samo fizička bića? Kada je čovek stvoren, postojalo je nekoliko komponenata koje su uzete, da bi on nastao. U 1. Mojsijevoj 2,7, čitamo sledeće: „A stvori Gospod Bog čoveka od praha zemaljskog, i dunu mu u nos duh životni; i posta čovek duša živa“. Dakle, Bog je uzeo prah i udahnuo mu svoj dah, a kombinacija to dvoje je dala živo biće. Prah oslikava telo. Dah označava duh. A živo biće je ono što je duša. Kao da je Bog venčao telo i duh tokom stvaranja.

U 1. Mojsijevoj 2,24, čitamo: „Zato će ostaviti čovek oca svog i mater svoju, i prilepiće se k ženi svojoj, i biće dvoje jedno telo.“

Sinergija

Kada se muškarac oženi ženom, kombinacija to dvoje ne predstavlja jednačinu. U pitanju je sinergija. Jednačina bi značila da jedan plus jedan daje dva. Kod sinergije jedan plus jedan je, na primer, devet. Vidite, kao pojedinci, muškarac i žena ne mogu da se množe. Kao par mogu. Mi u našoj porodici imamo 5-toro dece, pa je tako u našem slučaju $1 + 1 = 7$. Konačan zbir je veći od sabiraka. To je sinergija.

Konflikt

Slično tome, dah i prašina su u sinergiji i tako oblikuju dušu koja je više od zbira tela i duha, ali, dušu i dalje čine telo i duh.

Koliko vás voli da se nađe u konfliktu? Šta konflikt uopšte znači? On se definiše kao „snažno razmimoilaženje u mišljenju među ljudima, grupama, i dr, koje često rezultira ljutitim stavom“. Da li može da dođe do konflikta kod nekoga ko je sam? Ne! Da li ste ikada imali konflikt sa samim sobom? Kako možete da ga imate

ako ste sami sa sobom? Zar nije potrebno bar dvoje, da bi došlo do konflikta? Da li smo sačinjeni samo od jedne stvari? Ne. Mi smo sačinjeni od fizičkog i duhovnog dela.

Naše telo čine mozak i ostatak tela. To je deo nâs koji oseća i u interakciji je sa fizičkim svetom oko i unutar nas. Duh je nešto drugo. To je deo nâs koji povezuje život sa fizičkim bićem, ili unosi duhovnu silu, neophodnu da bi naše fizičko telo funkcionisalo. Duša, međutim, nije neka treća zasebna stvar. Ona predstavlja sinergično jedinjenje fizičkog i duhovnog. Ona je svest i svesnost. Razmišljanje i rezonovanje, tumačenje i razumevanje. Duša je tamo gde se duhovna sila ujedinjuje sa fizičkim telom, omogućavajući nam da budemo živa, smisljena bića. Duša u nama se nalazi u predelu mozga.

Možete odseći svoj prst, ali ste vi i dalje vi. I ruku možete da odsečete, ali ste to i dalje vi. Možete i nogu da odsečete, ali ostajete vi. Srce možete izvaditi i zameniti ga tuđim, pa opet ste to vi. No, glavu ne možete da odsečete, a da budete vi. U njoj je smeštena duša.

RAZLIČITE POTREBE

Da li su vaše fizičke i duhovne potrebe identične? Vaše fizičke potrebe čine kiseonik, voda, hranljive materije, toplota, san i sunčeva svetlost. Ali, vaše duhovne potrebe se razlikuju od toga. One podrazumevaju milosrđe, harmoniju, sigurnost, osećaj pripadanja i prihvaćenosti, slobodu, pravednost, istinu i razumevanje. Sve ove duhovne potrebe su različite komponente ljubavi.

Dakle, koje su potrebe veće, vaše duhovne ili vaše fizičke potrebe? Da bismo odgovorili na ovo pitanje, treba jednostavno da se osvrnemo na jedan primer – pòst.

Kada postite, šta vam vaše telo „poručuje“? Kaže vam: „Daj mi da jedem“. Šta vaš duh na to odgovara? „Ne može!“ Vaše fizičke potrebe uključuju hranu, dok se vaše duhovne potrebe ogledaju u slobodi (od bolesti, bola, patnje, društvenih pritisaka itd.), ili u dubljem odnosu sa Bogom (kroz pòst, koji pomaže mozgu da se razbistri, da lakše čuje Duha Svetoga). Kada naše telo šalje signal moždanoj kori, da li je u pitanju zapovest ili zahtev? Da li duh mora

da se povinuje informaciji koja mu je poslata od strane tela? Ne. Duh može da bira. Ali, kada duh pošalje poruku telu, da li je u pitanju zahtev ili zapovest? U pitanju je zapovest. Telo ne može da odluči da ne učini ono što duh od njega traži.

Kao što smo videli na primeru posta, vaša duhovna potreba – potreba za ljubavlju – veća je od vaših fizičkih potreba. Duh je taj koji rukovodi (bar bi tako trebalo da bude).

DÂR

Pomislite na osobu koju volite najviše na svetu. Recimo, sprema se poseban događaj (rođendan, godišnjica itd.), i vi želite da iznenadite tu osobu nečim što će joj se stvarno dopasti. Posvećujete tome i misli i vreme, samo da biste pronašli odgovarajući poklon. Trošite svoj teško zarađeni novac na dâr i lepo ga upakujete. Kada stigne taj trenutak, vi donosite poklon do kuće te osobe, kucate na vrata, ona otvara, uzima dâr, baca ga na zemlju, šutne ga i vrati se unutra, zalupivši vratima. Kako se osećate? Zašto?

Zamislite sada drugi scenario. Ovaj put vam treba još finansijskih sredstava, pa se zapošljavate u UPS (kurirska služba ili 'brza pošta' osnovana u SAD, prim. prev.). Dobijate svoj reon i zaustavljate se na jednoj od lokacija za isporuku. Uzimate paket, nosite ga do kuće, kucate na vrata. Neko dolazi do njih, nečitko se potpisuje prilikom preuzimanja paketa, uzima ga, baca ga na pod, šutira, vraća se unutra i zalupi vratima. Kako se osećate? Zbog čega? U čemu je razlika između scenarija broj 1 i scenarija broj 2?

Kod prvog scenarija, razlog što se osećam povređeno je taj što mislim: „Poklon je moj.“ To je dâr koji ja dajem. Kupljen je mojim novcem. Predstavlja moju ljubav i posvećen je nekom mom (suzružniku, prijatelju, roditelju, detetu itd.). Dok u drugom scenariju, poklon nije moj. Ni novac nije moj. Ne predstavlja moju ljubav i niko meni blizak nije u pitanju.

Ako je poklon moj, lično sam povređen (sâm za sebe), kada poklon bude odbačen. Kada se ne radi o mom poklonu, nisam lično povređen kada je poklon odbijen. Ali i pored toga, kada nešto

dajem, imam neka očekivanja. Ja, kao ljudsko biće, dajem, da bih primio. U prvom scenariju sam povređen, jer nisam primio ono što sam očekivao.

Vidite, čovekova ljubav daje, da bi primila. U pitanju je investicija. Investicija je ulaganje u nešto, pri čemu se očekuje nešto zauzvrat. Čuli ste za frazu „bez obaveza“, zar ne? Nema toga među ljudima. Kao ljudi, mi dajemo, sa očekivanjem da nam se vrati, a naša očekivanja određuju koliko bi trebalo da nam se vrati, da bismo mi bili zadovoljni svojom investicijom.

OBMANE LJUBAVI

LJUDSKO SRCE

Srce o kojem ćemo da govorimo nije vaš mišić koji pumpa krv. Srce je centar uma u kojem odluke (podsvesne odluke), bivaju donesene. Vi i ja donosimo odluke na osnovu samo dva kriterijuma. Jedan kriterijum, po kojem donosimo odluku, je dobitak, dok je drugi kriterijum, gubitak. Vi i ja smo sazdani na takav način, da uvek odgovaramo sa „da“, na dobitak, a sa „ne“, na gubitak.

Međutim, stvar je malo komplikovanija. Vidite, mi biramo između različitih vidova dobitaka i gubitaka. Radije ćemo birati veći dobitak, u odnosu na manji dobitak. Isto tako, manji gubitak u odnosu na onaj veći. Težinu onoga što smatramo dobitkom ili gubitkom i to koliko je određeni dobitak ili gubitak velik, procenjujemo na osnovu našeg sistema vrednosti, ili vrednovanja. Biblija nam po-

Čovekova ljubav

Daj da bi primio →

↳ Ja sam Bog

To je moje!

Ja imam (posedujem) – sebičnost

Ja imam (stvaram) – gordost

Ja imam (sam za sebe) – gordost

Očekivanja

Primiti (dovoljno)

**Rob
drugima**

Primiti (manje)

Ne primiti

Izgubiti blago

**Srce
(Odluke)**

Dobitak

Da

Ja

Ne

Gubitak

ručuje: „...Gde je vaše blago, onde će biti i srce vaše“ (Matej 6,21). Bog nas je stvorio tako da uvek pobeđujemo, da uvek dobijamo, da stičemo samo pozitivna iskustva. Nebo podrazumeva neprestano primanje, učenje, rast, napredak. Kroz večnost, mi ćemo biti na dobitku sve više i više.

Pošto smo mi sazdana tako da uvek potvrdno odgovaramo na dobitak, a odrično na gubitak, neprijatelj ne uspeva da nas iskuša kada je gubitak u pitanju. To za nas uopšte ne predstavlja iskušenje. Ukoliko držite čašu koja je puna nečeg nalik vodi, ali je zapravo puna žive, strihnina, arsena i drugih otrova koji će vas zasigurno ubiti, i znate da je to otrovno i smrtonosno po vas, da li ste u iskušenju da tu tečnost uzmete i popijete? Ne, to vas uopšte ne privlači. Neprijatelj nije mogao da dođe k Evi i ponudi joj zabranjeno voće uz reči: „Evo, jedi i umrećeš“. To za nju ne bi bilo iskušenje. Ono što je on hteo, jeste da je prevari tako, da ona poveruje da je gubitak zapravo dobitak, a dobitak gubitak.

Vidite, u Rajskom vrtu, Bog je Adamu i Evi rekao da će, ako budu jeli sa drveta spoznaje dobra i zla, biti na gubitku (umreće). Ali, ako ne budu jeli, biće na dobitku (živeće).

U 1. Mojsijevoj 3,1-5. nalazimo sledeću priču: „Ali zmija beše lukava mimo sve zveri poljske, koje stvori Gospod Bog; pa reče ženi: 'Je li istina da je Bog kazao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu?' A žena reče zmiji: 'Mi jedemo rod sa svakog drveta u vrtu; samo rod s onog drveta usred vrta, kazao je Bog, ne jedite i ne dirajte u nj, da ne umrete.' A zmija reče ženi: Nećete vi umreti; nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati šta je dobro šta li zlo.“

Neprijatelj je Evi rekao upravo suprotno od onoga što joj je Bog poručio. Verovatno je i dodao da je on sâm jeo sa tog drveta mesecima ili godinama i da nije umro, te je zapravo stekao veštinu da govori. „Ništa loše ti se neće dogoditi, Eva. Zapravo, biće ti bolje nego što ti je sada, ako pojedeš voće, jer ćeš biti poput Boga.“

Bog je rekao da, kad jedeš, gubiš. Neprijatelj kaže da, ako jedeš, dobijaš. Bog kaže da, ako ne jedeš, dobijaš. Neprijatelj poručuje da,

ukoliko ne budeš jeo, izgubićeš. I šta je Eva uradila? U 1. Mojsijevoj 3,6 piše: „I žena videći da je rod na drvetu dobar za jelo i da ga je milina gledati i da je drvo vrlo drago radi znanja, uzabra rod s njega i okusi.“ Eva je bila prevarena. Poverovala je u neprijateljevu laž i kada je postala ubeđena da je dobitak u tome da jede sa drveta, ona je tako i učinila. Zašto? Jer je stvorena tako da na dobitak uvek odgovori potvrdno.

Neprijatelj je obećao Evi da će, ukoliko bude jela zabranjeno voće, biti kao Bog. Da li bismo vi i ja poverovali u istu laž danas?

U ljudskom srcu gajimo određena očekivanja, a ta očekivanja su tesno vezana za ljubav po kojoj funkcionišemo.

Ljubav, u grešnom, palom, ljudskom kontekstu, znači „daj, da bi primio“. Mi drugima dajemo, da bismo zauzvrat nešto dobili. Ova vrsta ljubavi je investicija. Mi nešto vredno ulažemo u nekog drugog, da bismo time dobili nešto još vrednije. Možda poklanjamo ruže ili medvediće, ili stihove, ali tražimo da budemo prihvaćeni, da nekome pripadamo i živimo u harmoniji.

Ako dajem da bih primio, onda je moj dobitak u tome da primam. Ali, koliko toga bi trebalo da primim, da bih bio zadovoljan, da bih bio na dobitku? Smatraću da sam na velikom dobitku, ako kvantitativno primim više od onoga što sam dao (dva zagrljaja u odnosu na jedan koji sam pružio), ili ukoliko primim nešto što se razlikuje od onoga što sam sam dao, a što po meni ima veću vrednost od onoga što sam dao (osećaj prihvaćenosti ili pripadanja u zamenu za ruže). No, na dobitku sam i ako primim bar onoliko koliko sam uložio.

Ukoliko dobijem nešto, a to je manje od onoga što sam očekivao, smatraću da sam izgubio. Ako ne primim ništa kao odgovor na moju investiciju, još sam više izgubio. Takođe, ako mi moje vrednosti budu oduzete (kuća mi izgori, kola mi budu ukradena, supružnik me napusti zbog druge osobe, deca mi preminu itd.), opet sam na gubitku.

Ukoliko imam velika očekivanja, češće ću biti na gubitku. Ali, ako smanjim svoja očekivanja, neću toliko gubiti, jer će drugima

biti lakše da ih ispune. Kada je u pitanju ljudska ljubav, moram da smanjim svoja očekivanja, kako bih manje izgubio.

Zamislimo jedan mladi par. Jednog dana mladić priđe devojci i prema njoj oseti privlačnost. On je ugleda, stupi u kontakt sa njom i pomisli: „Ona je premija.“ Ali, nije siguran, jer dobitak za njega znači primiti nešto, pa joj on nešto daruje, kako bi video da li će dobiti nešto zauzvrat. On joj poklanja osmeh, vreme i reči, a ona uzvraća uslugu. Pogodak! On je davao (investirao), a ona je primala, tako da je ona bila na dobitku. Tako je on ulagao sve više i više, a ona je isto tako odgovarala. Oboje su srećni, jer oboje dobijaju tako što nešto primaju. Oboje podižu svoja očekivanja kroz razmenjivanje poruka, kroz cveće, plišane igračke, uloženo vreme, interesovanje, druženje itd.

Na kraju, mladi čovek je ubeđen da je ona taj stalni dobitak, ali nije siguran da li ona to isto misli za njega. I on „izlazi sa pitanjem“ i pita je da se uda za njega. Ona, koja je toliko toga dobila od njega, veruje da je on konačni dobitak i odgovara potvrdno. Život se nastavlja, sve dok se jednog dana... ne venčaju! Zatim, on mora da ide na posao, najednom se seti da je imao hobije pre nego što je nju sreo, kao što su sport, pećanje itd, i da ima i drugih prijatelja osim nje. Dakle, sve je manje poruka i cveća i plišanih igračaka. Ona sada ima samo jedan način da umanjí svoj gubitak – da smanji svoja očekivanja. Ukoliko to ne učini, ona će biti na gubitku, a srce uvek negativno reaguje na gubitak.

Dakle, vremenom, on pruža sve manje i manje, i ona mora da smanjuje svoja očekivanja sve više i više, kako bi ostala na dobitku. Ali, na kraju kaže: „Što je previše, previše je“, i ne želi više da smanjuje svoja očekivanja. Ako on nastavi da bude ispod nivoa koji ona očekuje, ona će nastaviti da gubi, a budući da srce uvek kaže „ne“ gubitku, ona će konačno, ili potražiti drugi dobitak ili „zaustaviti gubitak“ i rasti se ili se razvesti.

Tako funkcioniše ljudsko srce i zato smo svedoci da se mnogi brakovi razvode. Sve to ima veze sa dobitkom i gubitkom.

Problem sa ljudskom ljubavlju, razlog što se lično osećamo povređeno, je u tome što mislimo da polažemo pravo na nešto. To polaganje prava uključuje više komponenata. Kada kažemo: „Imam“ – to znači da je nešto u mom vlasništvu. Pripada meni. Mogu – to znači da sam ja to nešto stvorio. Poteklo je od mene. A ja sam – to znači da sam ja pojedinac za sebe, odgovoran sebi, da snosim odgovornost da stvaram i da to nešto koristim.

Sa stanovišta ljubavi, to bi značilo da ja verujem da posedujem ljubav, jer stvaram ljubav, jer pripadam sebi, i sposoban sam da stvorim tu ljubav u sebi, kako bih je dao drugima. Ali, dozvolite da vas pitam, koliko od onoga što posedujete je zapravo vaše? Prorok Agej u stihu 2,8 kaže: „Moje je srebro i moje je zlato, govori Gospod nad vojskama.“ Da li se to odnosi i na zlato i srebro na vašem bankovnom računu? Da. Sve to pripada Njemu. Koliko toga ste vi stvorili? Ništa. Pa da li onda možete da polažete pravo na bilo šta kao da je vaše? Ne. On je Stvoritelj, tako da je sve Njegovo. Sve što imamo je Gospodnje. On je taj koji sve poseduje.

Ali, kada pomislim da je nešto moje, kada mislim da je od mene poteklo, i kada pomislim da pripadam sebi, uvredim se kada moj dâr bude odbijen. Povređen sam kada me ne primećuju i ne cene i kada dâr bude odbačen. Zašto? Zato što sam ja u pitanju – to je moje.

Na primer, dvoje dece se igra na igralištu i tu je igračka, kamion – kiper, sa kojom se igraju, a pripada jednom od dečaka i onda onaj drugi dečak uzme kamion da se njime igra kao da je njegov, ne želeći da ga deli sa dečakom kojem kamion zapravo pripada i mi za to dete kažemo da je sebično. Tretirati stvari, (uključujući i ljubav), kao svoje vlasništvo, iako one pripadaju Bogu, jeste sebično. U 1. Korinćanima 4,7, stoji zapisano: „Šta li imaš što nisi primio? A ako si primio, što se hvališ kao da nisi primio?“ Nemojte da ono što pripada Bogu tretirate kao da je vaše. Ono je Božje, ne vaše.

Koja karakterna crta biva naglašena, kada razmišljam da sam ja taj koji može sam da proizvede/ stvori/ napravi i da sam ja taj koji pripada sebi samom i da mogu da činim sa sobom šta mi je volja? Ponos. Dakle, otkrivamo da smo duboko u svom srcu sebični

i ponosni. Zapravo, sebičnost i ponos su jedini motivi koji pokreću grešno, palo ljudsko srce, u svemu što ono radi. Ljudska ljubav – davanje, da bi primio – uvek je motivisana sebičnošću i ponosom i ona uvek ima očekivanja koja su u vezi sa tim. Ja imam svoja očekivanja u vezi sa onim što ću primiti za ono što sam uložio.

Nemojte da grešite. Sebičnost ume da daje. Ponos može da žrtvuje. Ali, oni to čine sa ciljem da prime više zauzvrat. Ljubav koju gajim prema svojim voljenima (suprugu(zi), deci, roditeljima, prijateljima, kućnim ljubimcima itd.) je sebična vrsta ljubavi. Mi ne umemo drugačije. U suštini, mi smo sebični i ponosni.

Bog nam u Bibliji govori istinu o nama samima, kada u Isaiji 64,6 kaže: „Ali svi bejasmoo kao nečisto šta, i sva naša pravda kao nečista haljina; zato opadosmo svi kao list, i bezakonja naša kao vetar odnesoše nas.“ Mi u sebi nemamo ništa dobro. Naša pravednost je nalik na higijenske uloške. To je sve što možemo da ponudimo. Dakle, kada Bogu dajemo dar od srca, mi ne nudimo ništa što je od velike vrednosti. Mi nudimo otpad. Ali, Bog se raduje kada mu dajemo svoja srca, jer On onda može da ih nastani i preobrazi na sliku svoju i u nama stvori ono što ima vrednost.

Želim sada da budem bolno iskren po pitanju nečega. Ljudsko srce je takvo i tako funkcioniše u svakom grešnom ljudskom biću, koje je ikada živelo, od njegovog pada. Ono najbolje što vi i ja imamo, ono najbolje što možemo da učinimo, ljubav koju gajimo prema svojoj deci, roditeljima, bračnim drugovima, prijateljima i drugima, motivacija koja stoji iza svega dobrog što činimo, darova koje darujemo, ili žrtava koje podnosimo, jesu sebičnost i ponos. To je to. Ništa drugo nije u pitanju. Nema ničeg u ljudskom srcu, a da je bolje od sebičnosti i ponosa.

Kada vi i ja dajemo da bismo primili, ono što otkrivamo jeste da verujemo u: „Ja sam Bog“. Ja imam sposobnost kao Bog da stvaram ljubav, koju potom pružam drugima, a da bih zauzvrat dobio više od te ljubavi. To srce je motivisano sebičnošću i ponosom i stavlja me na mesto Boga. A time se uvek krši prva zapovest: „Nemoj imati drugih bogova osim mene“ (2. Mojsijeva 20,3).

Kog boga najčešće stavljamo ispred Boga, onog koji dovodi do toga da svakodnevno kršimo prvu zapovest? Sebe same. Ja sam broj jedan sebi u životu. Moja htenja, čežnje, želje, potrebe, su na prvom mestu. Bog se nalazi na nekom tamo mestu.

I ovo srce – koje veruje da je ono sâmo Bog, koje je motivisano sebičnošću i ponosom, kojem je dobitak primanje a gubitak nepriimanje, neprimati dovoljno, ili izgubiti ono što mu pripada – to srce je rob drugima. Vidite, moj dobitak i gubitak zavise od toga da li će mi „oni“ dati nešto ili ne i koliko će toga dati, a ja ne mogu da ih kontrolišem. Ne mogu da ih nateram da daju, ali zavisim od onoga što će dati, kako bih bio na dobitku. I ne mogu da upravljam time da li će me odbaciti, ostaviti ili će umreti. Ja sam rob drugima, jer se oslanjam na njih i na ono što će mi dati, da bih bio na dobitku. I pošto moraš da kontrolišeš izvor kojem ne veruješ i pošto nijedno ljudsko biće nije u potpunosti pouzdano, vi i ja uvek pokušavamo da kontrolišemo druge, kako bismo imali kontrolu nad svojim dobicima i gubicima.

Možemo da pokušamo da upravljamo njima svojim dobrim delima (molitvom, zahvaljivanjem, darovanjem itd, da bismo dobili slično zauzvrat), ili lošim delima (prisilom, nametanjem osećaja krivice, ismevanjem, optužbama, zlostavljanjem itd.), a sve to kako bismo ih naterali da ostanu u službi našeg izvora i nastave da nam daju. Ali, bez obzira na to da li su u pitanju dobra ili loša dela, mi pokušavamo da upravljamo drugima, jer oni predstavljaju naš izvor, a mi ne možemo da im verujemo. Mi smo robovi drugih.

PREVARENO SRCE

Govorili smo o srcu i kako ono funkcioniše sa stanovišta ljudske ljubavi. Želim da znam kako da prepoznam da li je Hrist u mom srcu? Čitamo sledeće: „Kako ću znati da li je Hrist u mom srcu? Ako, kada vas kritikuju ili ispravljaju na vašem putu, a stvari ne idu onako kako ste ih zamislili, dopustite svojoj ostrašćenosti da se uzdigne, umesto da srce podnese to što joj je rečeno i bude strpljivo i ljubazno, Hrist tu ne obitava.“⁴

Uh! Da li je moguće da je ovo istina? Kakav je slučaj kod vas i kod mene? Gde se nalazimo? Kako možemo da budemo u tako

jadnoj poziciji, kada smo mislili da smo bar donekle u redu? To je zato što: „Srce je prevarno više od svega i opako: ko će ga poznati?“ (Prorok Jeremija 17,9).

Vi i ja imamo neverovatnu sposobnost da budemo prevareni. Mi ne znamo šta se nalazi u našim srcima. Ne razumemo sami sebe. Mi odlično umemo da vidimo šta je loše kod drugih, ali, kada smo mi u pitanju, slepi smo.

To Isus jasno ističe u govoru na Gori. On kaže: „A zašto vidiš trun u oku brata svog, a brvna u oku svom ne osećaš? Ili, kako možeš reći bratu svom: ‘Stani da ti izvadim trun iz oka tvog’; a eto brvno u oku tvom? Licemeru! Izvadi najpre brvno iz oka svog, pa ćeš onda videti izvaditi trun iz oka brata svog“ (Jevanđelje po Mateju 7,3-5).

Možemo da vidimo trun problema kod svog bližnjeg, a da imamo balvan dimenzija 2x4, koji nam viri iz glave i da ne budemo svesni toga. Kako je to moguće? Evo jednog primera.

Kada sam prvi put kupio naočare, osećao sam se čudno. Stajale su mi na nosu, povređivale uglove mojih ušiju i sve oko mene mi se činilo nakrivljeno. Nisu mi se dopadale, ali su mi bile potrebne da bih video, pa sam nastavio da ih nosim. Jednog dana, nisam mogao da ih nađem. Svuda sam ih tražio i nisam uspevao da ih pronađem na mestima na kojima sam ih obično ostavljao. Najzad sam zamolio svoju suprugu da mi pomogne da pronađem naočare. Ona me je pogledala i rekla: „Dragi, na nosu su ti!“ Kakva sramota! Eto mene, pretražujem sve zbog naočara, a one su sve vreme na mom nosu. Toliko sam se navikao na njih da je moj um ignorisao sve naznake da su one upravo tu gde jesu.

Vi i ja toliko dugo živimo sa samima sobom, da puno toga više ne primećujemo. Kada ste poslednji put primetili svoja sočiva? Ona su uvek prisutna, uvek unutar perifernog vida (i ponekad centralnog). Ali, da li ih primećujete? Ne. Zašto? Jer su deo vas toliko dugo, da ne primećujete njihovo prisustvo (sve dok vam ne ispadnu i nađu se u oku!). Mi imamo ozbiljne karakterne mane, ali ih na-prosto ne vidimo. Da smo rođeni sa balvanom dimenzija 2x4, koji

nam viri iz glave, toliko bismo se na njega navikli, da bismo prestali da ga primećujemo (sve dok ne bismo na nešto sa njim naleteli).

Da li je moguće da je naša sposobnost da budemo prevareni toliko velika, da nas i sâm Bog može pogledati u oči i reći gde grešimo, a da Mu ne poverujemo? Ako ste rekli da nije, da li ste sigurni u to? Da li ste bolji od Isusovih učenika?

U Jevanđelju po Marku 8,29 Petar i učenici tvrde da je Isus Hrist Mesija, a samo dve nedelje kasnije, isti taj Isus je pogledao u Petra i učenike i rekao im: „I reče im Isus: 'Svi ćete s e vi sablazniti o mene ovu noć; jer je pisano: 'udariću pastira i ovce će se razbeći.' (Da li su Mu poverovali?) ... A Petar Mu reče: Ako se i svi sablazne, ali ja neću. I reče mu Isus (isti onaj Isus za kojeg su upravo rekli da je Bog): 'Zaista ti kažem: noćas dok dvaput petao ne zapeva, tri puta ćeš me se odreći.' (Bog je pogledao Petra i učenike u oči i rekao im gde greše i da li su Mu poverovali). A on (Petar), još više govoraše: 'Čak i ako bih morao da umrem sa Tobom, neću Te se odreći.' Tako i svi govoraahu“ (Jevanđelje po Marku 14,27-31). Da vas i Bog pogleda u oči i kaže vam gde grešite, verovatno mu ne biste poverovali. Vidite, nas ne može da ubedi optužba (svedočanstvo), već demonstracija (dokaz).

Mi smo prevareni. I šta je rešenje? Potreban nam je Bog, da bi nam pokazao šta se dešava. Vi i ja ne poznajemo svoja srca. U Knjizi proroka Jeremije 17,10, on kaže: „Ja Gospod ispitujem srca i iskušavam dušu, da bih dao svakome prema putevima njegovim i po plodu dela njegovih.“

Bog zna šta se nalazi u našim srcima i moramo da dođemo k Njemu da bi nam to otkrio (demonstrirao).

David, čovek po Božjem srcu, možda je delom shvatio da se nešto dešava u njegovom srcu, kada je molio molitvu u Psalmu 139,23,24: „Okušaj me, Bože, i poznaj srce moje, ispitaj me, i poznaj pomisli moje. I vidi jesam li na zlom putu, i vodi me na put večni.“ Da je Bog pogledao Davida u oči i rekao mu da je ubica vođen požudom, on bi se verovatno raspravljao sa Bogom.

Ali, Isus sigurno ne bi. „Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj i zakon je Tvoj meni u srcu“ (Psalam 40,8). „Ne stavljam pred oči svoje reči nepotrebne, mrzim na dela koja su protiv zakona, ne pristajem za njima“ (Psalam 101,3).

Ali, David u Psalmu 139, traži od Gospoda da ga iskuša. Kroz iskušenja otkrivamo šta nam je u srcu.

Jednog dana David je hodao palatom i ugledao ljupku ženu kako se kupa na krovu. Možda je rekao: „Ah“ na brzinu i pomislio da ode. Ali je pogledao još jednom i „Ahh“. Potom se raspitao za njeno ime. Onda je pozvao kod sebe. Jedna stvar je vodila ka drugoj i godinu dana kasnije, David je učinio preljubu sa Vitsavejom, ubio njenog muža, dobio dete sa njom i brzim korakom išao ka svom potpunom uništenju. Tada se pojavljuje prorok Natan sa pričom o bogatašu, koji je imao puno ovaca, i sirotom čoveku, koji je imao samo jednu i voleo je i sa njom i dom delio. Stranac je došao kod bogataša i bogataš je, štedeći svoje stado, uzeo ovcu od sirotog čoveka i zaklao je kako bi nahranio stranca. David je, u svom besu, prokleo bogataša iz priče, a onda mu je Natan rekao: „ Ti si taj čovek“ (2. Samuelova 12,7). Tada su se, zbog kušanja i prorokovih reči, Davidu otvorile oči i video je šta mu je u srcu. Ništa dobro! Tada je znao da mu je nešto potrebno.

A onda vidimo Davida kako se opet moli u vezi sa srcem: „Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni. Nemoj me odvrgnuti od lica svog, i Svetog Duha svog nemoj uzeti od mene. Vрати mi radost spasenja svog, i duh vladalački neka me potkrepi“ (Psalam 51,10-12). David spozna je, bez sumnje, da mu je potrebno novo srce.

Kada Bog dopusti da budemo u iskušenju, a takvo iskušenje otkrije šta nam je u srcu, tada shvatamo da smo u očajničkoj potrebi za novim srcem. Kada mi, poput Davida, spoznamo da nam je ono potrebno i dođemo k Bogu i molimo za novo srce, Bog nam daje odgovor.

„I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašeg, i daću vam srce mesno. I duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje

da držite i izvršujete“ (Jezekilj 36,26.27). Bog zna kako srce čoveka izgleda. On zna sve o sebičnosti i ponosu i o tome kako stavljamo sebe na mesto Boga. On to zna! Isto tako zna da nam je potrebno novo srce, tako da je On umro kako bi nam ga dao – svoje srce. Da li danas želiš to srce?

„Gospode, vidim kako mi je srce zlo. Vidim de se vodim sebičnošću i ponosom. Ja nemam ništa, ali baš ništa što bih mogao da ti ponudim. Potrebno mi je novo srce – Tvoje srce. Molim te da mi daš to novo srce i izliješ svog Duha u mene. Hvala Ti, Isuse, što si to učinio za mene; ne zato što sam ja to zaslužio, već zato što me voliš. Amin.“

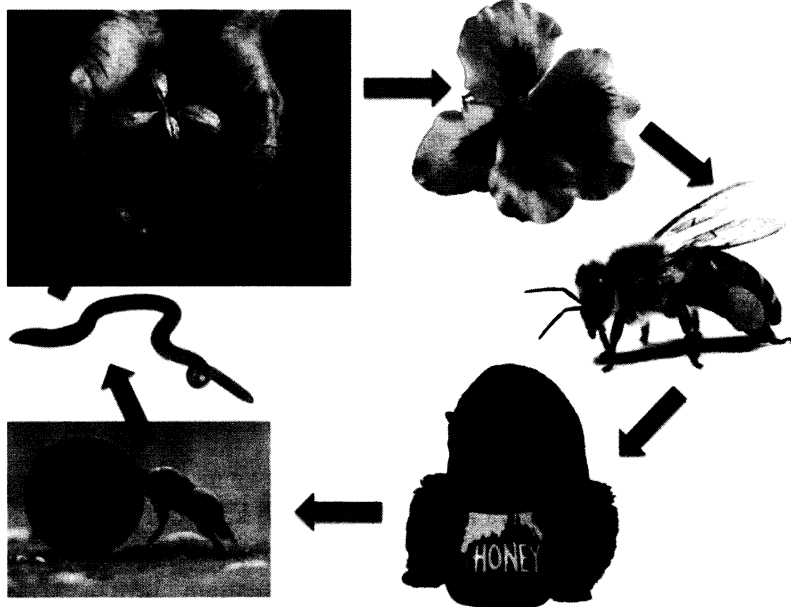
ZAKON ŽIVOTA: UZMI DA DAŠ

DATI ILI UZETI?

E sada, kada se radi o ljubavi, da li bi trebalo prvo da dam ili da uzmem? Da li možete da date ono što nemate? Ne. Moramo prvo da uzmemo, da bismo imali šta da damo. U suprotnom, mi smo bogovi, stvaramo i posedujemo ono što dajemo. To je istina koja se potvrdila kroz sve što je stvoreno.

Da li seme koje je posejano, prvo daje nešto zemljištu da bi moglo da izraste, ili prvo uzima iz tla da bi raslo? Prvo uzima. Crpi vlagu i temperaturu i hranljive materije, i kako raste i izbija iz tla, prima sunčevu svetlost. Ono uzima i daje i uzima, pa raste.

Zamislimo da je u pitanju seme pomorandžinog drveta. Zbog koga drvo rađa plod? Zbog sebe? Ne. Ono nema koristi od voća koje rađa. Da li drugo pomorandžino drvo ima koristi od toga (drugo stabla, ne ona koja su izrasla iz istog semena)? Ne. Ono uzima ono što nalazi u zemljištu, kako bi nešto dalo drugim vrstama. Ni

pomorandže koje završe na tlu, nisu odmah od koristi drvetu. One prvo moraju da „daju“ tlu, koje potom može nešto da dà drvetu.

Seme se hrani iz tla, da bi moglo da dà cvet, a on polen, koji je potreban pčelama. Pčela uzima polen, da bi mogla medom da nahrani medveda. Medved uzima med, kako bi mogao nešto da dà balegaru. Balegar uzima balegu, da bi nešto dao crvu. A crv uzima ono što mu je dato, kako bi nešto dao zemljištu.

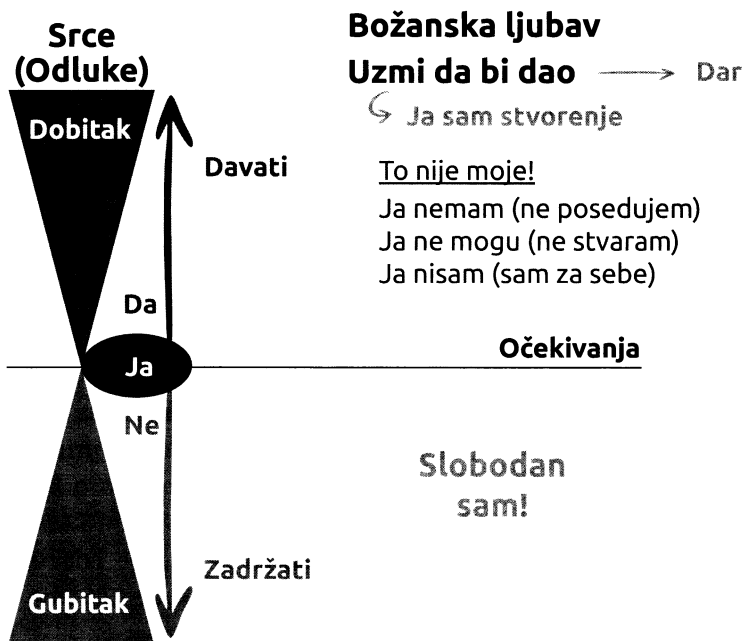
Tu vidimo Zakon života – životni ciklus – dat kroz primer Hristovog života. „Gledajući u Isusa, vidimo da je slava Božja u davanju. Posmatrajući Isusa, vidimo da je slava našeg Boga u davanju. Ja 'ništa sam od sebe ne činim', rekao je Hristos; 'kao što me posla živi Otac, i ja živim Oca radi.' 'Ja ne tražim slave svoje, već slavu Onoga koji me je poslao.“ U tim rečima, izloženo je veliko načelo koje je zakon života u svemiru. Hristos je sve primio od Boga, ali je uzeo, da bi dao. (Tako u nebeskim dvorovima, u svojoj službi za sva stvorena bića: kroz ljubljenog Sina, Očev život izliva se na sve; a preko Sina, život se vraća, u hvali i radosnoj službi, kao plima ljubavi, velikom Izvoru svega). I tako se kroz Hrista krug dobročinstava zatvara, predstavljajući simbol velikog Darodavca – zakon života“.⁵

Životni ciklus, ciklus dobročinstava, primiti da bi dao, predstavlja taj zakon života.

BOŽANSKO SRCE

Bog želi da nam daruje novo srce. On nam nije namenio stara srca koja su ispunjena ljudskom ljubavlju. On je namislio da nas pokreće božansko srce, a takvo srce ne daje da bi primilo. To je Zakon života – primi, da bi dao. Umesto da ulaže u druge, tražeći zauzvrat ono što je dala, božanska ljubav daje, ne očekujući ništa za sebe, ništa zauzvrat. Ja i dalje imam očekivanja, ali moja se očekivanja tiču tebe, ne mene.

Očekujem da me moja supruga voli, jer znam da, ako to čini, to znači da je povezana sa Bogom, da On ima kontrolu nad njenim životom i da joj to zajedništvo donosi život, ljubav, radost i mir. Za njeno dobro, očekujem da me ona voli. Ali, nemam takva očekiva-

nje zarad sebe. Ja nemam potrebu da ona mene voli za moje dobro, jer ona nije izvor iz kojeg ja crpim. Bog je izvor i sve što mi je potrebno primam od Njega, a potom dajem svojoj supruzi i drugima.

Nikada mi neće ponestati ljubavi, jer sam povezan sa izvorom koji ne presušuje i kako primam tu ljubav i njom se ispunjavam, imam sve što mi je potrebno da bih dao drugima, a da nikada ne ostanem bez toga.

Ako primam da bih davao, onda sam na dobitku ako dajem, a na gubitku ako zadržavam za sebe.

Time sledim božanski zakon koji je opisan u Jevanđelju po Jovanu 12,25: „Onaj koji ljubi svoj život, izgubiće ga, a onaj koji mrzi svoj život na ovom svetu, sačuvaće ga za život večni.“ Ono što nam Isus ovde pokazuje je da, ukoliko želimo nešto da zadržimo za sebe, trebalo bi to da damo, jer onog trenutka kada se nečega uhvatimo i pokušavamo to da zadržimo za sebe, mi to gubimo.

Ako želite da budete prihvaćeni, dođite k Bogu i primite to od Njega. On ima sav osećaj prihvaćenosti koji vam je potreban, jer je On sâm izvor toga. Želite li da taj osećaj zadržite za sebe, morate ga pružiti drugima – morate vi njih da prihvatite. Ukoliko želite da imate osećaj pripadnosti, idite do Boga i primite taj osećaj od Njega. On poseduje taj osećaj, jer je On njegov izvor. Želite li da taj osećaj ostane vaš, morate ga pružiti drugima – moraju drugi osetiti da pripadaju nekome. Želiš li oprostaj, dođi k Bogu i primi od Njegovog oprostaja. On ima sav oprostaj koji ti je potreban, jer je On izvor oprostaja. Ako želite da oprostaj ostane kod vas, morate ga dati drugima – morate da im oprostite.

A Bog? Da li On može da zadrži svoju ljubav samo za sebe, ili mora da je pruža? Mora da je pruža! Jer, u Njegovoj je prirodi da daje. Kada bi nešto zadržavao za sebe, On bi to izgubio, a Bog ne gubi. On uvek pobeđuje, što znači da uvek daje. U Mateju 5,45, čitamo: „On zapoveda svom suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima.“ Njegovo darivanje se ne tiče tebe, već Njega i Njegovih osobina, jer ono oslikava Njegovo srce.

Isto važi i za tebe i za mene, kada Hrist živi u našim srcima po veri. Naša nagrada je zagarantovana kroz davanje. U knjizi „Čežnja vekova“, na strani 623, nalazimo da “Zakon samopožrtvovanosti je zakon samoodržanja. Ratar čuva svoju pšenicu time što je baca. Tako je i u ljudskom životu. Davati znači živeti. Život koji se želi sačuvati, je život koji se dragovoljno daje u službu Bogu i čoveku. Oni koji u ovom svetu, radi Hrista žrtvuju svoj život, sačuvaće ga za večni život.”⁶

Srce puno božanske ljubavi, zapamtite, nije moje. Ja ga nemam, ne posedujem ga. Ono meni jednostavno ne pripada. Pripada Bogu. Ja ne mogu da stvorim bilo šta. Ja nisam tvorac. Jedino Bog jeste. Sve što imam, dolazi od Njega, pa i moja kreativnost.

Ne pripadam sebi, da bih sa sobom radio šta mi padne na pamet. Nisam svoj, jer sam otkupljen određenom cenom (1. Korinćanima 6,19.20). Ja pripadam Bogu i Njemu sam odgovoran. Baš kao u slučaju sa kurirom u UPS-u, ako je dár odbačen, ili uništen, ili tom nekom ne znači ništa, to ne pogađa mene lično, jer ne pripada meni i ne pred-

stavlja ono što sam ja. Nisam lično povređen odgovorima drugih na svoju ljubav, jer ne zavisim od njih – zavisim od Boga – i ono što oni urade sa poklonom je njihov problem (odraz je njihovog srca), a ne moj. Na kraju krajeva, taj poklon i nije moj. On dolazi od Boga.

Isus kao primer

Uzmimo Isusa za primer. Da li je On smatrao da išta pripada Njemu? Ne. On je rekao: „Lisice imaju jame i ptice nebeske gnezda; a Sin čovečiji nema gde glave zakloniti“ (Matej 8,20). On je shvatao da sve što ima, pripada Njegovom ocu. Njemu ne pripada ništa.

Da li je Isus verovao da bi On sâm mogao puno toga da učini? Ne. Rekao je: „Ja ne mogu ništa činiti sâm od sebe“ (Jovan 5,30). On je shvatao da sva Njegova sila i sposobnost dolaze od Njegovog Oca.

Da li je Isus verovao da pripada sebi, da sa sobom može da radi šta poželi? Ne. On je, kao i Pavle, spoznao da mi ne pripadamo sebi. „Ili ne znate da su telesa vaša crkva Svetog Duha koji živi u vama, kog imate od Boga, i niste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u telesima svojim i u dušama svojim, što je Božije“ (1. Korinćanima 6,19.20).

Dakle, Isus nije ništa posedovao, niti je stvarao, niti je pripadao sebi. Isus je bio kurir UPS-a. Da li je bio sebičan? Da li je mislio na sebe, ili je bio usredsređen na druge? Rečeno nam je da je „On živeo, mislio i molio, ne za sebe, nego za druge.“⁷

Ukoliko je Isus bio ubeđen da je On samo kurir, da Mu ništa ne pripada, da je sve što je činio, činio kroz Oca i da ni sâm sebi ne pripada, šta je moglo da Ga povredi? Ništa! Da bi bili lično povređeni, morate da razmišljate o sebi – da se usredsredite na ono što su vam drugi učinili i na to šta vam to znači i u kakvoj je vezi sa vama. Isus nije razmišljao o sebi. On se brinuo za druge.

U Jevanđelju po Jovanu u 6. glavi, kada Isus govori o sebi kao o hlebu života i kada su Ga mnogi sledbenici napustili i nikada ga više nisu sledili, da li je bio povređen zbog sebe ili zbog njih? Zbog njih i onog što im je ta poruka značila. Kada je Juda poljupcem izdao Isusa, da li je Isus bio lično povređen, jer ga je izdao Njegov prijatelj? Ne. Bio je povređen zbog Jude i onoga što je ta izdaja zna-

čila Judi. I kada ga se Petar odrekao kunući služavku, da li je Isus bio lično povređen, ili zbog Petra i onoga što je to odricanje značilo za Petra? Isus je bio povređen zbog Petra, ne zbog sebe. Nemojte pogrešno da me razumete. Isus jeste bio povređen. On je bio čovek tuge, onaj kome je žalost bila poznata. Ali, Njegova povređenost se nije ticala Njega samoga, već drugih. Njegova povređenost je bila jednaka Njegovoj ljubavi prema nama i budući da je voleo nemerljivo više nego što mi to umemo, On je utoliko nemerljivo više bio povređen, što mi ne možemo biti.

Tokom svog detinjstva, "Isus se nije borio za svoja prava. Njegov rad često je bio nepotrebno otežan, zato što je bio predusretljiv i nije se žalio. Ipak, nije posustajao, niti se obeshrabriovao. On je živeo iznad ovih teškoća, kao u svetlosti Božjeg lica. Nije se svetio kad se s Njim grubo postupalo, već je uvrede strpljivo podnosio"⁸

Kako je sazrevao i ulazio u službu koja Mu je data, saznajemo da „U Hristovom srcu u kome je vladao savršeni sklad s Bogom, bio je savršen mir. Nikada se nije uzdizao zbog pohvala, niti se obeshrabriovao zbog prekora, ili razočaranja. Usred najvećeg suprotstavljanja i najokrutnijih postupaka, uvek je bio hrabar“⁹

„Spasiteljev život na Zemlji, iako ispunjen sukobima, bio je život mira. Dok su Ga razjareni neprijatelji stalno progonili, On je govorio: „Onaj koji me posla, sa mnom je. On me ne ostavlja sama, jer ja uvijek činim što je njemu ugodno” (Jovan 8,29). Nikakva oluja ljudskog ili sotonskog gnjeva nije mogla poremetiti mir Njegova savršenog zajedništva s Bogom“¹⁰

I pred kraj Njegovog života, kako se težina greha počela spuštati na Njegova ramena, On se nije brinuo za sebe. „Sad se nalazio u senci krsta i bol je tištala Njegovo srce. Znao je da će biti napušten u trenutku izdaje. Znao je da će biti ubijen u najvećem poniženju, onako kako se ubijaju zločinci. Znao je za nezahvalnost i surovost onih koje je došao spasiti. Znao je veličinu žrtve koju mora podneti i kako će za mnoge biti uzaludna. Znajući sve što mu predstoji, prirodno je mogao da bude savladan mišlju o svom poniženju i patnji. Ali, posmatrao je dvanaestoricu, koji su bili s Njim kao Njegovi najrođeniji

i koji će nakon Njegovog ponižavanja, žalosti i bolnog iskustva, da budu ostavljeni da se sami bore u svetu. Njegove misli o ličnim patnjama, bile su uvek povezane s Njegovim učenicima. Nije mislio na sebe. U Njegovim mislima, briga za njih bila je najvažnija¹¹

Kako je On oduvek odgovorao na probleme? „Hrist nikada nije gundao, nikada se nije žalio, pokazivao nezadovoljstvo, ili ogorčenje. Nikada nije bio obeshrabren, malodušan, uzrujan, ili uznemiren. Bio je strpljiv, smiren i imao je samokontrolu u najozbiljnijim situacijama i iskušenjima. Sva Njegova dela su bila učinjena sa timhim dostojanstvom i lakoćom, bez obzira na ono što se dešavalo oko njega. Aplauzi ga nisu ushićivali. Nije se bojao pretnji neprijatelja. Kretao se svetom punim uzbuđenja, nasilja i kriminala, kao što se sunce kreće nad oblacima. Ljudske strasti i dešavanja i iskušenja, bile su ispod Njega. On je jedrio poput sunca nad njima. A opet, nije bio neosetljiv na vapaje čoveka. Njegovo srce je uvek bilo dotaknuto patnjom i potrebama Njegove braće, kao da je i On sâm to podnosio. On je imao unutrašnji mir, dostojanstveni mir. Njegova volja nikada nije nadvladala volju Očevu. 'Ne moja, nego Tvoja volja', moglo je da se čuje sa Njegovih blelih i drhtavih usana¹²

I u iskušenjima kroz koje je prolazio, On je ostao veran svom Ocu. „Jedan od njegovih službenika razgnevio se kada je video da je Ana bio ućutkan i udario je Isusa po obrazu govoreći: 'Zar tako odgovaraš poglavaru sveštenučkome?' Hristos je blago odgovorio: 'Ako zlo rekoh, dokaži da je zlo; ako li dobro, zašto me biješ?' Nije izgovorio oštre osvetničke reči. Njegov blagi odgovor proizašao je iz bezgrešnog, strpljivog i nežnog srca, koje nije moglo da bude izazvano¹³

I kada Ga se Petar odrekao kunući, zbog koga je Isus bio povređen? „Dok su ponižavajuće zakletve još bile na Petrovim usnama i kreštavi poj petla još uvek odjekivao u njegovim ušima, Spasitelj se okrenuo od namrštenih sudaca i pogledao pravo u svog jadnog učenika. Istodobno, Petar je usmerio svoj pogled prema svom Učitelju. Na tom blagom licu čitao je duboko sažaljenje i bol, ali na njemu nije bilo nikakve ljutine¹⁴

Šta je bio Njegov odgovor, dok je bio izložen snažnoj fizičkoj patnji? „Dok su vojnici obavljali svoj strašni posao, Isus se molio za svoje neprijatelje: 'Oče! oprosti im, jer na znaju šta čine!' Njegove misli prelazile su sa sopstvenih patnji, na greh Njegovih mučitelja i strašnu osvetu koja će ih stići. Nikakvu kletvu nije uputio vojnicima koji su s Njim grubo postupali. Nikakvu osvetu nije prizivao na sveštenike i poglavare koji su se naslađivali ostvarenjem svoje namere. Hristos ih je sažaljevaio zbog njihovog neznanja i krivice. Blago je prošaputao samo molitvu da im se oprosti, 'jer ne znaju šta čine'“.¹⁵

Predivna ljubav prema onima koji su Ga prezreli. Nijedna negativna misao ili emocija prema njima!

Dubina Njegove ljubavi nije samo nama fascinantna. „Anđeli su s divljenjem posmatrali beskrajnu Isusovu ljubav, koji je, podnoseći najveće samrtne muke uma i tela, mislio samo na druge i uzdizao veru duši koja se kaje.“¹⁶

„Na sve klevete i progonstva koja su Ga u stopu pratila, odgovarao je samo ljubavlju koja prašta“.¹⁷ Tako izgleda novo srce, koje pokreće božanska ljubav.

Da li je patio?

Da li je Isus živeo, a da nije iskusio patnju? Ne! On jeste patio. U Jevrejima 2,10, čitamo: „Jer prilikovaše Njemu, za kog je sve i kroz kog je sve, koji dovede mnoge sinove u slavu, da bude besprekoran, kroz stradanje“. Isus je postajao savršenim, kroz patnju. Ali, za koga je On patio? „Probolo Mu je dušu to što će se oni koje je nastojao spasiti, oni koje je tako silno voleo, sjediniti u zaveri sa sotonom“.¹⁸ Bio je povređen zbog njih, a ne zbog sebe.

Isus je, poput nas, bio čovek, a čovek čezne da bude prihvaćen, da ga razumeju, čezne za zajedništvom, pa je Isus tako delio ta osećanja sa nama. „Kad pati, ljudsko srce čezne za saosećanjem. Ovu čežnju Hristos je osećao iz dubine svog bića“.¹⁹

„...Mnogo dublja bol cepala je Isusovo srce; udarac koji je izazvao najdublju bol, nije mogla zadati neprijateljeva ruka. Dok je bio podvrgnut rujanju i ispitivanju pred Kajafom, Hrista se odrekao jedan od Njegovih učenika“.²⁰

Istina je da Isus nije razmišljao o sebi i nije bio povređen zbog sebe, već Ga je, poput nas, više povređivalo ono što se ticalo onih koji su Mu bili bliskiji, u odnosu na one koji to nisu bili. Njegova sposobnost da pati je bila veća od naše, kao što je Njegova sposobnost da voli veća od naše. Njegova ljubav prema svojoj deci je toliko veća od naše, pa je i Njegova patnja ZBOG njih bila veća nego što naša može da bude. Da bismo mogli da naučimo da volimo koliko i On, morali bismo da naučimo i da patimo koliko je On patio.

Vidite, „prezren beše i odbačen između ljudi, bolnik i vičan bolestima, i kao jedan od koga svak zaklanja lice, prezren da Ga ni za šta ne uzimasmu. A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se...“ (Isaija 53,3.4).

On je bio bolnik i vičan bolestima, ali ne zbog sebe, već zbog drugih!

A ja?

To je Isus. ON je bio savršen. A vi i ja? Kako bismo mi reagovali u sličnim okolnostima? „Hristos nije pretrpeo neuspeh, niti je bio obeshrabren, pa Njegovi sledbenici treba da pokazuju veru iste istrajne prirode... Ne treba ni zbog čega da očajavaju, a treba da se nadaju svemu“.²¹

„Ukoliko su dela sledbenika Hristovih bila činjena u Bogu, oni neće težiti hvalama sa ljudskih usana; niti će biti malodušni, jer misle da nisu poštovani“.²²

„Ako imate Duha Hristovog, nećete primećivati nipodaštavanje, niti umišljati da ste uvređeni“.²³

„Samoljublje uništava naš mir. Dok naša sebična narav živi u nama, spremni smo je stalno braniti od poniženja i uvrede; ali, kada smo mrtvi i kada je naš život skriven s Hristom u Bogu, nećemo primati k srcu zanemarivanje i potcjenjivanje. Bićemo gluvi za ogovaranje i slepi za porugu i uvredu“.²⁴

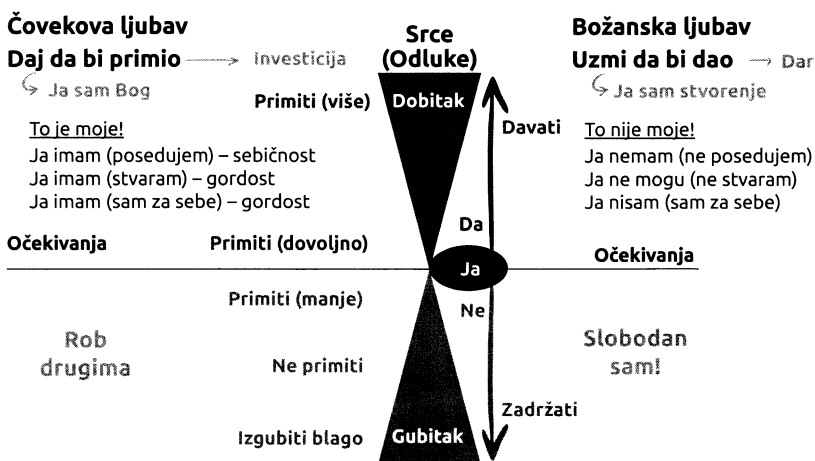
„Čovek, čije se srce oslanja na Boga, u najbolnijim iskušenjima i u najtežim okolnostima, ostaje potpuno isti kao što je bio i u blagostanju, kada je izgledalo da je okružen Božjom svetlošću i zaštitom.

Njegove reči, pobude i njegova dela, mogu biti pogrešno prikazani i izvrtani, ali on na to i ne obraća pažnju, zato što se bori za nešto mnogo važnije. Slično Mojsiju, sve podnosi, jer „ostade, naime, postojan kao da posmatra Nevidljivoga” (Jevrejima 11,27), ne gledajući na vidljivo, „nego na nevidljivo, jer je vidljivo prolazno, a nevidljivo je večno” (2. Korinćanima 4,18). Hristu je poznato sve što su ljudi pogrešno shvatili i prikazali. Njegova deca mogu naći snage, te smireno, strpljivo i s poverenjem čekati, koliko god bili klevetani i prezirani, jer nema ničega tajnog što se neće otkriti, a onima koji Mu ukazuju čast, Bog će i sam ukazati čast pred ljudima i anđelima²⁵.

Kada Božja ljubav živi u nama, Hristova ljubav se očituje kroz nas.

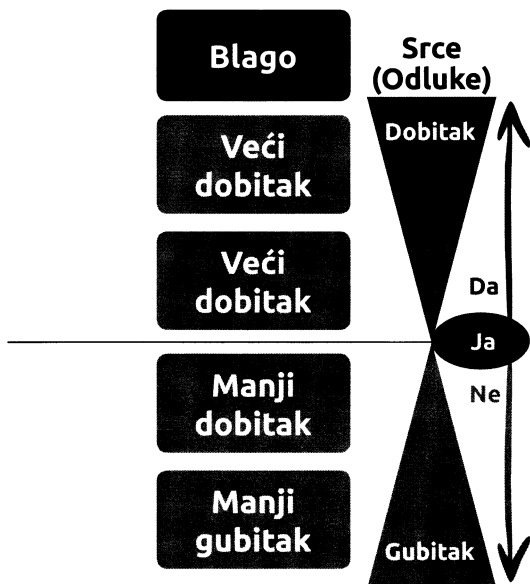
BOŽANSKO SRCE

Ova božanska ljubav, koja prima da bi davala, otvara nam vrata u život Hristov. Poput Isusa, shvatam da sam ja samo „konobar“ na Božjim izvorima. Moram da dođem k Bogu i prvo primim od Njega, kako bih uopšte imao ljubavi kojom bih ljubio druge, a ljubav koju ja pružam drugima je dâr, nije investicija. Nema tu nikakve uzročno-posledične veze. Ne povređuje me lično ako ljudi taj dâr odgurnu i okrenu mu leđa. Nisam povređen zbog sebe, jer o sebi i ne razmišljam. Povređen sam zbog njih, jer se brinem za njih.

I ovo srce koje razume da je stvoreno i da nije Bog, je slobodno! Ne zavisim više od drugih. Ne oslanjam se više na to šta drugi rade i govore, da bih bio na dobitku. Moj dobitak proizilazi jednostavno iz davanja i ja sam taj koji odlučuje da li ću dati ili ne, pa su dobitak i gubitak tako pod mojom kontrolom. Ne moram da kontrolišem druge, jer ne zavisim od njih. Bog je izvor onoga što mi treba i Njega ne moram da kontrolišem, jer se u Njega pouzdam. On je verni Izvor!

Druge vrste dobitaka i gubitaka koji su deo palog srca – davanje, nedavanje, nedovoljno primanje ili oduzimanje onoga što nam pripada – ne ulaze u opis božanske ljubavi novog srca. Moja radost, moj dobitak, moja pobeda je jednostavno u davanju. To je božanska ljubav i tu ljubav vi i ja ne možemo da stvorimo. Ona je po sebi dâr od Boga i mi se u vezi sa njom oslanjamo na Njega. Moramo doći k Bogu i uzeti od Njegove ljubavi – sa „švedskog stola“ ljubavi, koji je prostrt pred svakim od nas – da bi ta ljubav postala deo nas. Onoliko koliko sam ispunjen tom ljubavlju, toliko mogu da je pružam drugima.

PRESUDNO BLAGO

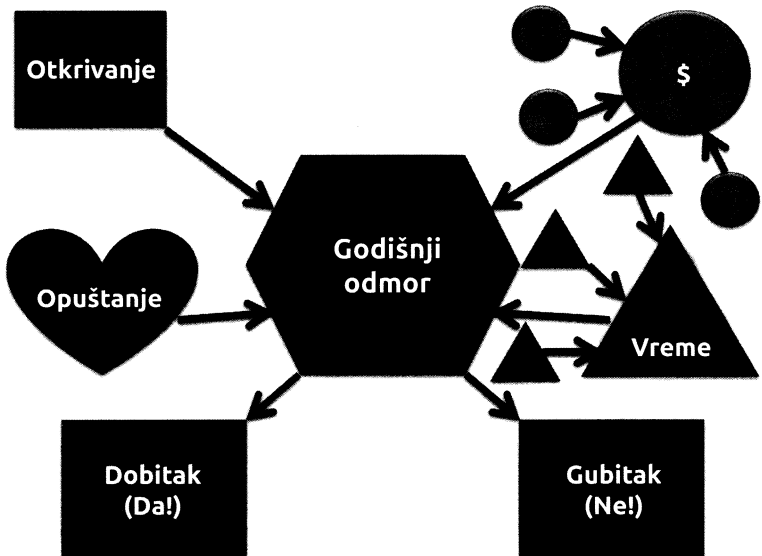
BLAGO

Isus nam u Jevanđelju po Mateju 6,21, poručuje: „Jer gde je vaše blago, onde će biti i srce vaše.“ Na šta je mislio pod tim? Šta predstavlja tvoje blago i kakve veze ono ima sa tvojim srcem?

Pod blagom se misli na sistem, po kome vi i ja određujemo koliko je nešto vredno i da li je to nešto dobitak ili gubitak za nas. Ovaj sistem vrednovanja, jeste funkcija našeg srca. Pošto sada razumemo šta je srce i kako ono funkcioniše, usredsredimo se malo detaljnije na blago i proces donošenja odluka.

Kada bih vam došao sa ponudom da vam ja dam 1.000 dolara, ili da vi budete ti koji daju isti iznos, šta biste odabrali? Izabrali biste, naravno, da ja vama dam 1.000 dolara. Zašto? Zato što ćemo uvek pre izabrati da dobijemo, nego da izgubimo.

Hajde da sada malo promenimo scenario. Ovoga puta možete da dobijete 1.000 dolara ili 10 dolara. Za šta biste se odlučili? Za

1.000 dolara. Ali, zbog čega? Zato što uvek radije biramo veću, u odnosu na manju dobit.

Evo i trećeg scenarija. Ovoga puta možete da birate da li ćete vi meni dati 1.000 dolara ili 10 dolara. Šta birate? 10 dolara. Zašto? Zato što bismo uvek izabrali da izgubimo manje.

Primećujete da mi imamo sistem po kojem vrednujemo relativnu vrednost nečega – gledamo da li je to nešto dobitak ili gubitak, i koliko je to nešto vredno u poređenju sa nečim drugim. Važnost dobitka je direktno proporcionalna vrednosti blaga koje stičemo, dok je važnost gubitka direktno proporcionalna vrednosti blaga koje smo izgubili.

Međutim, u našim srcima vrednost nije apsolutna. Ja vrednost nečega procenjujem na osnovu više kriterijuma. Postoji nekoliko komponenata koji pomažu u određivanju relativne vrednosti neke stvari. Svi ti faktori su uključeni u proces utvrđivanja da li se to nešto može smatrati dobitkom, ili je u pitanju gubitak.

Uzmimo za primer pitanje da li ići, ili ne ići na godišnji odmor. Možda bismo želeli da vidimo nešto novo i steknemo nova iskustva. Ali, za to je potreban novac, a mogu nešto i da propustim na poslu, dok sam odsutan. Voleo bih da odem negde i malo se opustim ali, imam samo malo vremena da završim projekat na kojem radim, a u pitanju je bitan projekat.

Ukoliko su sticanje novih iskustava i relaksacija, po mom mišljenju, veća dobit od potrošenog novca i vremena, odlučiću se da odem na put. Ali, ukoliko nije tako, ostaću.

Ako imam dovoljno uštedevine, ako imam vremena i neću ostati bez prihoda, i ako sam upravo primio bonus na poslu, to bi moglo da promeni moju odluku koja se tiče odmora. Ili, ukoliko rok za završetak projekta bude odložen, ili se u njega uključi još neko, tako da projekat ne zavisi samo od mene, ili smatram da je bolje da provedem vreme na odmoru, nego u radu na projektu, i to će uticati na moju odluku, da li da odem na odmor, ili ipak ne.

Vidite da naš sistem vrednosti nije apsolutan. Subjektivan je. Zasnovan je na našim verovanjima i ubeđenjima o različitim pro-

menljivim kategorijama koje su uključene u proces odlučivanja. Ali, vrednost jeste apsolutna. Ona je objektivna. A prava vrednost je utemeljena na Bogu i Njegovoj Reči.

Moje percipiranje vrednosti nečega može da se promeni menjanjem mog uverenja o toj stvari. I moja percepcija o nečemu da li je to nešto dobitak ili gubitak, može da se promeni, ako se promeni ono u šta ja verujem. Kada se vrednost ili status (dobitak nasuprot gubitku) nečega menja, odluke koje su u vezi sa tim, se isto tako menjaju.

Na primer, ako živite u braku sa supružnikom koji vam ne pruža dovoljno ljubavi, pažnje, poštovanja itd, prirodno je da se osećate kao da gubite. Recimo da vam pada na pamet ideja o razvodu i da verujete da je život u trenutnoj situaciji, takvoj kakva jeste, bez dovoljno ljubavi, veći gubitak nego sâm razvod. Šta ćete preduzeti? Iako smatrate da je razvod gubitak, tražićete razvod? Zašto? Zato što uvek birate da izgubite manje, umesto više, a razvod vidite kao manji gubitak.

Ali, hajde još nešto da dodamo. Zamislimo da ste pročitali stih u proroku Malahiji 2,16: „Jer Gospod Bog Izrailjev veli da mrzi razvod, jer je on nasilan...“ A pošto ste verni Bogu i onome što On misli, jer je On za vas veliki dobitak, i ono što On odobrava vam je bitno, razvod sada postaje veći gubitak, jer predstavlja gubljenje Božje naklonosti. Ako sada, zbog novih saznanja o tome kako je Bog protivnik razvoda, razvod vidite kao veći gubitak, a svoju situaciju, da niste dovoljno voljeni od strane svog supružnika, manjim gubitkom, šta ćete učiniti? Ostaćete u odnosu u kojem ne primete dovoljno od supružnika, jer, čineći tako, izbeći ćete veći gubitak, a to je razvod.

No, osvrnimo se opet na ovaj proces donošenja odluka. Ovoga puta, živite u zajednici sa supružnikom, koji vam ne pruža dovoljno ljubavi i na gubitku ste. Ali, umesto da razmotrim razvod kao opciju, sada pomišljam da izađem iz kuće i potražim drugi dobitak – drugu osobu, koja će mi pružiti ljubav, koja mi je potrebna. Razvod je gubitak, ali neverstvo, dugogodišnje, jeste dobitak. Pruža zadovoljstvo, pažnju, uzbuđenje i tome slično. Tako da, ako trenutnu zajednicu vidim kao gubitak, a neverstvo kao dobitak, šta ću preduzeti? Izabraću neverstvo, umesto vernosti svom supružniku.

Možda „znam“ da je to pogrešno, ali sve dok verujem da je to dobitak (u svom srcu), radije ću to izabrati, nego gubitak (ostati veran svom supružniku, koji me nedovoljno voli).

Sada pogledajmo to iz druge perspektive. Zamislite da čitate Otkrivenje 2,22: „Evo je ja mećem na odar, i one koji čine preljubu s njom u nevolju veliku, ako se ne pokaju od svojih dela“. I shvatate da Bog prezire preljubu. Zato što ljubite i poštujete Boga, razumete da je, umesto da je dobitak, neverstvo gubitak. Smatrate da ono predstavlja veći gubitak, nego da ostanete verni supružniku, koji vas ne voli. Šta ćete da učinite? Odlučićete da ostanete verni svom supružniku, radije nego da budete neverni.

Dakle, kada je Bog najveće blago u vašem životu, kada održavate vezu sa Njim, i smatrate Njegovu naklonost najbitnijom na svojoj listi prioriteta, stvari se menjaju. Neverstvo, koje sam nekada smatrao dobitkom, sada, kada vidim da ga On prezire, prestaje da bude dobitak. Ono postaje gubitak.

Budući da je Bog najveće blago u mom životu, preljubu više ne smatram dobitkom i ne postoji mogućnost da se moje srce odluči za nju. Šta je sa razvodom, koji predstavlja gubitak? Kada je Bog moje najveće blago, i znam da Bog prezire razvod, on više ne predstavlja veći dobitak u odnosu na život sa supružnikom koji me nedovoljno voli, jer pokretanje razvoda, značilo bi gubitak mog najvećeg blaga – naklonosti Božje.

Stoga, pošto je Bog najveće blago u mom srcu, razvod i neverstvo su za mene gubitak. I ne samo to; budući da živim sa svojim supružnikom (koji me nedovoljno voli), to znači da mogu da zadržim svoje najveće blago (Božju naklonost), te tako život sa supružnikom postaje dobitak, jer čineći tako, mogu da zadržim svoje najveće blago. Dakle, umesto da verujem da živim kao gubitnik, verujem da sam na dobitku, jer zadržavam svoje najveće blago.

Da bih prestao da radim nešto što sam smatrao dobitkom, moram da učinim sledeće: 1) postavim veći dobitak na svoje mesto, ili 2) moram da poverujem da je to samo gubitak u poređenju sa mogućim većim gubitkom. Tada bi posledice bile podjednake.

Zamislimo na trenutak da je „ja“ na tronu u mom srcu i da sam okrenut k sebi. Radim ono što želim, zato što želim. I, recimo da volim brzu vožnju, iako postoji ograničenje brzine. Dokle god jurim i ne budem kažnjen za to, smatram da je brza vožnja dobitak.

Ali, kada budem uhvaćen, i moram da platim kaznu, da se vratim u auto školu, i uplatim veću polisu osiguranja – kada snosim negativne posledice zbog svoje odluke – ta posledica je gubitak.

Taj jedan put kada sam uhvaćen i kada mi je naplaćena kazna – kada sam snosio negativne posledice zbog svoje odluke – može biti dovoljan da shvatim da je brzina gubitak. A možda i ne bude. Možda bi trebalo da budem uhvaćen nekoliko puta i da mi kazna bude naplaćena nekoliko puta, pre nego što najzad poverujem da je brzina gubitak, ali ću je tako videti samo ako mislim da mogu da budem uhvaćen. I dalje uživam u brzjoj vožnji kada mislim da nema ko da me kazni, pa vozim sa detektorom za radar, usporavam kada ugledam policajca i sl., ili se bojim da mogu da budem uhvaćen u bilo kom trenutku i vozim ispod propisane brzine, kako me nikada više ne bi zaustavili. Ali, ako ikada pomislim da neću biti kažnjen, ubrzavam, jer i dalje to smatram pozitivnim.

No, kada se okrenem Bogu, kada je Bog moje najveće blago, i kada spoznam istinu izrečenu u Rimljanima 13,1: „Svaka duša da se pokorava vlastima koje vladaju; jer nema vlasti da nije od Boga, a što su vlasti, od Boga su postavljene“, i kada uvidim da Bog uvek vidi šta radim, tada shvatam da je brzina gubitak, jer bi to bio bunt protiv Boga i autoriteta koje je postavio iznad nas. To nije trenutni gubitak, koji zavisi od toga da li ću biti uhvaćen ili ne. U pitanju je trajni gubitak, jer se odnosi na Boga, a Bog se ne menja.

Šta ako se sada vratimo na početak, na život sa supružnikom, koji me nedovoljno voli, i smatram da je razvod manji gubitak, a preljuba dobitak u odnosu na to. Tu je i neki momak po imenu Bob, sa kojim stupam u kontakt. Ne znam ko je Bob i on nema nikakav uticaj na moj život. Ali, Bob kaže da mu je preljuba mrska i da prezire razvod. Da li to menja moj odnos prema „blagu“ i moje odluke? Ne, ne menja. Ne bih mario za ono što Bob misli. Njegovo

razmišljanje nema nikakvog uticaja na moje odluke, jer on ne predstavlja moje blago, pa i njegovo mišljenje nema težinu, da bi promeniło ono što jeste moje blago, ili moja odluka. Bob nema nikakvog uticaja na moje srce, moje blago, moje odluke.

Niko ne voli da ide nasuprot sebi, što je prirodno. Ali, svi volimo sebi da povlađujemo. To nam predstavlja dobitak. Dakle, budući da uvek biramo dobitak u odnosu na gubitak, uvek ćemo izabrati povlađivanje sebi, naspram samoodricanja. Ali, ako spoznam (i poverujem), da je povlađivanje sebi, karta za pakao, ono postaje gubitak.

Koliki je to gubitak? To postaje gubitak, proporcionalan onome kako ja vidim pakao. Šta predstavlja pakao u smislu gubitka? Pakao predstavlja gubitak večnog života, neba, Božje naklonosti, večnog zajedništva sa Bogom, anđela, i prijatelja itd. Dakle, koliko mi vrede stvari koje gubim ako završim u paklu, toliko mi pakao predstavlja gubitak.

Pošto je pakao veći gubitak nego samoodricanje, radije ću izabrati samoodricanje u odnosu na povlađivanje sebi, kako bih zadržao svoje najveće dobitke (večni život, nebo, večno zajedništvo sa Bogom, Božju naklonost itd.) i izbegao gubitak tih blaga (pakao). Ako uporedimo gubitak u vidu samoodricanja, sa većim dobitkom u vidu Božje naklonosti, samoodricanje postaje dobitak i nije više gubitak.

Da biste uradili nešto što se smatra gubitkom, morate da: 1) prihvatite još veći gubitak kao njegovu alternativu, ili 2) poverujete da je u pitanju dobitak, tako što ćete ga povezati sa još većim dobitkom.

Ako, međutim, moje najveće blago predstavlja (grešno) zadovoljstvo, onda bi se kompletno samoodricanje smatralo gubitkom. Ali, požuda bi bila dobitak, jer mnoga su zadovoljstva povezana sa požudom. I pošto se na požudu gleda kao na dobitak (jer je ona povezana sa mojim blagom u obliku zadovoljstva), a kompletno samoodricanje se smatra gubitkom, srce će automatski izabrati požudu umesto samoodricanja, jer srce uvek bira dobitak u odnosu na gubitak.

Uz (grešno) zadovoljstvo kao moje najvrednije blago, smatraću da je kompletno samoodricanje gubitak. I delimično samoodricanje ću shvatati kao gubitak. Ali, za moje grešno srce, delimično samoodricanje nije toliki gubitak, koliki je kompletno samoodricanje. Dakle,

u mom srcu, okrenutom grehu, i dalje mogu da izaberem delimično samoodricanje, iako je to gubitak za mene. To bih uradio samo zato, da izbegnem kompletno samoodricanje, koje je veći gubitak za mene. Tako, sa zadovoljstvom ili grehom kao blagom, izabraću požudu, ili delimično samoodricanje, umesto kompletnog samoodricanja.

Ali, ako zadovoljstvo i greh budu zamenjeni Bogom i Njegovom naklonošću, greh postaje gubitak, jer za mene on predstavlja gubitak Božje naklonosti – mog najvrednijeg blaga. Misliti, govoriti i raditi ono što je ispravno, postaje dobitak za mene, jer tako zadržavam svoje najvrednije blago – Božju naklonost. Tako, imajući Boga kao svoje blago, izabraću da mislim, govorim, i radim ono što je ispravno, a izbegavaću greh, jer srce uvek odabire dobitak, a ne gubitak.

Pogledajmo to sada iz drugog ugla. Niko ne voli da pati. Bog nije stvorio čoveka da bi patio, a patnja je rezultat greha, no u kontekstu grešnog sveta, moguće je patiti radi Boga – stajući za ono što je pravo, da bismo dobili ili zadržali blago Božje. Smatram li da je patnja zarad Boga manji gubitak od greha, radije ću izabrati patnju, nego li greh, jer, uvek biramo manji gubitak, u odnosu na onaj veći. Ali, kada uporedim patnju za Boga, sa mogućnošću da zadržim svoje najvrednije blago – Božju naklonost – patnja za mene postaje dobitak.

To vidimo na primeru Pavlovog života. U Filibljanima 3,8, on kaže: „Jer sve držim za štetu prema prevažnom poznanju Hrista Isusa Gospoda svog, kog radi, sve ostavih, i držim sve da su trice, samo da Hrista dobijem“.

Prethodno je Pavle u svom životu za mnoge stvari smatrao da su dobitak (bogatstvo, naklonost ljudi, zadovoljstvo, samopravednost itd.). Ali, kada je Hrist postao njegovo najvrednije blago, te stvari, koje je do tada smatrao dobitkom, a zapravo su bile u suprotnosti sa Hristom, sada su za njega predstavljale gubitak, jer bi dovele do toga da izgubi svoje najvrednije blago, a to je Hrist. Pavle jeste izgubio te stvari koje je u jednom periodu smatrao dobitkom, ali sada, kada je Hrist postao njegovo najvrednije blago, gubitak tih stvari više i nije predstavljao gubitak, jer je on izgubio gubitak (a ne blago), a dobio svoje blago (Hrista).

Sa Bogom, kao svojim najvećim blagom, moja volja biva usklađena sa Božjom voljom i ja automatski biram ono što bi Bog izabrao, jer ja vrednujem Boga, i njegov vrednosni sistem postaje moj vrednosni sistem i ja biram da mislim, govorim, i činim ono što je ispravno; trpim radi Boga i izbegavam greh, jer On je moje blago.

Sa sobom, kao svojim najvećim blagom, samopovlašđivanje postaje moja najveća dobit. Ja činim ono što želim, kada želim, kako želim, iz svojih sebičnih razloga. Ponos i sebičnost su moje osnovne motivacije, a na druge gledam kao na izvor zadovoljenja onoga što je meni potrebno, tako da se usredsređujem na druge, da bih dobio ono što želim, ili ono što mi je potrebno. Ono što drugi misle i kako reaguju na mene, je ono što mi je bitno, jer smatram da mi je potrebno ono što oni imaju, i postajem rob drugima, pokušavajući da dođem do onoga što mi je od njih potrebno, ali nikada zapravo, ne uspevaajući da ih imam pod svojom kontrolom. Povređenost, frustracija, ljutnja, manipulacija, sukobi itd, su rezultat svega toga.

Boga svrstavam u istu kategoriju, pokušavajući da manipulišem Njime, da bih od Njega dobio ono što želim, ili ono što mi je potrebno. Ali, motivacija mog srca je i dalje okrenuta ka „ja“. Vidim Boga kao izvor onoga što mi je potrebno, i tako moja sebičnost od Njega traži blagoslove, ali, i dalje ne cenim samoodricanje i „ja“ je i dalje bog na tronu mog srca. Bogu služim, ne zato što je na tronu, već zato što Ga vidim kao sredstvo da dobijem ono što želim, ili što mi je potrebno. Moje služenje Njemu je vid manipulacije – razmena, bolje rečeno – ono gde ja pokušavam da činim prave stvari, kako bih dobio blagoslov. Vidim i tretiram Boga poput duha iz lampe, pokušavajući da protrljam lampu na pravi način, da bi mi se ispunile želje.

I ako je „ja“ moje najveće blago, samoodricanje, delimično ili kompletno, nije poželjno. Ono je gubitak. Da mi se kaže da ne treba da jedem tortu koju želim, da ne vozim kola jedan krug sa prijateljima oko komšiluka, iako bih hteo, da dozvolim da neko drugi dobije unapređenje koje sam čekao, sve to ne bih pozeleo. Radije bih da je sve drugačije. Srce okrenuto sebi je osnov ljudske grešnosti. Ali, kada Bog postane moje najvrednije blago, sve se menja. Umesto da

sam okrenut k sebi, okrećem se ka Bogu. Ja sam prvo i pre svega zainteresovan za ono što Bog želi, kada to želi, kako želi, i činim sve to iz ljubavi. Ljubav Božja je moja motivacija i uviđam da je „ja“ u konfliktu sa Bogom, tako da se odričem sebe, da bih dobio vrednije blago, Boga, i samoodricanje shvatam kao dobit, jer ga poredim sa tim vrednijim blagom.

Nisam više rob ljudima, jer uviđam da oni nisu izvor iz kojeg crpim i ne poseduju ono što mi je potrebno. Bog je moj Izvor i On ima sve što mi treba. Drugi su tu da bih im ja dao ono što sam primio od Boga. Nisam usredsređen na njih na način da pokušavam da ih kontrolišem, ili njima manipulišem, da bih došao do onoga što od njih hoću, već sam usredsređen na to da se radujem, pomažući im kroz davanje onoga što sam od Boga primio. Oni su mi vredni, jer su Bogu vredni. Ono što čine sa darom, nije moj problem i lično me se ne dotiče. Ne dajem im nešto, da bih primio zauzvrat. Činim to zato što sam od Boga primio ono što mi je potrebno i volim to da delim. Rezultat toga su ljubav, radost, mir, strpljenje, velikodušnost, dobrotu, vernost, blagost i suzdržljivost – plodovi Duha.

Moje služenje Bogu ne predstavlja sredstvo manipulacije Njim, kako bih dobio ono što želim, ili ono što mi je potrebno. Ono je odraz zahvalnosti za ljubav i blagoslove koje mi je On već pružio. Ljubav prema Bogu, a ne sebičnost, postaje motivacija, jer je Bog moje najvrednije blago.

Na kraju bih još nešto da naglasim. Kada je Bog najvrednije blago u mom životu, šta god da se odnosi na Boga, sve što ima veze sa Njegovom voljom, sve što se tiče Njega i Njegovog kraljevstva, smatra se dobitkom. A sve što je nasuprot Bogu, sve što nije u skladu sa Njegovom voljom, sve što nas odvlači od Njega i Njegovog kraljevstva, smatra se gubitkom. Jovan to u 1. Jovanovoj 2,15. ovako opisuje: „Ne ljubite svet, ni što je na svetu. Ako ko ljubi svet, nema ljubavi Očeve u njemu“. Ne možete da ljubite svet (koji kontroliše Neprijatelj i u harmoniji je sa njim) i ono što je u njemu (svetovne zabave, modu, nekretnine, zadovoljstva, popularnost, moć, pozicije i principe), kada je Bog najvrednije blago tvoga srca – kada je Bog tvoj Bog. Sve te stvari će za srce u kojem vlada Bog, predstavljati gubitak.

Otkrivenje nas u 7. poglavlju upoznaje sa 144.000 onih koji će ostati verni Bogu na kraju vremena – onima koji su u Otkrivenju 14,12 opisani kao oni „koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu“. Otkrivenje, 7. glava i stihovi 3. i 4, nam kažu da su oni koji se nađu među njih 144.000, oni koji imaju pečat na čelu. Šta predstavlja taj pečat?

Ovaj pečat je ubeđenje koje je zasnovano na istini, tako da ne možemo da budemo nagovoreni da promenimo svoje misli ili odluke, bez obzira na pritisak koji podnosimo. „Kada ljudi budu obeleženi pečatom na svojim čelima – ne pečatom ili obeležjem koje se može videti, već onim ustanovljenim na istini, kako intelektualnoj, tako duhovnoj, tako da se on ne može ukloniti – čim Božji narod bude zapečaćen i pripremljen za nevolje, to će se dogoditi. Istina, već je počelo; Božji sud je sada nad zemljom, da nas upozori, da znamo šta će se nadalje dešavati“.²⁷

To ubeđenje, taj pečat, toliko je jak, da ni pretnja smrću neće uzdrmati našu odluku, ili nas ubediti da zgrešimo. „Kao verni, naći će se samo oni koji bi radije umrli, nego da učine nemoralan postupak“.²⁸ To je uslov da se neko nađe među 144.000 onih koji će biti spremni za Hristov dolazak, a u tome se ogleda stanje srca, blaga, koje je utemeljeno na ubeđenju. To je uslov koji bih ovog momenta želeo da počnem da ispunjavam, zar ne biste i vi?

Dakle, verovanje da je Bog najvrednije blago u mom životu, trajno povezuje moju volju, sa voljom Božjom i ja neću sagrešiti, jer bez prestanka vidim greh kao najveći gubitak (iako on i dalje nudi zadovoljstvo, moć, položaj, prestiž itd.), pošto on predstavlja gubitak mog najvrednijeg blaga. To ubeđenje je toliko snažno, da me ni pretnja smrću neće okrenuti ka grehu. Ja sam utemeljen u istini. Bog je moje blago. I ništa to ne može da promeni.

I kako da Boga učinim svojim blagom? Pre svega, mogu da čitam Njegovu reč, sa ciljem da Ga upoznam i zavolim. Nemojte čitati samo da biste nešto saznali. Čitajte radi toga da shvatite ko je Bog, kakav je, kako se Njegova narav otkriva, i kako to izgleda imati zajedništvo sa Njim.

Kao drugo, trebalo bi da često provodimo vreme u žarkoj molitvi. Kao i u svakom odnosu, za to je potrebno vreme. Neka vam bude navika da svako jutro započinjete molitvom, pre nego što bilo kakve misli, ili išta slično, odvuku vašu pažnju. Izadite u prirodu i iskreno i sa žarom čeznite da Ga upoznate. Pričajte Mu o svojim problemima i nevoljama. Zamolite Ga da vam odgovori na molitve. Vodite evidenciju o svojim razgovorima sa Njim, zapovestima koje Vam je uputio, odgovorima na njih. Zahvalite Mu se na blagoslovima u vašem životu. Jednostavno Mu se obraćajte kao što biste razgovarali sa prijateljem.

Treće, razmišljajte o Hristovom životu, pogotovo o poslednjim trenucima Njegovog života. Zamislite kako bi bilo naći se sa Njim u svakoj od priča koju pročitate. Pomislite na to kako je svaki učesnik u tim pričama mogao da razmišlja, ili kako se osećao. Pomislite na ljubav koju je Isus pokazivao u to vreme. I naročito, pokušajte da razumete koliko se ljubavi pokazalo kroz Njegovu žrtvu u događajima od Getsemanskog vrta do krsta. Tu ćete najjasnije videti veličanstvenu ljubav Božju, a spoznaja i poimanje te ljubavi će u vama stvarati ljubav Božju.

Četvrto, razmišljajte o blagoslovima Božjim. Razmišljajte o tome šta znači da su vam svi gresi oprosteni i da ste postali savršeni pred Bogom, zbog Njegovog žrtvovanja za vas. Mislite o tome kako će izgledati nebo, kao i večna radost i otkrivanje univerzuma. Razmišljajte o tome kako će to izgledati, kada budete provodili vreme s Isusom kroz čitavu večnost, kada budete rasli u zajedništvu sa Njim i sa drugima. Razmislite o tome, koliki blagoslov je predstavljala i predstavlja, Njegova žrtva u vašim životima.

Peto, pričajte o Njegovim obećanjima, ispitujte ih i verujte u njih. Potražite u Bibliji obećanja koja se tiču problema sa kojima se sâmi suočavate i često ih čitajte, zapisujte, pamтите, ispitujte u različitim okolnostima i svojski se potrudite da u njih uzverujete.

I šesto, molite Duha Svetoga da Boga učini vašim blagom, i omogućite Mu da dotiče vaše srce, otvarajući Mu vrata da u vama završi što je započeo.

„Još je carstvo nebesko kao blago sakriveno u polju, koje navšavši čovek sakri i od radosti zato otide i sve što ima prodade i kupi polje ono“ (Matej 13,44). „Još je carstvo nebesko kao čovek trgovac koji traži dobar biser, pa kad nađe jedno mnogoceno zrno bisera, otide i prodade sve što imaše i kupi ga“ (Matej 13,45.46). „Samo Duh Sveti može ljudima da otkrije vrednost ovog dragocenog bisera. Vreme u koje On svojom silom deluje na srce, upravo je ono vreme kada se ovaj nebeski dar u naročitom smislu traži i nalazi“²⁹

One koji su u potrazi za skrivenim blagom i mnogocenim zrnom bisera (Matej 13,44-46), želeo bih da ohrabrim kroz svoje sveđoćanstvo.

Ja sam tragao za ovim blagom čitav svoj život, nekada sa većom strašću, a nekada sa manjom. Tražio sam ga u crkvi. Tražio sam ga proučavajući Bibliju. Tražio sam ga kroz služenje. Tražio sam ga na mnogim mestima i u različitim periodima svog života, ali do skora nisam shvatao šta blago zapravo jeste.

Gospod je bio toliko dobar prema meni tokom godina. On mi se otkrivao kroz molitvu. Otkrivao mi se u svojoj Reči. Otkrivao mi se kroz druge. Činio je to kroz čitav moj život (Luka 15). On je predivni Bog koji me toliko voli (Jovan 3,16). Ali, veći deo svog života nisam bio spreman da Mu se predam u potpunosti. Uvek bih nešto zadržavao za sebe.

Pre otprilike 10 godina, Gospod je dopustio da se nađem u veoma mračnom i očajnom periodu svoga života – periodu kada sam konačno odustao od svega. Uništavao sam sebe i one koje volim, i video sam da nemam snage da se oslobodim onoga što me je držalo u zarobljeništvu (Rimljanima 7,15-24). U mom očajanju, Bog mi je rekao da Mu predam čitav svoj život, da mu dozvolim da On preuzme kontrolu nada mnom (Matej 11,28-30, Luka 9,23). To me je plašilo, jer sam oduvek ja bio taj koji kontroliše stvari. Nisam bio siguran u to da li mogu da verujem Bogu, ili ne. No, najzad, bez nade, bez snage da sâm rešim ono što me je snašlo, odlučio sam da Mu sve predam.

„Gospode, učiniću šta god da kažeš, bez obzira na to koliko to bilo ponižavajuće, ili bolno. Poći ću kuda god želiš da pođem, bez

obzira na to koliko to nerado činim. Odustaću od svega od čega ka-žeš da odustanem, bez obzira na to koliko mi to nešto znači. Ukoli-ko poći sa tobom znači izgubiti i svoju porodicu, slediću te. Ukoli-ko to znači da ću biti osramoćen, slediću te. Ukoliko to znači da ću izgubiti svoj posao, ugled, pa i svoje povlastice, slediću te. Štagod da zatražiš, učiniću. Samo me izbavi iz svega ovoga“.

Bog mi je pokazao sliku užeta razvučenog preko jednog kanjo-na, a Isus je, kao akrobata na užetu, stajao na njemu sa kolicima sa jednim točkom, čvrsto držeći njihove ručke. Potom me je pozvao da uđem u kolica (Matej 19,21). Što se mene tiče, sve što sam sâm bio sposoban da uradim, je da padnem u kanjon u sigurnu smrt (Rimljanima 3,23, 6,23). Ali, u Njegovim kolicima (koja su u mom umu predstavljala veru i potpuno predavanje), postojala je šansa da Me on bezbedno preveze preko kanjona (Jovan 6,39).

Kada me je pozvao da uđem u kolica, borio sam se sa sobom, uviđajući da, ukoliko u bilo kom trenutku počnem ponovo da preu-zimam kontrolu nad „kolicima“, ona će skliznuti i pasti dole (Matej 14,30). Uvideo sam da, onoga momenta kada uđem u njih, ili ću u njima ostati, ili ću se sunovratiti u smrt. Shvatio sam da moram da se zauvek odreknem kontrole nad svojim životom (Rimljanima 6,16), a nisam bio siguran da li mogu Isusu da poverim tu kontrolu. On me je podsetio da bih ja sebe zasigurno uništio, ako bih zadržao kontrolu nad svojim životom (Jeremija 17,9). Ponovo me je nežno pozvao da uđem u kolica. Najzad sam to učinio i život nikada više nije bio isti!

Otkrio sam da ON ima na hiljade načina da me oslobodi od onoga za šta ja nisam imao bilo kakvo rešenje (Jevrejima 7,25). Spoznao sam da su sve stvari na koje sam sebe silio pre nego što sam došao k Isusu (molitva, proučavanje Biblije, služenje, posluš-nost), bile upravo one stvari koje sam sada činio prirodno, s voljom, i radošću (Rimljanima 8,26.27). Život je postao nov, drugačiji, uz-budljiv, oslobađajući, i pobednički.

Kako je vreme prolazilo, bivao sam sve istrajniji u molitvi i proučavanju Njegove Reči. Moje navike i prioriteti su se prome-nili. Moja ishrana, način zabave, oblačenje, rekreativne aktivnosti,

prijatelji, želje i misli, su se promenili. Bog je od mene stvarao novo stvorenje u Hristu Isusu (2. Korinćanima 5,17).

Tokom poslednjih nekoliko godina, Gospod me je doveo do stanja istrajnosti u molitvi. Bez obzira na to kako se osećam, ili koliko želim da „postanem jedno“ sa svojim krevetom, ustajem rano ujutru, da bih proveo vreme u molitvi sa Gospodom. On mi otkriva puno toga u vezi sa svojom ljubavlju tokom poslednjih godina, i spoznaja Njegove ljubavi i milosti raste u mom umu (Efežanima 3,17-19). Imam privilegiju da podučavam na hiljade ljudi o ovoj ljubavi, i svaki put kada to činim, sve više učim o njoj.

Svake srede, organizujem molitvu i pôst, sa nekoliko pojedinaca, sa kojima vreme za ručak provodim u molitvi, umesto u jelu. Za mene je bilo ohrabrujuće da u to budem uključen sa drugim ljudima, da zajedno tražimo Gospoda i pred Njega iznosimo svoje molbe i iskušenja (Matej 18,19.20). Dva događaja koja ću sada pomenuti, odigrala su se u četvrtak ujutru, nakon molitve i pôsta u sredu. Verujem da između toga postoji povezanost.

Jednog četvrtka ujutru, prošlog meseca (mislim da je bio 6. april 2017. godine), kao po običaju, rano sam ustao, obukao se, i izašao napolje da prošetam i pomolim se (otkrio sam da mogu da zaspim i dok hodam, a kada sam veoma umoran, lako zaspim i tokom molitve). Kako sam izašao iz kuće i pogledao u nebo, ugledao sam na hiljade zvezda, kako gledaju u mene.

Dan pre toga nije bio lep, i prva stvar na mom spisku za molitvu tog jutra, nakon zahvalnosti Bogu što nam je dao život i još jedan dan pun novih mogućnosti (Psalam 9,1), bila je da zatražim oprostaj za moje držanje i ponašanje prethodnog dana (1. Jovanova 1,9). Ponovo sam lažno tumačio Gospoda i uzeo sam stvar u svoje ruke. Nekoliko nedelja pre toga, shvatio sam da treba da se vratim u kolica (Priče 24,16), i Gospod mi je jasno pokazao kako to da učinim. Takođe, tokom nedelje sam osetio da nemam vere i da mi je potreban Bog da bi mi je dao, a ja verovao (Marko 9,24). Isto tako, proučavao sam temu sakrivenog blaga i mnogocenog zrna bisera, i počeo sam da razmišljam o tom blagu – biseru – koji predstavlja Isusa (Matej 13,44-46).

Dok sam bio van kuće u tami jutra, sa zvezdama koje su me obasjavale, molio sam se svesrdno da mi Gospod da dâr vere, da bih mogao da uzverujem da je Isus meni zaista vredan onoliko, koliko On to jeste.

Pod tim zvezdama, počeo sam da razmišljam o tome koliko su one velike i koliko je velika udaljenost među njima. Pomislio sam koliko je potrebno vremena da bi se stiglo do najbliže zvezde, a potom putovalo duž naše Galaksije, Mlečnog puta. Mislio sam o tome koliko je prostran univerzum koji vidimo, uviđajući da iza toga što vidimo, postoji beskraj. Razmišljao sam o činjenici da je Bog veći, ne manji, od onoga što je stvorio i da je Bog, koji je bezgranično veliki, istovremeno i bezgranično silan (Psalam 89,8). Razmišljao sam o Bogu koji voli tako malo i beznačajno stvorenje, kao što sam ja.

Razmišljao sam o tom beskrajnom Bogu, koji me toliko voli, da je odlučio da dođe na ovu skućenu malu planetu, da bi me spasio. Mislio sam o tom beskrajnom Bogu, koji se „spakovao“ u malu ćeliju u Marijinoj utrobi, postajući najmanja i najosetljivija forma života. A zbog čega? Zbog mene! (Jovan 3,16).

Duh Sveti je doticao moje srce, dajući mi dâr vere, dok sam nastavljao da razmišljam o tome koliko je Isus dragocen. Razmišljao sam o činjenici da je osobina Boga da daje (Matej 5,45), da se Njegova radost nalazi u davanju. A opet, kada je došlo do otkupa jednog buntovnog sveta, bilo je potrebno tri susreta između Isusa i Oca, pre nego što je Otac bio saglasan da dâ svog Sina kao otkup za nas. Ako je u Božjoj prirodi da daje, a On se kolebao oko davanja Isusa na dâr, koliko je onda taj dâr vredan?!

Uviđajući veličinu dâra koji je dât za mene, spoznajući koliko je Isus vredan i koliko je Njegova vrednost beskrajna, bio sam obuzet tom mišlju i upravo sam bio počeo da plaćem i da padam na kolena, u prašinu. Sve o čemu sam mogao da razmišljam i da se molim/vapim, u tom trenutku je bilo: „Ko sam ja, da bi za mene dao takav Dâr? Ko sam ja da bi za mene dao Isusa? Ko sam ja?“.

Izgubljen u toj misli koja me je obuzimala, jedini odgovor koga sam mogao tada da se setim, bio je: „Hvala ti! Hvala ti! Hvala ti!“.

Nakon nekoliko minuta, ustao sam sa zemlje, očistio odeću, i nastavio da hodam i da mislim o beskrajnu ljubavi Božje prema meni. Kako sam hodao po mraku u rano jutro, kao da sam prošao kroz kapije Neba. To je bilo jedinstveno i predivno iskustvo. Nikada ništa slično nisam bio doživeo.

Počeo sam da razmišljam o Mojsiju i njegovom iskustvu sa Bogom. On je želeo da vidi Boga, pa ga je Bog smestio u pukotinu u steni, držao svoju ruku nad njim i prošao kraj Njega okrenutih leđa (2. Mojsijeva 33,18-23; 34,5-8). On je Mojsiju otkrio svu slavu koju je on mogao da podnese. I sâm sam osetio da mi Bog otkriva svoju slavu onoliko, koliko mogu da je podnesem. Predivno iskustvo, jednostavno predivno!

Bio sam svestan da je to dár od Boga, da mi je On dao dár vere, da bih ja mogao da uzverujem da je Isus vredan onoliko koliko jeste. I kada sam poverovao, sve se promenilo. Otišao sam do svojih kola, naslonio se na gepek, zurio u zvezde na nebu i razmišljao o tome koliko je Bog velik i predivan i koliko je Njegova ljubav prema meni beskrajna. Ponovo sam bio počeo da plaćem pri pomisli da takva ljubav postoji i da je meni pokazana.

Razmišljao sam o Isusovoj žrtvi, o tome kako nije bio shvaćen, kako su ga koristili, odbacivali, prezirali, ismevali, bičevali, pribili na krst, odvojili Ga od Oca i napustili – sve zbog mene! Mislio sam o tome koliko je voleo one koje je došao sa spasi (Rimljanima 5,8) i koliko njih se okrenulo od večnog dára koji je On došao da dà (Jovan 6,66). Razmišljao sam o tome koliko je srce Božje moglo da povredi to što je Njegova beskrajna ljubav bila na taj način odbaćena. Pomišljao sam koliko je Isus voleo svakog pojedinca koga je došao da spasi i koliko je to moralo da muči Njegovo srce, kada su Njegova deca odbacila Očevu ljubav (nije zbog sebe bio povređen; već zbog njih i načina na koji se to odražavalo na njih).

Onda sam razmišljao o svim onim situacijama u kojima sam ja odbacio Njegovu ljubav i odlučio da radim po svome. Opet sam se rasplakao na pomisao o bolu koji sam prouzrokovao Gospodu, kroz moju svojevolsnu neposlušnost i ljubav prema grehu. Koliko

mi je greh bio mrzak u tom trenutku! On je prkosio Bogu koji me je toliko ljubio. Greh me je odvojio od Njega, kako On u mom životu ne bi mogao da završi ono što je želeo. Greh je toliko dece, koju je Bog neizmerno voleo, povredio i poubijao, da je On napustio nebesa, da bi ih spasao. Kako bih mogao da volim greh pored tolike ljubavi, pored nemerljive Isusove dragocenosti?

Izašao sam iz automobila i ponovo počeo da hodam, i dok sam koračao, razmišljao sam o tome šta greh može da ponudi. Greh je nudio moć, položaj, imovinu, zadovoljstvo i popularnost. Ali, pored Isusa, ništa od navedenog nije bilo bitno. To bi bilo kao da svaka od tih stvari vredi između 1.000 i 10.000 dolara, a vrednost im varira zavisno od onoga što ja volim i želim. Za mene, zadovoljstvo bi moglo da bude najveći dobitak greha, i simbolično vredi 10.000 dolara. Ali Isus... Isus u poređenju sa njim vredi 1.000.000.000.000.000.000. Ovo sam teoretski oduvek znao, ali sada, kada mi je Bog podario dár vere, zapravo sam i poverovao.

Shvatio sam da greh nema šta da mi ponudi i u tom momentu – verujući da Isus vredi koliko vredi – greh mi nije bio privlačan. Razmišljao sam o svemu što mi je ranije predstavljalo iskušenje i sada me ništa od toga nije doticalo, niti privlačilo. Video sam ko je zapravo Isus i koliko je vredan, i greh je izgubio svaku moć da me privuče i iskušava (Filibljanima 3,7,8). U tom momentu, greh nije imao moć nada mnom, niti me je privlačio, niti me je iskušavao (Psalam 17,3). Zašto? Jer mi je nemerljiva dragocenost Isusova, bila predstavljena u nepogrešivoj čistoti i uzverovao sam u nju i shvativši tu Isusovu nemerljivu dragocenost, ja sam za greh postao mrtav (Rimljanima 6,10), jer mi je on samo nudio da izgubim Isusa, a to je značilo gubitak svega (Filibljanima 3,8).

Misleći o tome koliko je Isus beskrajno dragocen, moje srce se promenilo. Nisam više želeo greh. Nije mi više bilo teško da budem poslušan Bogu. Uživao sam u Njegovom zakonu i u tome da sledim Njegovu volju (Psalam 40,8). Nije me privlačio greh, ni ovaj svet, ali su me veoma privlačili Isus i nebo (Rimljanima 6,16; „Kada grešnik uvidi neuporedivu privlačnost Isusovu, greh mu se više ne čini

atraktivnim; jer se on ugleda na Onog koji vodi njih deset hiljada, Onog koji je u potpunosti divan. On po ličnom iskustvu spoznaje moć Jevanđelja, čija se stvaralačka prostranost dá izjednačiti samo sa Njegovom dragocenošću“ (Sveci 4. juli, 1892, pasus 5). Opet mi se učinilo kao da prolazim kroz kapije nebesa i nisam mogao ništa drugo, osim da pomislim: „Gospode, ko sam ja da mi otkriješ tako lepu istinu? Ko sam ja da mi priuštiš takvo iskustvo? Ko sam ja?“. Nekoliko puta sam zastao, našao se u čudu zbog misli o nemerljivoj dragocenosti Hristovoj i o onome što ona predstavlja u odnosu na sve drugo.

Potom sam počeo da razmišljam o lošim stvarima u životu. Šta bi bilo da izgubim Lietu, moju ženu? Šta bi bilo da izgubim moju decu (imam ih petoro)? Šta bi bilo da dođe do požara i izgori nam kuća i izgubimo sve što imamo? Šta bi bilo da izgubim svoj posao i nikada više ne nađem posao u struci (ja sam lekar – misionar)? Šta ako budem povređen ili bolestan i ako ostanem paralizovan i ne mogu da radim ništa i drugi moraju da brinu o meni? Šta bi bilo da budem zarobljen i mučen, zbog svoje vere? Svi ovi scenariji su prošli kroz moju glavu, ali za svaki scenario, moj odgovor je bio isti – nije bitno. Jednostavno ne bi bilo bitno. I dalje bih imao Isusa, a on je bio nemerljivo dragocen.

Izgubiti nešto, ili sve što imam, nije ništa, u poređenju sa tim da imam Isusa. Da sve to izgubim, a i dalje imam Isusa, ja bih bio zadovoljan. Razmišljajući o svakom od potencijalnih izazova, imao sam savršeni mir i radost, koji se nisu mogli opisati (Rimljanima 15,13). Shvatio sam da bih mogao da se suočim sa gubitkom svega, pa i da budem fizički mučen, ali bih i dalje imao savršeni mir i nezizmernu radost. Nisam to spoznao samo intelektualno; istinski sam to doživeo tog jutra. Bog mi je dao samo naznaku onoga šta bi moglo da se dogodi, darujući mi dâr vere, kako bih uzverovao da Isus za mene predstavlja sve ono što On i predstavlja.

U tom stanju uma – usred tog iskustva – ponovo sam uvideo da mi greh uopšte nije privlačan i da ne postoji ništa – apsolutno ništa – što bi moglo da poremeti moj mir, koji sam u tom trenutku

osećao, jer je Isus bio moje beskrajno blago. Shvatio sam da je to bilo ono što je Isus proživljavao dok je živio u telu čoveka. Greh ga nikada nije privlačio. On mu je oduvek bio odbojan, jer je označavao gubitak svega – gubitak Njegovog Oca. Ništa nije moglo da naruši Njegov mir, jer ništa nije moglo da ga rastavi od Njegovog Oca (dok On nije postao grehom na krstu zbog nas – 2. Korinćanima 5,21). Tako su Njegov život činili mir, radost i potpuna pobjeda nad grehom.

Na nekoliko trenutaka, Bog mi je dozvolio da iskusim isto to. To je bio dâr – dâr Božje milosti, Njegovom grešnom detetu, koje je čeznulo da upozna i ljubi Boga. Kako je vreme prolazilo, osetio sam da iskustvo bleđi. Uporno sam govorio Bogu: „Sviđa mi se sve ovo. Hvala ti što si mi to otkrio. Želim još! Želeo bih da ovako nešto slično i snažno ponovo iskusim“.

Mojsije je stekao svoje prvo iskustvo sa Bogom na planini, ali njegovo zajedništvo sa Bogom je raslo i bilo mu je dozvoljeno da razgovara sa Bogom, licem u lice. Bog mu je prišao toliko blizu, da je Mojsijevo lice zasjalo takvim sjajem, da je to bilo bolno za one koji su ga gledali (2. Mojsijeva 34,29-35). Molio sam Gospoda da nastavi da mi se objavljuje sve više i sve dublje, kako bih mogao neprestano obitavati u tome.

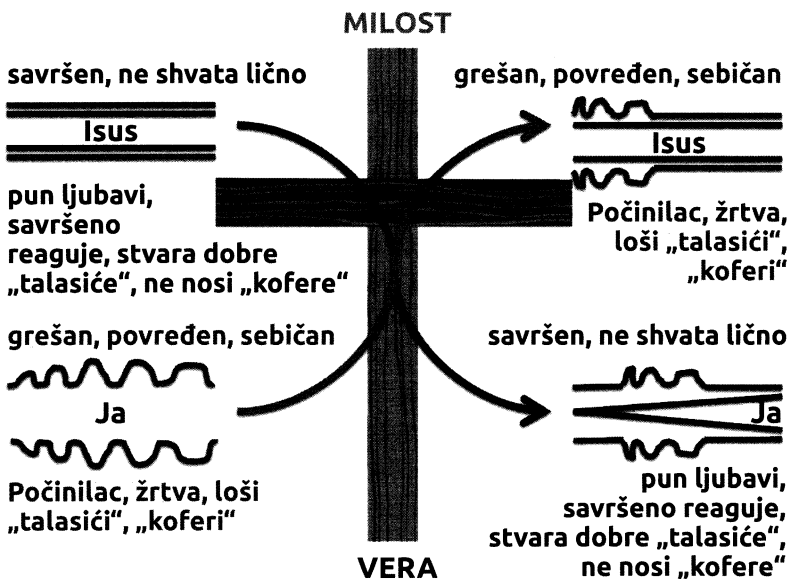
„Želim te sve više, Isuse. Želim da spoznam da si dragocen onoliko, koliko jesi. Molim te da mi dâš srce koje će uzverovati da si vredan onoliko, koliko jesi. Želim da prebivam u Tvom miru, radosti i potpunoj pobjedi nad grehom, jer si Ti nemerljiva dragocenost moga srca. Čuvaj me svojom ljubavlju u Tvojim ljubavi, da bih mogao da prebivam u Tebi, jer Ti si čokot (Jovan 15,4)“.

OSTAVITE „KOFERE“

DVOSTRUKO PRIKOVAN (PREVAREN)

Vi i ja imamo prošlost, a svaka prošlost je jedinstvena. Niko od nas nije prošao kroz identične poteškoće i iskušenja, a opet, postoje sličnosti u našim iskustvima. Nažalost, ta prošlost ima tendenciju da odredi smer našeg života u budućnosti. Zašto nažalost? Tako je, jer nas veći deo naših prošlih iskustava navodi na pogrešan put – šalje nas u pogrešnom smeru. Šta da radimo sa prošlošću? Da li postoji rešenje za stvari koje smo već prošli? Za „kofere“, koje godinama „nosimo sa sobom“? Postoji. Rešenje se nalazi na krstu.

Isus, neumorni sluga čovečjih potreba, Onaj, koji je sebe dao nemilosrdnom čovečanstvu, da bi nas podigao iz gliba, Onaj, koji je žrtvovao nebesa i neprestano obožavanje anđeoske vojske, Onaj, koji je stvorio sva stvorenja, velika i mala, Onaj, koji je došao da otkrije Boga čoveku i obnovi taj zavet pokidan grehom, Isus je Onaj, koji je poneo naše grehe. Ne, i više od toga, On je postao grehom. To je učinio, kako bismo mi mogli postati Njegova pravednost.

„Bezgrešni Božji Sin visio je na krstu. Njegovo telo bilo je izmrcvareno bičevanjem; te ruke koje su tako često bile ispružene da blagoslove, prikovane su za prečage od drveta; te noge, tako neumorne u službi ljubavi, pribijene su za drvo; carska glava ranjena je krunom od trnja; s drhtavih usana otimao se uzvik boli. Sve što je pretrpeo – kapi krvi koje su tekle s Njegove glave, Njegovih ruku, Njegovih nogu, samrtne muke koje su lomile Njegovo telo i neiskazana bol koja je ispunjavala Njegovu dušu zato što je Otac sakrio svoje lice – jasno govori, objavljujući svakom detetu ljudske porodice: Za tebe je Božji Sin pristao da nosi taj teret krivice; zbog tebe je raskopao carstvo smrti i otvorio vrata raja. On, koji je utišao uzburkane valove i hodao po zapenušanim talasima, koji je učinio da đavoli drhte, a bolest beži, koji je otvarao oči slepima i pozivao umrle u život – prineo je sebe kao žrtvu na krstu, a sve to iz ljubavi prema tebi. On, koji je poneo grehe, izdržao gnev božanske pravde, tebe radi, učinjen je grehom“. 30

Jedno je poneti greh. Razumem šta znači poneti ili uzeti greh. Ali, postati grehom? To ne mogu da shvatim. Da je Isus, Sin Božji, koji nikada, u celoj večnosti, nije bio rastavljen od svog Oca, na neki način, postao baš ono što je Njegov Otac prezirao – baš ono što nas rastavlja od Boga. Ali, zašto? Zašto bi to učinio? On je tako učinio, da bi postigao nešto podjednako neshvatljivo.

On nam u 2. Korinćanima 5,21, kaže: „Jer Onog koji ne znaše greha, nâs radi učini grehom, da mi budemo pravda Božja u Njemu“. Ovde se navodi razlog zbog kojeg je On postao grehom. On je tako učinio da bismo mi mogli POSTATI pravda Božja U NJEMU. I ovo ne mogu da razumem. Poznajem sebe. Znam koliko grešim. Svestan sam svojih misli, grešaka i neposlušnosti. Poznajem svoju tvrdoglavost. A opet, Isus je postao grehom, da bih ja POSTAO pravda Božja! Ne želim da kažem da je Isus ikada bio kriv za greh ili sagrašio, ali, na nekakav „vanzemaljski“ način, dopušteno Mu je da postane greh, da bih ja, na isti „vanzemaljski“ način postao pravda Božja – u Njemu. Koliko je fantastična Njegova ljubav prema meni! Ali, da bi izveo ovaj neshvatljivi podvig, morao je da ode na krst.

Kakav je bio Hristov život pre nego što je otišao na krst? Da li je bio u potpunosti Bog? Da. Da li bio u potpunosti čovek? Da. Imao je dvojnu prirodu. A bio je savršen. Ništa nije shvatao lično. Ljubio je božanskom ljubavlju. Uvek je na savršen način odgovarao na ono što mu se događalo. Stvarao je „talasiće“.

Šta mislim pod tim? Bacite li kamenčiće u ribnjak, početni udar izaziva talase, koji prelaze duži put od samog udara. Kamenčići predstavljaju ne samo ono što je rečeno i učinjeno, već i uticaj koji su oni imali na stvari oko sebe. Zbog toga ko je Isus bio i kako je živeo, svaka reč i delo u Njegovom životu su izazivali „talasiće“, koji su putovali kroz vreme i prostor i pozitivno uticali na svako stvarenje koje je ikada živelo.

Zbog Njegovog savršenog života i savršenog uticaja koji je imao, Isus nije nosio „kofere“. A šta je sa nama? Kakav je naš život pre krsta?

Mi se pomalo razlikujemo od Njega. Imamo samo jednu prirodu, posrnulu, ljudsku prirodu. Mi smo grešni. Mi smo lično pogođeni onim što nam drugi učine ili govore. Mi smo sebični, pa zbog toga primamo stvari lično i uzimamo stvari u svoje ruke. Ponašamo se ružno prema drugima, povređujući ih svojim rečima, delima ili uticajem. Mi smo žrtve, jer nam se dešavaju mnoge stvari nad kojima nemamo kontrolu, i na to loše reagujemo. Umesto da „kamenčići stvaraju poželjne talase“, nije tako. Stvari koje mi izgovaramo i radimo, imaju negativan uticaj ili dejstvo na druge, i te negativne „talase“ nikada ne možete da zaustavite. Svaki put kada pokušate da ih uhvatite, stvarate nove, koji se šire još dalje. I sve to puni naš „kofere“, koji predstavlja naš prtljag.

Čovečanstvo je previše zarobljeno prošlošću. To izgleda kao da naša prošla iskustva upravljaju našim budućim iskustvima. Ta iskustva su nalik na „burence“ pištolja u našem životu, a „metak života“ izlazi iz njega, napunjen onim što je u burencetu. Ako smo zlostavljani kao dete, verovatno ćemo i sami, kada odrastemo, postati zlostavljači.

Dakle, šta nam je Isus ponudio na krstu? Šta je tamo postigao? Da bismo to razumeli, prvo treba da shvatimo šta je krst u širem

kontekstu plana iskupljenja, onako kako je to opisano u svetoj službi Starog zaveta.

Koja je bila svrha svete službe u Starom zavetu? Jedna svrha je bila ta, da nam se otkrije šta je Bog nameravao da učini sa sâmim grehom.

Ako bi jedan pojedinac sagrašio, on bi prineo čistu žrtvu (jagnje, jarca, tele itd. – v. Levitska knjiga 4), na svetilištu u logoru Izraelovom. Kada bi sveštenik ušao u dvorište, on bi polagao ruku na glavu žrtve i ispovedao greh nad žrtvom i zatim bi joj prerezao vrat nožem. Sveštenik bi krv jagnjeta sakupljao u bocu i nosio je na oltar žrtve paljenice, koji se nalazio u dvorištu i stavljao bi krv na četiri roga oltara. Takođe, sličnu žrtvu bi prinosisio sveštenik ujutro i uveče za grehe Izraela, ali ovaj put se krv nosila u sveto mesto u svetilištu i postavljala se na četiri roga žrtvenika od tamjana. Figurativno, greh se sa grešnika prenosio na žrtvenu životinju, pa na sveštenika, a potom na svetilište.

Jednom godišnje, odvijala se ceremonija pod nazivom Dan iskupljenja (v. Levitska knjiga 16), kada su dva jarca dovođena u logor, a veliki broj ljudi bi se okupio da vidi koji od njih će biti Gospodnji, a koji žrtveni jarac. Oba su bila ubijana na sličan način i ovog puta, prvosveštenik bi unosio krv u najsvetije mesto u svetilištu.

Kovčeg zaveta, koji je bio jedini nameštaj u svetinji nad svetinjama, bio je optočen zlatom i u njemu je bilo smešteno Deset zapovesti – Zakon Božji. Na vrhu tog kovčega, bila su dva ručno izrezbarena anđela heruvima, a između anđela, na centru kovčega, bio je zlatni poklopac. Na tom mestu u hramu je obitavao Bog.

Prvosveštenik bi ušao u svetinju nad svetinjama jedanput godišnje, na Dan iskupljenja i krvlju bi poprskao kovčeg. Potom bi izašao iz logora, položio ruke na žrtvenog jarca, ispovedio grehe Izraela koji su se nagomilavali u svetilištu tokom godine, a potom bi žrtvenog jarca odveo u pustinju, da uquine sâm i nikada se ne vrati u kamp Izraela.

Ovaj opis ukazuje na to kako će se Bog odnositi prema problemu greha. Grešnik ispoveda svoj greh. Isus (jagnje Božje), preuzima taj greh kao svoj (od kraja poslednje večere do Njegove smrti na

krstu) i umire zbog kazne, propisane za njega. Isus je, nakon što je uskrsnuo u novi život i vratio se na nebo, postao naš Prvosveštenik, na nebeskom svetištu (v. Jevrejima). Kao naš Prvosveštenik, On uzima naše ispovedene grehe, za koje je platio svojom krvlju pre 2.000 godina i polaže ih na nebeski žrtvenik, čekajući dan kada će se nagomilani gresi prebaciti na leđa sotoni – koji podstrekava na greh – a sotona će platiti za sve grehe na koje je naveo Božju decu. A kada sotona bude uništen, greh će biti uništen zajedno s njim. To je Božji plan za greh – plan iskupljenja.

Dakle, na krstu, Isus zauzima naše mesto. On se nalazi na nišanu „puščane cevi“ naših života i prima metak koji je nama namenjen. Preuzima odgovornost za našu grešnost i sebičnost. Trpi posledice našeg stava o primanju stvari lično. On biva kažnjen kao onaj koji je počinio greh i postaje žrtva. Ne samo da preuzima odgovornost za stvari koje smo izrekli i učinili, već preuzima odgovornost i za „talase“ – negativni uticaj i posledice koje su te stvari nanele i nanose drugima. On od nas uzima naše „kofere“.

Da bi mogao to da učini, Isus mora da učini još nešto. Kada se Isus nađe na „nišanu“ naših života i primi sve ono što smo mi zaslužili, On nas nežno smešta na „nišan“ svog života. I kada to učini, mi primamo sve one blagoslove i blagodeti koje je On svojim savršenim životom zaslužio. „Pištolj“ Njegovog života šalje metak direktno u metu, a ta meta predstavlja svetost. Tako prošlost i njene posledice gube kontrolu nad nama. Kontrolu preuzimaju Isusova prošlost i njene savršene „posledice“.

Kada dođe do ove božanske razmene – života za život, istorije za istoriju, prošlosti za prošlost – koja je postala moguća zbog Božje žrtve na krstu, ono što je Isus činio, u knjizi života, biva pripisano nama. Mi se smatramo savršenim. Nemamo ličnih frustracija. Savršeni smo u ljubavi. Savršeno reagujemo na sve što nam se dogodilo u prošlosti. Naši „savršeni talasi“ se šire kroz vreme i prostor i pozitivno utiču na sve one koje dosegnu. Oslobođeni smo prtljaga.

Isus poručuje da, ako nešto činiš drugome, to činiš Njemu. „Zaista vam kažem: sve što učiniste i jednom od ove moje braće,

meni učiniste.“³¹ Ali je jednako tačno da, ako oni čine nešto vama, čine to Isusu. Isus se toliko poistovećuje sa nama i našim bolima i gresima, da ON, na stvaran način, zauzima naše mesto. To znači da je ono što je učinjeno nama, zapravo učinjeno Njemu.

Na krstu, Bog nam nudi „božansku razmenu“ života za život. Ova božanska razmena je moguća samo po Božjoj milosti. Cena koju je platio na krstu je bila cena za svaki od naših grehova. On nije samo patio pod teretom sveta, već pod svakim i pojedinačnim grehom koji smo vi i ja počinili. On je platio cenu za svakoga koji primi dâr, a platio je cenu i za svakog onog koji je taj dâr odbacio. Ali, to što je platio cenu za svakoga, ne znači da će svi imati koristi od tog dâra. Mnogi će biti izgubljeni, jer još nešto nedostaje.

Potrebna je vera, da bi dâr Milosti postao moj dâr. Vidite, dâr ove božanske razmene života za život, je nalik „švedskom stolu“ Božje ljubavi. On je besplatan i dostupan svakom od nas, ali ako sami ne uzmemo ono što nam se nudi, nemamo koristi od toga. Po veri primamo ono što nam Bog daje i to postaje naše. Verujemo da je Božji dâr božanske razmene nama namenjen. To znači prihvatiti taj dâr kao svoj i verovati da je stvaran u ovom trenutku.

Kako izgleda ta razmena u realnom životu? Zamislimo da ste se pre više godina sukobili sa nekim i da je ta svađa toliko uzavrela, da sledeće čega se sećate jeste da je osoba sa kojom ste se sukobili ležala mrtva na podu. Ubili ste je! Pomislili ste: „Oh, ne! Ovo nije dobro. Ne želim da idem u zatvor“. Zato se rešavate dokaza i uspevate da se izvučete iz te situacije – niko ne zna da ste vi ubica. Slobodni ste, zar ne? Nije tako. Možda ste slobodni fizički, ali ste rob svog uma, uvek u strahu da će neko otkriti zločin, uvek sa osećajem krivice.

Hajde sada da zamislimo da ste danas saznali za dâr božanske razmene koji vam je omogućen na krstu. Shvatate da ono što vam Isus nudi, jeste da istupite napred i preuzmete posledice za ubistvo i svu krivicu i strah koji su nastali zbog njega i platite kaznu koju ste zaslužili. U zamenu za to, „preuzimate“ Njegov život i snosite posledice Njegovog savršenog života i savršenih „talasa“ koji su nastali u vremenu i prostoru.

Odlučite da želite da primite ovaj dâr i po veri ga primate, jer je dât kroz milost. Primate ga kao svoj, verujući da ste vi ti koji prima-ju sve ono što je Isus tokom života zaslužio, dok On preuzima svu kaznu za ono što ste vi u životu zaslužili. Vaš greh tako biva polo-žen od strane Prvosveštenika – Isusa – na nebeski žrtvenik, i čeka dan kada će biti stavljen na žrtvenog jarca – sotonu – i biti uništen zajedno sa njim. Takođe, ispovedate svoj greh onima koji su zbog njega bili povređeni (porodici ubijenog itd.) i „bivate oprani“ od onoga što ste učinili.

Nakon što ste se našli u procesu božanske razmene, gde je za-vršio osećaj krivice zbog ubistva? Nema ga u vama. On je na nebe-skom žrtveniku, čeka dan kada će biti stavljen na sotonu, da bi on za njega platio. Vi ste oslobođeni tog osećaja krivice.

Ako porodica želi pravdu i prijavi ubistvo policiji pre nego što vi to sami uradite, a istragom bude utvrđena vaša „krivica“ i vi za-vršite u zatvoru, prema knjizi života, da li ste vi krivi? Ne! Nevini ste, jer je vaša krivica preuzeta kroz žrtvu koja je za vas prineta na krstu. Kada se nađete u zatvoru zbog zločina, možete biti potpuno slobodni u svom umu, jer znate da ste nevini prema onome što je zapisano na nebu. Nalazite se upravo u suprotnoj situaciji od one u kojoj ste se našli pre nego što ste došli do krsta. Pre ste bili fizički slobodni, a zarobljeni u svom umu. Sada ste slobodni u umu, ali zarobljeni u telu. A to je daleko bolji vid slobode. Kao Pavle i Sila, možete da pevate pesme i himne Isusu u svom zarobljeništvu, sa čistom savešću, zbog dâra koji vam je dat na krstu.

Ne samo da nas krst oslobađa od onoga što smo drugima uči-nili, već i od onoga što su drugi nama učinili. Niko od nas nema savršene roditelje. Nemamo ni članove porodice koji su savršeni. Nemamo savršene prijatelje. Zbog toga se mi osećamo kao slučajna žrtva onoga što drugi govore i čine.

Baveći se svojim poslom, imam prilike da čujem mnoge razli-čite priče. Ponekad pojedinci samo sa mnom podele svoju tajnu. Drugi je čuvaju unutar malog kruga poverljivih osoba. Čuo sam priče o napuštanju, zlostavljanju, zanemarivanju, maltretiranju,

odbačenosti, razvodu i još mnogo toga, a svestan sam da sam čuo samo mali deo toga.

Znam da u grupi od samo petoro ljudi, vrlo verovatno postoji neko ko je bio seksualno zlostavljan kao dete. Znam da će se u maloj grupi od dva bračna para, jedan završiti razvodom. A znam i da, unutar male grupe koju čini samo jedna osoba, postoji osoba koja je bila odbačena, povređena, razočarana, itd. Takva su naša iskustva u ovom svetu greha.

Hajde da zamislimo da ste bili zanemarivani, zlostavljani, odbačeni, napušteni i maltretirani u prošlosti. Zamislimo da vam je teško da se nosite, a još manje da volite, one koji su vam to učinili. Zamislimo da osećate, manje ili više, ozlojeđenost, povređenost, poniženost i/ ili gorčinu, i ma koliko da ste pokušavali toga da se rešite, kada razmislite, ta osećanja su i dalje tu.

A danas spoznajete istinu o krstu. Saznajete da vam je Bog pružio priliku da budete slobodni od svega toga. Isus vam nudi da napravite iskorak u svom životu – nađete se na nišanu – i preuzmete težinu ogorčenosti, povređenosti, poniženja, gorčine i svega onoga što vam je učinjeno. Nakon toga, On vam predaje svoj život – svoj nišan – i vi primete sve blagoslove koje je On u životu zaslužio. Tokom ove nekorektne razmene, pitate se: „Kako je to moguće?“, a Isus odgovara: „Zaista vam kažem: ono što učinite makar i jednom od ove moje braće, meni učinite“.³²

Shvatate da, ako nešto činite nekom drugom, to činite Isusu, a isto tako da, ako neko nešto čini vama, čini to Isusu; ako je to nešto učinjeno vama, učinjeno je Isusu. Dakle, Isus zauzima vaše mesto, a tako čineći, Onaj koji je rekao za vojnike koji su ga razapinjali na krst i za one koji su bili odgovorni za Njegovo raspeće: „Oče, oprostimi jer ne znaju šta čine“³³, može da oprost i onima koji su se prema Njemu loše odnosili (kada su to činili vama).

Kada se osećam kao žrtva onoga što drugi govore i čine, nosim dosta prtljaga sa sobom. Imam puno toga što me sputava. Možda sam pokušao da oprostim, ali koren gorčine je i dalje duboko u mom srcu. Kada mislim o njima i o onome što su mi učinili, ose-

ćam se povređeno i uspomene me bole. Jedini način da izađem na kraj sa tim, jeste da o tome ne razmišljam. Ako uspem da ne razmišljam o tome, biće sve u redu, zar ne? Nije tako! Sloboda tako ne nastaje, a puko nerazmišljanje o nečemu, je pokušaj da se do toga dođe na taj način.

Zamislite sada da ste misionar po zatvorima. Idete u zatvor i nađete se među zatvorenicima i propovedate im. Ljudi sa kojima radite su silovatelji, zavisnici, kradljivci i ubice, ali možete sa njima lepo da radite i volite ih. Zašto? Jer, to što su učinili, nisu učinili vama. Nisu to učinili onima koje volite. Služeći u zatvoru, relativno lako zavolite one koji su povredili druge, jer to nisu učinili vama.

Postoji porodica koju poznajem i jednog dana je njihova 11-godišnja ćerka nestala. To je bilo u vreme pre pojave mobilnih telefona i roditelji su vodili računa o tome gde im se deca u određeno vreme nalaze. Ako se dete ne bi vratilo do određenog vremena, bilo bi problema, jer su roditelji želeli da im deca budu na sigurnom. Dakle, ona se nije vratila na vreme, pa je majka pozvala školu. U školi su rekli da je ona otišla nakon nastave i da je krenula kući. Majka je zatim zvala drugare, i oni su potvrdili da su je videli da je otišla iz škole i krenula ka kući. Zatim je Majka nazvala Oca i on je ranije izašao sa posla da je potraži. Vozio se okolnim ulicama dok je Majka ostala kod kuće, čekajući je da se vrati. Ali, ona se nije pojavljivala. Kako je mrak počeo da se spušta, i kako je sunce počelo da zalazi za drveće i tama počela da se širi, njihova srca su bila potonula, dok su okretali telefonski broj, za koji su mislili da ga nikada neće okrenuti. Pozvali su policiju i rekli: „Dete nam je nestalo“.

Prvo je angažovan jedan policajac, potom i drugi, a do jutra su pozvani detektivi, pa timovi za potragu, psi, helikopteri, itd. Dve nedelje kasnije, pronašli su njene ostatke u šumi. Noćna mora o kojoj nisu ni sanjali, postala je noćna mora iz koje se nikada neće probuditi. Njihova ćerka je bila ubijena.

Kako se istraga nastavljala, otkrivao se horor. Postalo je jasno da je komšija sa kriminalnim dosijeom oteo njihovu kćerku, odnosio se prema njoj onako, kako to čine loši ljudi prema mladim

devojkama, i onda učinio ono užasno, sakrivajući njene ostatke u šumi, gde su je policijski psi na kraju i pronašli. Možete samo da zamislite šta se odvijalo u srcima te majke i tog oca.

Sada zamislimo da se ta porodica bavi misionarskim radom po zatvorima i jednoga dana u zatvoru sretno njega. Koliko bi im lako bilo da ga ljube i služe mu? Reći ću vam, to bi bilo nemoguće. Zašto? Zato što je to što je on učinio, učinio njoj i njenoj porodici.

Na krstu nam je Isus dao način kako da pobegnemo od svoje prošlosti. On je ušao u naše živote i uzeo sve ono što taj život podrazumeva, a nas je uveo u svoj život i dao nam sve što po njemu sledi. Mi ne moramo lično da budemo pogođeni onim što se desilo, jer, nakon što smo iskusili ono što krst podrazumeva, Isus je zauzeo moje mesto. I poput misionara u zatvoru, mogu da ljubim te ljude i radim sa njima i služim im, jer su to učinili Isusu, a on ih ljubi i nudi im oprostaj. I pošto sam iskusio šta krst znači, volim Isusa. A pošto Isus ljubi njih, i ja ih volim. Ako je On voljan da žrtvuje sebe za njih, i ja sam, jer sam uzeo (prihvatio) tu ljubav i oprostaj za sebe i sada ih delim sa drugima.

Vidite, Bog ima plan da nas spasi od trenutne emocionalne povređenosti zbog koje patimo. Taj plan podrazumeva da nam dá novo srce – po milosti, kroz veru. Bog isto tako ima plan da nas oslobodi „prtljaga“ iz prošlosti. Taj plan uključuje proces božanske razmene, koji je postao moguć zbog krsta – po milosti, kroz veru.

Želim da istaknem još jednu istinu kojoj nas uči krst. Pre krsta, ko je bio slučajna žrtva koja negativno reaguje na ono što mu drugi čine? Ja sâm. Nakon onog što se dogodilo na krstu, da li sam ja i dalje nečija žrtva, koja negativno reaguje na ono što mu se čini? Ne! Ta prošlost i krivica i odgovornost su položeni po Isusu našem prvosvešteniku, kroz Isusovu krv prolivenu na krstu, na nebeski žrtvenik gde čekaju dan kada će biti stavljeni na sotonu, koji će platiti za sve ono što je uzrokovao. Nakon što sam doživeo iskustvo krsta, ne mogu više da budem nečija žrtva. I sva negativna osećanja i misli koja se tiču tog žrtvovanja – ozlojeđenost, gorčina, ljutnja, osramoćenost itd. – ne mogu više da ostanu u meni, jer je Isus to sve odneo. Ja sam slobodan!

Želim ovo da razjasnim, ako se i dalje osećate kao žrtva, vi živite u iskustvu pre krsta. Ne možete doći do krsta, a ostati žrtva. Isus vas na krstu oslobađa vaše prošlosti. Međutim, ukoliko nisi slobodan od svoje prošlosti – ukoliko si i dalje žrtva – to je zato što nisi došao do krsta i po veri prihvatio tu božansku razmenu, koja nam je omogućena po Božjoj milosti. I dalje nosiš svoj teret. I dalje imaš osećaj krivice. Ne možeš da dođeš ka krstu i prihvatiš čin božanske razmene u svoje ime, a da i dalje ostaneš žrtva.

Pre krsta, ko je počinilac greha? Ja sâm. Nakon krsta, da li sam ja i dalje kriv za izvršena dela? Ne! Ta krivica i odgovornost su preneti na Isusa, našeg nebeskog prvosveštenika, i čekaju na dan kada će biti stavljeni na sotonu, koji će platiti za sve ono što je prouzrokovao. Kada doživim iskustvo krsta, više ne mogu da snosim krivicu kao počinilac i sva negativna osećanja i misli koja ima počinilac – osećaj krivice, griža savesti, samoprezir itd. – ne mogu više da ostanu u meni, jer je Isus to sve odneo. Ja sam slobodan!

Ako, pak, i dalje imaš osećaj krivice kao počinilac greha, živiš u iskustvu pre krsta. Ne možeš da dođeš do krsta i, i dalje se osećaš kao počinilac. Isus te je na krstu oslobodio te prošlosti. Ako nisi slobodan od svoje prošlosti – ukoliko si po sebi i dalje počinilac – to je zato što nisi došao do krsta, a to je tvoja privilegija, i nisi po veri prihvatio božansku razmenu koja ti je omogućena po Božjoj milosti. I dalje nosiš svoj teret. I dalje imaš osećaj krivice. Ne možeš da dođeš do krsta i prihvatiš božansku razmenu za sebe, a da se i dalje osećaš kao počinilac.

OPROŠTAJ?

Koliko je grehova Isus otkupio na krstu? Sve! Da li to podrazumeva sve ono što si ikada učinio? Da! Da li to podrazumeva sve što ćeš ikada učiniti? Da!

Koji deo tvog života Bog poznaje? Psalam 139,16, nam poručuje: „Zametak moj videše oči Tvoje, u knjizi je Tvojjoj sve to zapisano, i dani zabeleženi, kad ih još nije bilo nijednog“. Vidimo ovde da je Bogu poznata budućnost. On je znao šta će nam se dogoditi. Na krstu Isus nije samo stvorio plašt oprostaja kojim bi pokrio sve naše

grehe. On je patio pod krivicom i prezirom i poniženošću za svaki pojedini greh koji je svaki od nas počinio i koji će počiniti.

Znajući sve što ću ikada učiniti, On me je prihvatio kao svoje dete. To znači da se u budućnosti neće dogoditi ništa što bi nagnalo Boga da kaže: „Uf! Nisam mislio na ovo. Pretpostavljam da si sad sâm na svetu“. Ne, to se nikada neće dogoditi! Nije bitno šta činiš, jer Isus je već platio cenu za to, na krstu. On mi nudi svoj oprostaj i slobodu. Zašto ne bi?! On je već platio cenu.

To što je On platio cenu za vaš i moj greh, ne znači da nam je automatski oprošteno. Uvek postoje dve strane jednačine. Po Božjoj milosti, dat nam je oprostaj, ali ja po veri prihvatam opraštanje, kako bi ono postalo deo mene. Vera je usklađena sa uslovima koje treba ispuniti, da bi nam bilo oprošteno, a to su ispovedanje i pokajanje.

Ispovedanjem se obznanjuje ono što je učinjeno i rečeno i priznaje se da je to bilo pogrešno. Kroz ispovedanje, ne tražim izgovore zašto sam uradio ono što jesam. Samo priznajem da je to bilo pogrešno. Tražim oprostaj i obnovu, iako nudim, najbolje što umem, nešto zauzvrat. Ako je moj greh tajni, ispovediću se samo Bogu. Ukoliko se greh odnosi na mog supružnika, trebalo bi da se ispovedim njemu i Bogu. Ukoliko se greh odnosi na čitavu porodicu, trebalo bi svima njima da se ispovedim, kao i Bogu. A ukoliko se odnosi na crkvu, posao itd, trebalo bi da se ispovedim crkvi, ljudima na poslu itd, kao i Bogu.

Imao sam prilike da učinim to, ne tako davno. Karakterna mana koju sam posedovao od detinjstva, ali koje nisam bio svestan, počela je da se pokazuje kroz situacije u mojoj crkvi. Kada sam postao svestan ove mane, i kada sam uvideo kako je ona uticala na ostale u crkvi, shvatio sam da treba da se ispovedim i izvinim čitavoj crkvi. Tako sam narednog vikenda stao pred čitavu crkvu, ispovedio svoje greške i zamolio za oprostaj, i obećao da ću tu manu predati Gospodu, i, po Božjoj milosti, rešiti taj problem. Bilo me je stid i doživeo sam ponižavajuće iskustvo, ali sam morao to da učinim, jer sam povredio druge i kroz svoje ponašanje, na njih pogrešno uticao, a to je moralo da se ispravi, kako se negativni uticaj ne bi širio dalje i povređivao druge.

Pokajanje podrazumeva tugu zbog greha i okretanje od njega. Međutim, pokajanje nije nešto što vi i ja posedujemo. Ono je dâr od Boga. Mi ne možemo da se napinjemo, naprežemo, stenjemo, guramo, vučemo ili činimo bilo šta dovoljno teško, da bismo izazvali pokajanje. Jednostavno možemo da ga zatražimo i primimo ga po veri i kada pokajanje postane deo nas, osećamo tugu, ne zato što smo uhvaćeni na delu, već zato što ponovo ne poštujemo, poctenjujemo, na pogrešan način predstavljamo i razapinjemo našeg Spasitelja. Nama nije žao zbog posledica koje trpimo zbog greha. Nama je žao zbog onoga što smo učinili Bogu, zbog greha. Kada pokajanje postane deo nas, mi ga upražnjavamo tako što se okrećemo od stvari zbog kojih se kajemo.

To znači vera u Hrista – da je Njegova žrtva dovoljna da pokrije moj greh i da je zaista učinjena za mene – to je vera koja doseže druge i prima dâr opraštanja, koji je dat po milosti i usklađen je sa uslovima opraštanja, vera koja potvrđuje čin opraštanja i opravdava me pred Bogom.

Koja je jedna od uloga opraštanja? Da obnovi zajedništvo među ljudima. Bog želi zajedništvo sa svakim od nas i Njegov oproštaj se nudi svakom od nas, kako bismo imali priliku da se vratimo u to zajedništvo sa Njim. Krst je obnovu ovog zajedništva učinio mogućom. Ali, zajedništvo podrazumeva dve strane, pa i druga strana mora da bude spremna da ispovedi svoje grehe i da se za njih pokaje, pre nego što potpuna obnova bude moguća.

Predivne li ljubavi! Kakva milost! Kakva količina opraštanja koja se izliva ka nama, iz srca Božjeg!

DAR PATNJE

IZGUBITI SVOJE VOLJENE

Lagano bih zamenio teze i želeo bih da osmotrimo gubitak iz drugačije perspektive. Razgovarao sam sa mnogima kod kojih je dijagnostifikovan rak i drugi ozbiljni zdravstveni problemi, i kada sam proučavao njihov život i iskustva pre nego što su se suočili sa bolešću, često sam dolazio do zaključka da su izgubili nekog svog voljenog u godinama pre pojave bolesti. Opet, ima i onih koji su izgubili voljene, pa su i dalje zdravi. U čemu je razlika? Da li nam Biblija daje ispravan savet kako da se nosimo sa gubitkom voljene osobe? Daje.

Kada se rodimo, koliko toga imamo? Koliko posedujemo? Ap-solutno ništa. Kada umremo, koliko ćemo imati? Ap-solutno ništa.

Između rođenja i smrti, postoji ta kratka linija koja se zove život. U životu ima uspona i padova, lepih trenutaka, i onih manje lepih. Upoznajemo ljude, učimo da ih volimo, i na svom putu ih gubimo. Ako krenem svojim putem bez ičega, i završim ga bez ičega, da li je sve ono između tačke R (rođenje) i taške S (smrt), dobitak ili gubitak?

Jov može da nam posluži kao dobar primer u okviru ove teme. Nakon što je izgubio svu svoju decu, stoku, i sluge u jednom danu, Jov kaže: „I reče: Go sam izašao iz utrobe matere svoje, go ću se i

Rođenje = 0

**„Go sam izašao iz
utrobe matere svoje,
go ću se i vratiti
onamo. Gospod
dade, Gospod uze,
da je blagosloveno
ime Gospodnje.“**

O Jovu 1,21.

**„A znamo da
onima koji ljube
Boga sve ide
na dobro, koji
su pozvani po
namerenju“.**
(Rimljanima 8,28)

Smrt = 0

vratiti onamo. Gospod daje, Gospod uzme, da je blagosloveno ime Gospodnje“ (O Jovu 1,21). Jov je spoznao da je svoju životnu priču započeo bez ičega, i da će je tako i završiti, tako da je sve što je imao između tačaka R – S, bilo dobitak.

Kada započnete i završite život bez ičega, kada sve što imate nije vaše već Gospodnje, kada ništa niste stvorili, i kada ne pripadate sebi, onda nemate šta da izgubite. Sećate li se porodice koja je izgubila svoju 11-ogodišnju kćer? Ti roditelji su do kraja svojih života mogli da žive kao gubitnici, žaleći okrutnu smrt svoje 11-ogodišnje kćeri, ili da žive život zahvalnosti, zahvalni na 11 godina koje su proveli sa svojom kćerkom. Da li je to bio dobitak, ili gubitak? Da li su je imali kada su se rodili? Ne. Da li će je imati kada umru? Ne. Dakle, iako je umrla, oni nisu na gubitku. Oni su zapravo na dobitku, jer su 11 godina proveli sa njom.

Pavle nam ovo bolje opisuje u Rimljanima 8,28 kada kaže: „A znamo da onima koji ljube Boga sve ide na dobro, koji su pozvani po namerenju“. Ono što nam Pavle poručuje je, da Bog može da uzme sve što se pojavi na našem životnom putu i izvede na dobro. Čak stvari za koje mislimo da su najteže i nemoguće za podneti su darovi, jer Bog može da ih iskoristi na dobro. On ne dopušta da nas zadesi bilo šta što On nije planirao da upotrebi za naše dobro i za dobro drugih.

Sledeći citat je jedan od mojih omiljenih: „Otac je uvek bio uz Hrista. Snalazilo Ga je samo ono što je Beskrajna Ljubav dopuštala za blagoslov svetu. U tome je bio izvor Njegove, ali u tome je izvor i naše utehe. Ko je ispunjen Hristovim Duhom, prebiva u Hristu. Udarac namenjen njemu pada na Spasitelja, koji ga sa svih strana štiti svojom nazočnošću. Sve što dolazi na njega, dolazi na Hrista. On ne treba da se brani od zla, jer je Hrist njegova obrana. Ništa ga ne može dotaknuti ako Gospod ne dopusti, a „Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji ga ljube; onih koji su odlukom Božjom pozvani...“ (Rimljanima 8,28).³⁴

Ono što meni ovaj citat poručuje je, da Bog okružuje svako od svoje dece, svojim prisustvom. Ako mi priđe neko sa namerom da me udari po licu, njegova pesnica mora proći kroz Boga, da bi stigla

do mene. A Bog će dozvoliti toj pesnici da stigne do mene, ako to može da izvede na dobro. Postoji još jedno obećanje u 1. Korinćanima 10,13 koje nam kaže da Bog neće dozvoliti da budemo iskušavani više od onoga što možemo da podnesemo, a sa iskušenjem će nam dati i izlaz iz njega. To znači da Bog neće dozvoliti bilo čemu da dospe do nas, osim ako nam ne daje snagu da to istrpimo. To znači da sve što nam se dogodi, bez obzira koliko je loše, u ime je Božje ljubavi, koja nam daje sigurnost da će sve izaći na dobro, a On će nam dati snagu da to izdržimo. Koliko je milostiv Bog kome mi služimo! Mi možemo da Mu služimo i u najbolnijim okolnostima i iskustvima svog života.

DAR PATNJE

Hajde da se osvrnemo na dâr patnje. Da li ste znali da je patnja dâr? Poput drugih darova o kojima je Isus govorio, ako je taj dâr zakopan, Bog se kroz njega ne može proslaviti. On patnju dopušta sa svrhom. Ako bude upotrebljena, Bog će se proslaviti. Da li koristite dâr patnje, ili je on zakopan, izgubljen, beskoristan u svom neiskorišćenom obliku?

Ko najbolje može da uteši majku koja je izgubila novorođeno dete? Druga majka koja je izgubila novorođenče i izborila se sa tim. Ko najbolje može da uteši nekoga ko je izgubio nogu? Neko drugi ko je izgubio nogu i prevazišao svoj hendikep. Ko najbolje može da uteši nekoga sa opakom bolešću? Neko ko je imao istu bolest i preživeo je i pobedio.

Kako patnja može da bude dâr? Bog ima decu koja pate iz mnogih razloga i u mnogim okolnostima. Bogu su potrebni pojedinci koji su „istrenirani“ kroz iskustvo patnje, i koji tako mogu da dosegnu Njegovu drugu decu, koja proživljavaju isto.

Dâr patnje ispravno koriste oni koji su patili zbog istih stvari kroz koje ih je Bog proveo, i govore: „Znam kroz šta prolaziš. I sâm sam to doživeo i Bog me je proveo kroz to. Da ti kažem kako sam to uspeo“. Ali, ako zakopate svoj dâr, Božja svrha, da vas provede kroz patnju i izvede sve na dobro, biće osujećena, a Njegovo dete koje pati, kojem bi ti mogao da pomogneš, možda nikada neće biti dotaknuto Njegovom ljubavlju na način na koji je Bog planirao da bude.

Ranih 1900-ih, putnički voz je iskočio iz šina u blizini Čikaga. Na stotine ljudi je poginulo, ili bilo povređeno u nesreći, ali u jednom od retkih vagona koji nije iskočio iz šina, bila je medicinska sestra, koja je radila u hitnoj pomoći. Dok se probijala kroz olupinu, pomažući kome god je mogla, ugledala je i zapazila dobro obučenog muškarca, koji je posmatrao povređene putnike i mrmljao nešto o svojim „instrumentima“. Prepoznajući veoma poznatog hirurga iz Čikaga, prišla mu je i trglala ga iz njegove ošamućenosti, pozvavši ga da joj pomogne oko povređenih. Probuđen iz šoka, on je počeo da ide oko i pomaže kome god je mogao.

Kasnije te večeri, njih dvoje su se ponovo sreli i nakon što joj se on zahvalio što je odmah počela sa zbrinjavanjem povređenih, nju je zanimalo nešto drugo. Upitala ga je: „Kada sam vas pronašla, vi ste tamo naprosto stajali i govorili nešto poput: 'Moji instrumenti... moji instrumenti.' Šta se dešavalo?“

On je odgovorio: „Stajao sam tamo i gledao sve te povređene ljude i mislio: 'Moji instrumenti, moji instrumenti, kada bih samo imao svoje hirurške instrumente, mogao bih da im pomognem.' Vidite, ja sam hirurg i ono što radim, radim dobro, ali su mi potrebni instrumenti, da bih radio to što radim. Nisam imao svoje instrumente sa sobom i tako velikom broju povređenih nisam mogao puno da pomognem“.

Bog je glavni hirurg, ali On je odlučio da upotrebi čoveka, da bi došao do drugih ljudi. Njegova deca pate na različite načine, pa su Mu potrebna druga deca koja su prošla isto to, da bi dosegla onu, koja prolaze kroz identična iskušenja. Oni od nas koji su patili, su Njegovi instrumenti, kojima On doseže one koji isto tako pate.

Želeo bih da vas ohrabrim još jednom mišlju. Što ste više patili, to ste korisniji kao instrument u Božjim rukama, jer se možete poistovetiti sa više ljudi u njihovoj patnji. Možete više njih da pogledate u oči i kažete im: „Znam kroz šta prolaziš. Doživio sam to. Dozvoli mi da ti kažem kako mi je Bog u tome pomogao“.

Da li želite da vidite patnju iz nebeske perspektive? Evo je. „Bog nikada ne vodi svoju decu drugačije nego što bi ona sama izabrala

da budu vođena, kada bi mogla sagledati kraj od početka i razabrati slavu namere koju ispunjavaju kao Njegovi saradnici. Ni Enoh koji je odveden na Nebo, ni Ilija koji se uznio ognjenim kolima, nisu bili veći i više poštovani od Jovana Krstitelja koji je umro sâm u zatoru. 'Jer vama je dato, u ime Hrista, ne samo da u njega verujete, nego i da stradate za nj' (Filibljanima 1,29). Od svih darova koje Nebo može dati ljudima, zajednica sa Hristom u Njegovim mukama je najveće poverenje i najviša počast.⁴³⁵

Zajedništvo sa Hristom u Njegovoj patnji, predstavlja najveće poverenje i najvišu počast i poželjnije je nego da vas neko posmatra sa ljutnjom ili potcenjivanjem. Dâr patnje je najvredniji dâr koji ti nebo može podariti.

KO MOŽE DA ME POVREDI?

Osvrnimo se sada na temu srca i ličnih uvreda. Ko može da me povredi? Sa stanovišta emocionalnog ili duhovnog, niko ne može da me povredi, osim mene samog. Vidite, samo ja mogu da dišem za sebe. Samo ja mogu da jedem zbog sebe. Samo ja mogu da pijem zbog sebe. I samo ja mogu da mislim u svoje ime. Samo MOJE disanje, jelo i piće, a ne tuđe, utiču na moje telo i na moje zdravlje. Samo moje razmišljanje utiče na moje telo i na moje zdravlje.

Ono što neko drugi čini, može da stvori štetno okruženje u kojem se hranim, ali „švedski sto“ Božje ljubavi je uvek prostrt, tako da nikada neću biti primoran da izaberem to štetno okruženje, koje oni nude. Ja imam izbor i mogu da se služim sa švedskog stola Božje ljubavi. Moja je odluka da li ću da razmišljam na pozitivan, ili na negativan način. Na meni je odluka šta ću da učinim. Moje odluke, moja razmišljanja, a ne ono što oni čine, određuju ishod.

PACIJENTI KAO PRIMER

Marta

Herb i Marta su bili u braku 35 godina. Herb je bio trgovački putnik, a Marta domaćica. Herb je radnim danima bio na putu, a kod kuće vikendom. Njihov brak je bio sasvim dobar, s obzirom na to

kakvi brakovi postoje, ne previše sjajan, ne previše loš... Sve dok... Marta nije saznala.

Otkrila je da joj Herb i nije bio baš veran. Zapravo, otkrila je da je bio neveran svih 35 godina njihovog braka. Tačnije, otkrila je da on ima drugu porodicu u drugom gradu, u kojem je živio tokom nedelje, a ona je bila njegova druga žena!

Nakon tri godine od ovog otkrića, Martino zdravlje je počelo naglo da se urušava. Činilo se kao da jedna bolest sledi drugu, sve dok situacija nije postala bezizlazna. Šta je bio uzrok Martinog propadanja? Muževljevo neverstvo? Ne! On je nju varao 35 godina i to nije ni malo uticalo na nju. Ona nije bila bolesna, sve dok nije saznala šta se događa.

Uzrok Martine bolesti nije bilo njegovo neverstvo, već njeno razmišljanje. Vidite, ona je mislila da on pripada njoj, jer on je bio njen izvor ljubavi i osetila je veliki lični gubitak zbog svega što se dogodilo. Ali, da li je on njoj pripadao? Da li je to bila njena ljubav? Da li je on zaista bio izvor njene ljubavi? Ne. Da li je ona stvarno imala šta da izgubi? Ne. Mogla je da sagleda situaciju i da bude zahvalna na tome kako je on vodio računa o njoj tokom svih tih godina. Mogla je da bude zahvalna Bogu za sve te godine tokom kojih se starao o njoj. I da je tako učinila, kakvo bi joj zdravlje bilo?

Nije ono što joj se dogodilo uništilo njeno zdravlje, već njeno razmišljanje o tome što joj se dogodilo. Stalno srećem takve slučajeve u svojoj službi. Viđam ljude koji dobijaju rak nakon velikog gubitka. Srećem ljude sa autoimunim bolestima, koje su usledile nakon velikih gubitaka. Viđam ljude u psihičkom rastrojstvu zbog ličnog gubitka.

Sada bi neko ko se nalazi u sličnoj situaciji, obično postavio bolno pitanje: „Da li misliš da sam ja kriv?“ A moj odgovor je: „Da, ti si kriv“. Odmah bih hteo da obrazložim: ako je krivica drugih u pitanju – ako su oni uzrok – onda ne mogu ništa da učinim povodom toga. Nemam rešenje, jer ne mogu da ih ispravim ili promenim, ali ako ja grešim, postoji nada, jer Bog, u saradnji sa mnom, može da reši problem. Ako sam ja taj koji grešim, postoji nada!

Kada pružam dâr u vidu izdvojenog vremena ili ljubavi ili brige ili brižnosti, uviđam da sam ja samo kurir. Ja sam samo konobar na Božjim izvorima i ako me odbiju, nisam ja taj koji je odbačen, jer ja pripadam Bogu. On je taj koji je odbačen. Ako dâr bude uništen, to je bio dar od Boga, a ne moj. Ako kola budu ukradena, to je bio Božji automobil, a ne moj. Ne moram da se uzrujavam i da budem povređen, jer to ne pripada meni. Pripada Bogu.

Shvatati lično

Sa drugog stanovišta, veliki broj naših problema nastaje zbog toga što stvari shvatamo lično. Zamislite da se vaša mačka igra na stolu, sruši čašu, i voda se prospe po celom stolu. Zašto je voda svuda po stolu? Jer je bilo vode u čaši. Voda se prolila, jer je bila unutra. Ona ne bi mogla da se prospe, da nije bila tamo.

Ako se šolja prelije i kafa se razlije po stolu, zašto se kafa nalazi na stolu? Zato što se kafa nalazila unutar šolje. Kafa ne bi mogla da se prolije, da nije bila unutra. Ako se šolja prospe i mleko je svud po stolu, zašto je mleko na stolu? Zato što je mleko bilo u čaši. Mleko može da se prospe samo zato što je mleko bilo u čaši. Ako se čaša prolije i vino se izlije po stolu, zašto je vino na stolu? Zato što je vino bilo u čaši. Vino ne bi bilo na stolu da nije bilo u čaši.

Ako vam neko kaže nešto uvredljivo, to nema nikakve veze sa vama. Ima veze sa njim. Zašto? Jer to ne bi moglo da izađe iz njegovih usta, da se u njemu nije nalazilo. Poput čaše koja se prosula. Nije bitno šta je dovelo do toga da se čaša prospe, ono što iz nje izađe, izađe jer je bilo u njoj. Isto je i sa ljudima. Nije bitno šta ih podstakne da kažu ono što izgovore i da se ponašaju kako se ponašaju, štagod da kažu, kako god da kažu, i šta god da čine, to proizilazi iz njih, jer se to u njima nalazi.

Biblija u Jevanđelju po Luki 6,45, kaže: „Usta njegova govore od suviška srca“. U Pričama, 4,23, piše: „Vrh svega što se čuva, čuvaj srce svoje, jer iz njega izlazi život“. Ono što nam Biblija govori je da ono što neko drugi govori ili nam učini, nema veze sa nama, već sa njima, jer to ne bi moglo da izađe iz njih, ako nije bilo u njima.

Zato, ne primajte lično ono što vam drugi govore i čine. To zaista nema nikakve veze sa vama. Sve to ima veze sa njima samima.

Istina je i obrnuto. Nije bitno šta neko čini ili govori. Nije bitno u kojim se okolnostima nalazite. Nije bitno koliko ste umorni, ili koliko ste pod stresom i pritiskom. Vaš odgovor – ono što izađe iz vas – nema veze sa njima, ili vašim okolnostima. Vaš odgovor ne bi mogao da izađe iz vas da nije bio u vama – u vašem srcu, jer “usta... govore od suviška srca”.

Margaret

Margaret je došla pre nekoliko godina u posetu mom kolegi. Nekoliko godina je nekontrolisano kašljala, a patila je i od urinarne inkontinencije – nemogućnosti zadržavanja urina duže od 30 minuta, ili tokom kašljanja. Obišla je mnoge lekare i isprobala mnoge terapije, sve bez uspeha. Posetila je mog kolegu, da bi videla da li on može da pronađe uzrok njenog kašlja, ali nakon obavljenog pregleda, nije uspeo da utvrdi uzrok. Onda je razgovarao sa njom o njenom životu i ljubavnim temama.

Otkrio je da je Margaret u dugotrajnom konfliktu sa svojom kćerkom, zbog kćerkinog mladića. Margareti se nije dopadao mladić, a njena kćerka nije želela da sluša Margaret po pitanju svoje veze. Margaret je, kako mnogi roditelji čine, pokušavala da kontroliše svoju kćerku, a njena ćerka se tome nekoliko godina protivila, otišla je od kuće i započela život sa tim mladićem. Moj kolega je razgovarao sa Margaret o Zakonu života, i savetovao joj je da dođe pred Boga svako jutro, kako bi mogla da od Njega primi ljubav. Objašnjavao joj je koliko Bog ljubi njenu kćerku i da joj prašta, a da prašta i njoj.

Razgovarao je sa njom o principima ljubavi i slobode, i posavetovao je da prestane da pokušava da kontroliše svoju kćerku, već da je jednostavno voli. Rekao joj je da misli samo pozitivno o svojoj kćerki i njenom mladiću. Kada je Margaret, nekoliko nedelja kasnije, ponovo došla u njegovu ordinaciju, nije više kašljala i nije imala problema sa urinarnom inkontinencijom!

Dakle, da li je ona to sve umislila? Ne! Veoma ozbiljne stvari su se dešavale u njenom telu, ali osnova tih stvari je bila u nje-

nom umu. Konflikt sa kćerkom i njen pokušaj da je kontroliše (što, usput, i nije ljubav), su bili uzrok njenog hroničnog kašlja i urinarne inkontinencije. Jednom kada je taj uzrok uklonjen, posledice su nestale.

Dženet

Dženet je patila od teških migrenoznih glavobolja. To je počelo pre 13 godina i pojavljivalo se svakog vikenda. Bilo bi joj dobro tokom nedelje, ali glavobolje bi počele u petak i trajale bi do ponedeljka ujutru. Ona je često dobijala lekove, injekcije, i infuzije, jer bi povraćala i ništa što bi unela u sebe, nije mogla da zadrži u organizmu. Išla je od doktora do doktora, pokušavajući da nađe rešenje za svoj problem, ali bez uspeha. Onda je jednog dana otišla kod mog kolege. Nakon što je pregledao i pročitao njene nalaze i nije našao ništa fizičke prirode, što bi objasnilo njene simptome, počeo je da se raspituje o njenoj prošlosti.

Ona mu je otkrila da je njen otac bio alkoholičar i da je bio zao kada popije. Radio je u drugom gradu, i bio je odsutan tokom nedelje, ali bi se vraćao petkom, ostajao tokom vikenda i odlazio na posao ponedeljkom ujutru. Ona je mrzela svog oca i način na koji se prema njoj odnosio. Nekoliko meseci pre nego što su se migrene pojavile, njen otac je umro. Moj kolega je odmah uočio povezanost između očevog boravka kod kuće vikendom i migrene tokom vikenda kod Dženet. On je sa njom porazgovarao o Zakonu života i podstakao je da svako jutro provodi vreme sa Bogom, zahvaljujući Mu na ljubavi koju pruža.

Ohrabrio je da sagleda svog oca Božjim očima ljubavi i da zamoli Boga da joj dâ srce ljubavi prema ocu. Pozvao je da o njemu misli samo pozitivno i da mu oprost. Dženet je počela da praktikuje to što joj je rečeno i u roku od nedelju dana, njene migrenozne glavobolje su prestale.

Dakle, da li je ona to sve umislila? Ne! Veoma ozbiljne stvari su se dešavale u njenom organizmu, ali uzrok toga jeste bio u njenom umu. Njena mržnja prema ocu (što, uzgred, nije plod ljubavi), bila

je osnov njenih migrenoznih glavobolja. Kada je uzrok uklonjen, nestale su i posledice.

Karl

Karl je bio dijabetičar, rančer iz Ajdaha, od 65 godina. Jednoga dana je uočio čir na svom stopalu i istog momenta je otišao kod doktora da to proveri. Data mu je terapija antibioticima, i kada je ponovo došao kod doktora, nije bilo ništa bolje, pa je njegov doktor uklonio čir, (znači da je odstranio mrtvo tkivo) i dao mu druge antibiotike. Njegov šećer je bio van kontrole, pa su pokušali da uspostave kontrolu nad njim, lekovima i promenama u načinu života, ali to nije pomoglo. Na kraju je infekcija dospela do kosti i Karl je poslat kod hirurga.

Hirurg mu je rekao da mora da mu se amputira mali prst, da bi se spasao ostatak stopala. Nakon amputacije, Karl je poslat kod specijaliste za dijabetes, koji ga je lečio od šećera. Uprkos pomoći specijaliste za dijabetes, njegov šećer i dalje nije bio pod kontrolom. Njegova se rana pogoršala i inficirala je kost susednog prsta, i opet se našao kod hirurga zbog druge amputacije. Dva prsta su amputirana, ostala su mu još tri, a ravnotežu na nogama ne možete da održite sa manje od tri prsta, pa je sledeća amputacija značila odstranjivanje osnove stopala (transmetatarzalna amputacija).

Njegov specijalista za dijabetes ga je poslao na odeljenje intenzivne nege, da bi mogli da ga stave na infuziju insulinom, kako bi videli da li mogu tako da uspostave kontrolu nad šećerom, ali ni na intenzivnoj nezi, uz infuziju insulinom, nisu uspevali u tome.

On je ponovo otišao kod hirurga, koji je bio u potpunosti zbunjen. Niko nije mogao da shvati o čemu se radi. Njegova rana na stopalu se pogoršavala i uskoro bi bila potrebna nova amputacija. Hirurg je zatim rekao Karlu za novog doktora u gradu, koji stvari radi na malo drugačiji način. Džon, još jedan moj kolega, specijalista je interne medicine, a i veoma je zainteresovan za životne navike ljudi. Zapravo, on i njegova porodica su, pre izvesnog vremena, uveli određene životne navike u svojoj kući. Kako god, Karl je na kraju dospao kod Džona.

Kada se Džon sreo sa Karlom, pregledao je medicinski karton i sve napomene doktora, rendgenske snimke i nalaze magnetne rezonance, i porazgovarao sa Karlom o njegovim životnim navikama i ishrani itd. U svemu tome, Džon nije našao ništa čega se Karl već nije bio pridržavao, ali Džon ima upitnik koji daje svakom od svojih pacijenata, a taj se upitnik tiče patnji, anksioznosti, nezadovoljstva, kajanja, osećaja krivice i nepoverenja. U njemu se nalaze pitanja i o hrabrosti, nadi, veri, simpatijama i ljubavi. U upitniku, koji je Karl popunio, jedan rezultat se izdvajao. Karl je imao ogroman osećaj krivice.

Kada je bio upitan o krivici, Karl je pomenuo da je hrišćanin i da zna da treba da vodi računa o svom telu, ali očigledno to nije radio kako je trebalo i osećao se krivim zbog zdravstvenih problema sa kojima se suočavao. Džon je upitao Karla: „Šta se radi u tvojoj crkvi, kada se zbog nečega osećaš krivim?“

Karl je odgovorio: „Pa, molimo se i tražimo od Boga da nam oprostí“. Onda mu je Džon rekao: „Pa, možemo li sada to da učinimo?“ Karl je kleknuo i molio se i tražio od Boga da mu oprostí što se nije starao o svom telu kako je trebalo. Nakon što je ustao sa kolena i seo nazad na stolicu, Džon je upitao Karla: „Kada se u vašoj crkvi pomolite i zamolite Boga da vam oprostí, šta potom učinite?“ Karl je odgovorio: „Pa, mi verujemo da nam je Bog oprostio i ne činimo to više. Doktore, ali ja te stvari više i ne radim“. Džon nije imao šta da kaže, Karl je otišao i Džon se na neki način osetio nezadovoljnim zbog celog susreta, jer je smatrao da Karlu nije bio od velike pomoći.

Međutim, nakon tog sastanka, uspostavljena je kontrola nad Karlovim šećerom u krvi, njegovo stopalo je počelo da zaceljuje i u roku od 6 nedelja ono je ozdravilo, posle 6 meseci provedenih sa doktorima, po bolnicama, uz lekove, operacije i boravak na intenzivnoj nezi. Jedina stvar koja je utvrđena kao uzrok, bila je krivica.

Dakle, da li je on to sve umislio? Ne! On je imao ozbiljne zdravstvene probleme, ali uzrok problema je bio u njegovom umu. Njegova krivica, (koja, uzgred, nije ono što ljubav dopušta), bila je

uzrok ovog čira na stopalu. Kada je taj uzrok uklonjen, posledica je nestala.

Vidite, većina naših bolesti ima svoju koren u našem umu. „Bolest uma prevladava u svemu. Devet desetina oboljenja kod ljudi, svoj koren imaju u njemu“.³⁶

Ne želim sada da pomislite da sve bolesti imaju svoj uzrok u umu, ali želim da spoznate da većina njih ima. Devedeset posto njih, da budemo precizni.

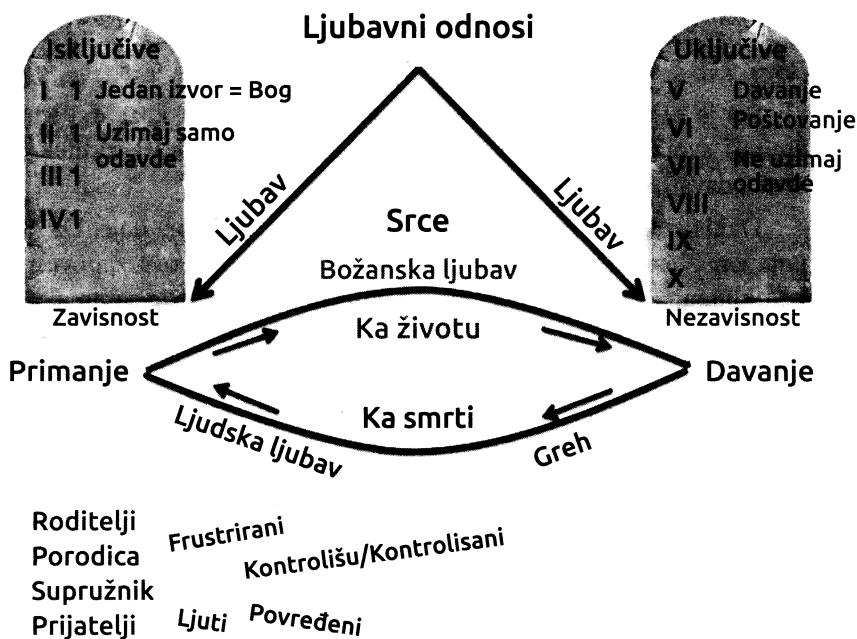
ZAKON LJUBAVI... I ZDRAVLJA

LJUBAV I ZAKON

Osvrnimo se još jednom na ljubavne odnose i njihovu vezu sa zdravljem. Postoje dve legitimne vrste ljubavi, koje funkcionišu u srcu. Jedan ljubavni odnos je onaj iz kojeg primam. Drugi je onaj u kojem dajem. I obe vrste ljubavi su legitimne.

Bog nas je stvorio da primamo iz jednog odnosa, kako bismo dali u drugom. Na taj način funkcioniše božanska ljubav u iskupljenom srcu.

Neprijatelj, koji ne može da stvori ništa novo, narušio je Božji plan, tako što je jednostavno izvrnuo jednačinu. Umesto da primamo da bismo dali, mi dajemo da bismo uzeli (primili), krećući se u suprotnom smeru od onog koji nam je Bog utvrdio – praveći „novi redosled“ stvari prema svom nahođenju. Ovaj „novi redosled“ je deo ljudske ljubavi, koja je nastala kao posledica greha. Ako sledi-

mo ono što je Bog stvorio, to nam donosi život, ali ako se držimo neprijateljevog plana, to nam donosi smrt.

Da li ste se ikada zapitali zašto je Bog napisao Deset zapovesti na dva kamena? Kada sam bio mlađi, mislio sam da je to zato što je Njegov prst bio prevelik da zapiše sve na jednoj ploči, ali ne radi se o tome. On je sa razlogom napisao svoje zapovesti na dvema pločama.

Vidite, svaka od ploča sa zapovestima, upravlja sa po jednom vrstom ljubavnih odnosa. Prve četiri zapovesti su isključive, a narednih šest je uključivo. Prema prvoj zapovesti, koliko ima bogova? Jedan i jedini. U drugoj zapovesti stoji da imamo, koliko bogova? Jednog i jedinog. A treća zapovest kaže da poštujemo i uzdižemo ime, koliko njih? Jednog i jedinog. U četvrtoj zapovesti piše da bi trebalo da slavimo, koliko dana u nedelji? Jedan i jedini. Prve četiri zapovesti su isključive, što znači da se odnose samo na jedan pojam, dok druge isključuju.

U osnovi, ono što prve četiri zapovesti poručuju je sledeće: postoji samo jedan izvor, a izvor je Bog. Na drugi način bi se to moglo reći i ovako: Uzimaj samo odavde. Ove četiri zapovesti se odnose na ljubav, koja se manifestuje kroz primanje. Mi treba da crpimo od Boga, kao svog jedinog izvora.

Šta je sa preostalih šest zapovesti? Peta zapovest kaže da, šta činimo svojim roditeljima? Da ih poštujemo. Poštovati roditelje znači, davati ili uzimati? Davati.

Dakle, naredni niz zapovesti upravlja ljubavlju koja daje. Da li peta zapovest izdvaja određenu vrstu roditelja koju ova zapovest ne uključuje? Da li poručuje da poštujete svoje roditelje samo ako zavređuju poštovanje? Ne! Ova zapovest kaže da poštujete svoje roditelje, bez obzira na to da li su oni za poštovanje ili ne. Ona je uključiva. Uključuje sve roditelje, bez obzira na to kakve su njihove kvalifikacije, ili osobine. Jednostavno, treba da ih poštujemo. Šta je sa ostalih pet zapovesti (Ne ubij... ne čini preljubu... ne kradi... ne svedoči lažno... ne poželi tuđe)?

Sve ove zapovesti poručuju: „Ne uzimaj odavde!“ Nije bitno ko su oni, kako se odnose prema vama, šta imaju, ili kako izgledaju. Vi njima dajete, ne uzimate od njih.

Onaj od kojeg primaš, od njega zavisiš, ali onaj kojem daješ, od njega ne zavisiš.

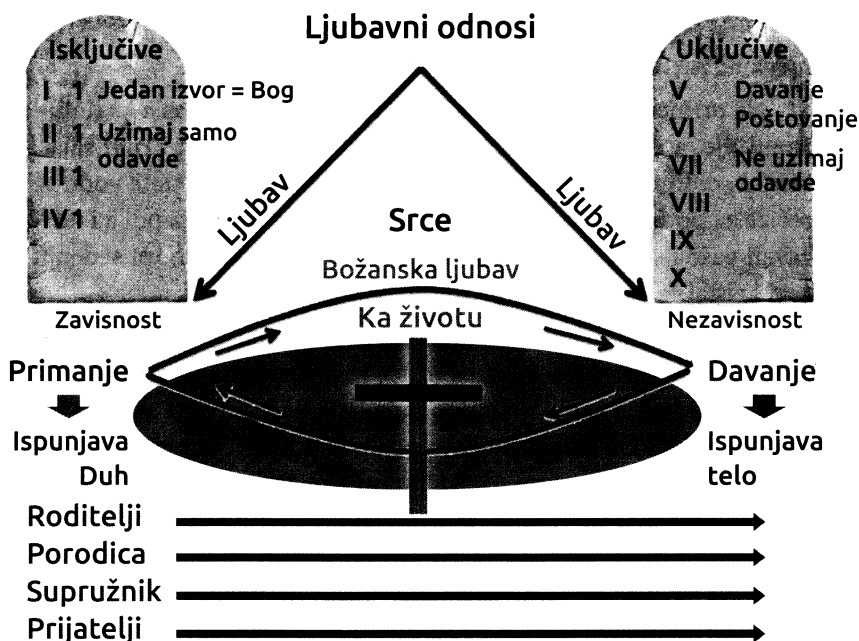
Na primer, zamislite bistru planinsku rečicu, koja teče ka dolini ispod nje, a duž te rečice postoje tri salaša. Vi kupite drugi salaš, onaj u sredini, i veoma ste zadovoljni zbog toga. Zahvatate vodu sa rečice za potrebe kuće, koristite je da biste zalivali svoja polja i održavali vaše useve i stoku u životu, i uživajte u podnevnom sedenju kraj kristalno čiste rečice.

Recimo da komšija nizvodno od vas odluči da otvori neku vrstu fabrike i preusmeri svu vodu sa rečice ka svom imanju, zbog fabričke proizvodnje, a samo mali deo zagađene vode ispušta sa svog salaša nizvodno. Da li će se njegov postupak odraziti direktno na vas? Ne! Zašto? Zato što je on nizvodno od vas. Još uvek imate pristup vodi koja vam je potrebna i možete da je koristite za ono što vam je potrebno ili za šta želite, a šta oni posle rade sa njom, nije vaša briga. Ne zavisite od njih, jer ne kontrolišu vaš izvor.

Zamislimo sada da komšija koji se nalazi uzvodno od vas otvori fabriku, i preusmeri svu vodu sa rečice ka njegovoj fabrici i samo mali deo zagađene vode ispusti sa svog salaša do vas. Da li će vas taj postupak direktno pogoditi? Da! Zašto? Zato što se oni nalaze uzvodno od vas. Vama je potrebna voda koja prolazi kroz njihov salaš, do vašeg. Oni imaju kontrolu nad vašim izvorom, pa zavisite od njih, a ono što rade, vas se lično dotiče. Ako su oni ti od kojih vi primete – ako su uzvodno od vas, ako su oni vaš izvor – vi od njih zavisite. Sa druge strane, ako su oni ti kojima vi dajete – ako su nizvodno od vas, ako nisu vaš izvor – ne zavisite od njih. Ono što oni rade ne utiče na vas i nema kontrolu nad vama.

Našli smo se u problemu. Vidite, zakon ne upravlja našim životima i sve nam se vraća. Umesto da je samo Bog naš izvor, naši roditelji, porodica, supružnici, prijatelji – pa i naši ljubimci – su naš izvor.

Kako spoznajete da su oni vaš izvor? Zavisite od njih. Oni vas frustriraju. Uznemiruju vas. Povređuju vas i pokušavaju da imaju kontrolu nad vama, dok vi pokušavate da kontrolišete njih. Vidite, vi morate da kontrolišete svoje izvore ako im u potpunosti ne veru-

jete, jer morate da zaštitite sebe tako, što ćete zaštititi svoje izvore i ne možete da verujete bilo kome, tako da, ako su oni vaš izvor, morate da pokušate da uspostavite kontrolu nad njima.

Bog nikada nije imao u planu da neko drugi bude vaš izvor, (osim male dece o kojima brinu roditelji, što je privremeno stanje, nakon čega bi roditelji trebalo da upute decu ka Bogu, kao njihovom izvoru). Zakon kaže da je Bog naš jedini izvor. Svi drugi su tu da bismo im davali, bez obzira na to o kome se radi, ili kakvi su.

Kroz žrtvu koju je podneo na krstu, i delovanje Duha Svetog u srcu, Bog uklanja staro grešno srce, koje je davalo da bi primilo, i koje je postavljalo druge na mesto na kojem bi trebalo da je samo Bog, i u nama obnavlja srce puno božanske ljubavi, koje je On prvobitno stvorio za nas.

Dajući nam novo srce, Bog obnavlja zakon u našim srcima, kroz delo Duha Svetoga. „Nego ovo je zavet što ću učiniti s domom Izraeljevim posle ovih dana, govori Gospod: metnuću zavet svoj u njih, i

na srcu njihovom napisaću ga, i biću im Bog i oni će mi biti narod“ Jeremija 31,33. Kada se zakon vrati u prvobitno stanje, naši roditelji će prestati da budu naš izvor. Naša porodica će prestati da bude naš izvor. Naš supružnik će prestati da bude naš izvor. Naši prijatelji i kućni ljubimci će prestati da budu naš izvor. Svi oni će biti oni kojima dajemo, ne oni od kojih primamo, a Bog će biti naš jedini izvor.

Kada vi i ja primamo od Boga, naš duh se ispunjava, (iz izvora koji je spolja – od Boga), onim što nam je potrebno (ljubavlju). Kada dajete drugima, to se očituje u fizičkom obliku, kroz govor i dela, a to davanje ispunjava telo, (iz duha), onim što mu je potrebno (energijom, moći).

Dakle, na kraju naš problem predstavljaju izvori koje biramo, da sa njih pijemo. Dokle god živim prema zakonu Božjem, primajući od Njega ljubav i dajući je drugima, biću zdrav. Počnem li da pijem sa pogrešnih izvora ili da zadržavam sve za sebe, na kraju će se pojaviti simptomi, bolesti, pa smrt. Kada se taj zakon koji upravlja životom prekrši, to se naziva grehom, a greh je koren bolesti. Interesantno. Kada čitate Bibliju i ona govori o zdravlju, ona te ne savetuje da jedeš povrće. Ona te upućuje da poštuješ Zakon.

„Ako dobro uzaslušaš glas Gospoda Boga svog, i učiniš što je pravo u očima Njegovim, i ako prigneš uho k zapovestima Njegovim i sačuvaš sve uredbe Njegove, nijednu bolest koju sam pustio na Misir neću pustiti na tebe; jer sam ja Gospod, lekar tvoj“ (2. Mojsijeva 15,26). Da li želite da budete zdravi? Da li želite da budete oslobođeni od bolesti Egipćana (oni su болоvali od srčanih tegoba, raka, dijabetesa itd.)? Onda, “prignite uho k zapovestima Njegovim i sačuvajte sve uredbe Njegove“.

Da li želite da imate zdravu kožu i mišiće i jake kosti? „Ne misli sâm o sebi da si mudar; boj se Gospoda i uklanjaj se oda zla. To će biti zdravlje pupku tvom i zalivanje kostima tvojim“ (Priče 3,7.8).

Da li želite život? „Sine moj, slušaj reči moje, prigni uho svoje, besedi mojoj. Da ti ne odlaze iz očiju; čuvaj ih usred srca svog. Jer su život onima koji ih nalaze i zdravlje svemu telu njihovom. Vrh svega što se čuva, čuvaj srce svoje, jer iz njega izlazi život“ (Priče 3,20.23).

Da li želite da budete blagosloveni, plodni i zdravi? „I ako ove zakone uzaslušate i uzdržite i ustvorite i Gospod će Bog ... blagosloviće te i umnožiće te; blagosloviće plod utrobe tvoje i plod zemlje tvoje... Bićeš blagosloven mimo sve narode: neće biti u tebi ni muškog ni ženskog neplodnog, ni među stokom tvojom. I ukloniće od tebe Gospod svaku bolest, od ljutih zala misirskih koja znaš...“ (Ponovljeni zakon 7,12.15).

Da li želite da vaša zemlja koja vas hrani bude isceljena? „Ako... ponizi se narod moj, na koji je prizvano ime moje, i pomole se, i potraže lice moje, i povrate se od zlih puteva svojih, i ja ću tada uslišiti s neba i oprostiću im greh njihov, i isceliću zemlju njihovu“ (2. Hronike 7,14).

Da li želite vi da budete isceljeni? „Jer je odrvenilo srce ovih ljudi, i ušima teško čuju, i oči su svoje zatvorili da kako ne vide očima, i ušima ne čuju, i srcem ne razumeju, i ne obrate se da ih iscelim“ (Matej 13,15).

Da li želite da budete zdravi, a da se ne pridržavate zadatih uslova? To nije moguće. „Po veri u Isusa Hrista, ta istina je pohranjena u srce i čovek biva pročišćen i očišćen, Isus je 'ranjen zbog naših grehova, bio je bičevan zbog naših bezakonja; teret zarad našeg mira beše na njemu; i po njegovim ranama mi se isceljujemo.' Je li moguće biti isceljen, dok svesno činiš greh? Ne, istinska vera kaže: „Znam da sam počinio greh, ali Isus je oprostio moj greh; i dalje ću se odupirati iskušenju i njegovoj moći“.³⁷

Zatim vidimo da Gospod donosi zdravlje po svojoj Reči, po obećanjima u njoj, po predanju unutar nje, i uz poštovanje njenih uslova, ali u istoj toj reči vidimo neprijatelja koji vreba i kojeg treba da se čuvamo.

RATOVANJE

POSTOJI NEPRIJATELJ

U 1. Petrovoj 5,8 čitamo: „Budite trezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući, hodi i traži koga će da proždere“. Postoji neprijatelj koji bi najviše voleo da nas uništi, i tako povredi Boga, koga prezire. A to neslaganje između Boga i đavola može da se očituje i u životu i zdravlju jednog vernika. Vidimo da se to dogodilo Jovu.

U O Jovu, u 2. Glavi, stihovi 3. do 8, čitamo sledeće: „I reče Gospod sotoni: Jesi li video slugu mog Jova? Nema onakvog čoveka na zemlji, dobrog i pravednog, koji se boji Boga i uklanja se oda zla, i još se drži dobrote svoje, premda si me nagovorio, te ga upropastih nizašta. A sotona odgovori Gospodu i reče: Koža za kožu, i sve što čovek ima, daće za dušu svoju. Nego pruži ruku svoju i dotakni se kostiju njegovih i mesa njegovog, psovaće te u oči. A Gospod reče sotoni: Evo ti ga u ruke; ali mu dušu čuvaj. I sotona otide od Gospoda, i udari Jova zlim prištem od pete do temena, te on uze crep pa se strugaše, i seđaše u pepelu.“

U ovoj priči pronalazimo nekoliko interesantnih misli, koje moramo da razmotrimo. Kao prvo, dolazi do neslaganja između Boga i sotone (ime sotona znači 'onaj koji optužuje'), kada sotona optužuje Boga. Bog je mogao da uđe u sukob sa sotonom (što On nikada ne čini), i da kaže: „Ne, ti grešiš“, dok bi sotona odgovarao: „Ne, ja sam u pravu“, i tako unedogled. Ali umesto toga, Bog dopušta sotoni da mu dokaže da greši, stavljajući te optužbe na test. Na taj način, Bog potvrđuje da je u pravu, a da sotona greši, i On to čini, ne upuštajući se u prepirku sa sotonom.

Vidite, u prirodi sotone je da optužuje, (da iznosi lažne optužbe protiv drugih, kako bi oni bili osuđeni), ali, Božja priroda nije takva. Čitamo da je (Isus) rekao: „Nikome da ne činite sile, niti koga da optužujete“ (Luka 3,14). „A Isus joj reče: Ni ja te ne osuđujem, idi, i odsada više ne greši“ (Jovan 8,11). „Ne mislite da ću vas tužiti Ocu“ (Jovan 5,45). „I tužahu Ga glavari sveštenički vrlo. Ali Isus... ne odgovori ništa“ (Marko 15,3-5). „Kad anđeli... ne izgovaraju na njih pred Gospodom hulni sud“ (2. Petrova 2,11). „A Mihailo Ar-

handel, kad se prepiraše s đavolom i govoraše za Mojsijevo telo, ne smeše prokleti sud da izgovori“ (Juda 1,9).

Dakle, jasno vidimo da nije u Božjoj prirodi da osuđuje. To ne čine oni u kojima prebiva Božja priroda. Vi i ja nećemo osuđivati druge kada Bog živi u našim srcima, kao što anđeli ne osuđuju nas.

Još jedna istina koju spoznajemo iz priče o Jovu, jeste da je Gospod, kada je dozvolio sotoni da stavi svoje optužbe na test, postavio granice koje sotona nije smeo da pređe. U prvom Jovovom iskušenju, u Knjizi o Jovu u 1. glavi, u stihovima 6-22, Bog kaže: „Evo, sve što ima neka je u tvojoj ruci; samo na njega ne diži ruke svoje“ (O Jovu 1,12). U drugom Jovovom iskušenju, opisanom u Knjizi o Jovu 2,1-10, Bog kaže: „Evo ti ga u ruke; ali mu dušu čuvaj“ (O Jovu 2,6). Sotoni je dopušteno da testira svoje optužbe, ali mu nije bilo dato da učini išta više od onoga što je Bog dopustio. Postojala je jasna granica koju nije smeo da pređe. U ovom primeru, Jov „beše dobar i pravedan“. Da li se to može reći za svakoga koga sotona napastvuje?

Ponekad se ljudi podrede sotoni, pa ih on kontroliše, a kada on to čini, on može da bude uzrok bolestima ili slabostima. „Kad oni pak iziđoše, gle, dovedoše k Njemu čoveka nemog i besnog. I pošto izgna đavola, progovori nêmi. I divljaše se narod govoreći: Nikada se toga nije videlo u Izrailju“ (Matej 9,32.33). Vidimo ovde da sotona može nekoga da učini nemim.

„Tada dovedoše k Njemu čoveka, zaposednutog đavolom, koji beše nem i slep; i On ga isceli, da nêmi i slepi stade govoriti i gledati“ (Matej 12,22). Ne samo da sotona nekoga može da učini nemim, već i slepim.

„... pristupi k Njemu čovek klanjajući Mu se, I govoreći: Gospode! Pomiluj sina mog; jer ima epilepsiju i muči se vrlo; jer mnogo puta pada u vatru, i mnogo puta u vodu. ... A Isus, odgovarajući reče: ... Dovedite mi ga amo. I zapreti mu Isus; i đavo iziđe iz njega, i ozdravi momče od onog časa“ (Matej 17,14-18).

Ovaj dečak je imao utvrđenu „dijagnozu“, bolest epilepsiju (padavica), ali očigledno ga Isus nije naprosto iscelio od epilepsije. On je isterao demona iz njega i dečak je bio izlečen. Tako da đavo može

da bude uzrok i epilepsije. Ako đavo traži koga bi mogao da uništi, zašto mi nismo uništeni? Samo zbog Božje natprirodne intervencije, Njegove zaštite, mi smo još uvek živi.

Ovim se nameće pitanje, da li postoje načini na koje dopuštamo sotoni da čini destruktivne stvari u našem životu? Šta ako mu nekako dozvolim da primeni svoju destruktivnu silu u mom životu, kojem inače ne bi mogao da pristupi, ili nad kojim ne bi imao moć? Hajde da pročitamo nekoliko savremenih priča, dok se bavimo ovim pitanjima.

Robert

Džek i Šeron su bili na ivici razuma, a razlog je bio njihov 5-godišnji sin, Robert. Kada god je bio u prisustvu drugih ljudi, on ih je sramotio svojim ružnim rečnikom i eksplicitnim komentarima po pitanju seksualnosti. Prevratio je saznao o stvarima seksualne prirode i imao je želju da to i proba. Jednoga dana, Šeron je izašla na nekoliko minuta iz prostorije da nešto uradi i kada se vratila unutra, uhvatila je Roberta kako je skinuo stvari sa sebe i sa Rebeke, njihove 10-mesečne ćerke, i kako pokušava da joj se približi. Nisu mogli da ga ostave ni na trenutak samog, još manje da ga vode u crkvu, jer bi osramotio sve oko sebe. I onda je jednom prilikom u crkvu došao propovednik i govorio o tome kako sotona može da nađe put i do hrišćana i izazove probleme u kući. Nakon bogoslužjenja, Džek i Šeron su porazgovarali sa govornikom o svojoj situaciji sa Robertom.

Nakon što ih je ispitao o više stvari, otkriveno je da Šeron nije bila hrišćanka kada je Robert začet i da je začet tokom jedne orgije. Šeron nije ni znala ko mu je otac. Ali, nekoliko meseci kasnije, kada je bila trudna sa Robertom, ona je upoznala i zaljubila se u Isusa i bila krštena u crkvi. Ubrzo nakon toga, Džek je upoznao Šeron i za kratko vreme su se venčali. Govornik ju je upitao da li je ona ispovedila konkretno svoj greh koji se ticao Robertovog začeća i da li je od Boga zatražila da zatvori ta njena vrata prema neprijatelju. Nije to učinila.

Onda su govornik, Džek i Šeron kleknuli i govornik je poveo Šeron u molitvi ispovedanja i pokajanja za njen greh i tražio od Gospoda da ukloni neprijateljev put ka Robertu kroz greh koji je načinila Šeron prilikom začeća.

Te noći, kada su se vratili kući, pronašli su sasvim drugačijeg Roberta. On je bio normalno 5-ogodišnje dete, bez određenog predznanja, ružnog rečnika, ili sramotnog i opasnog ponašanja. U čemu je bio problem? Šeronin greh, koji nije bio ispoveden, dopustio je neprijatelju da pristupi Robertu i da kontroliše njegovo ponašanje. Jednom kada je greh ispoveden i kada se ona za njega pokajala, neprijatelj više nije imao pristup Robertu i on je automatski postao normalan 5-godišnjak.

Amali

Sličan problem smo imali mi u našoj porodici. Ja sam se dugi niz godina borio sa zavisnošću i nikako nisam uspevaao da se sa njom izborim. I dalje sam išao u crkvu i bio uključen u njen rad, i mnogi bi bili iznenađeni da su znali za moju tajnu zavisnost, ali je ona uvek bila tu, u pozadini. Naša najstarija kćerka, Amali, i njen mlađi brat, Entoni, začeti su dok sam se ja još uvek borio sa ovim problemom.

Moji roditelji su se razveli kada sam ja imao 14 godina i kao posledica toga, ja sam bio počeo da verujem da je odnos između roditelja i deteta jači od onog između muža i žene. Problem je bio u tome što sam ja svoju ženu zaista voleo. Ona je bila moj idol. Nisam želeo da se išta ispreči između nas. A sada je tu bilo dete – Amali – koja je ušla u naš život i koja će imati jaču vezu sa svojom majkom od one koju ja imam sa svojom suprugom. Nije potrebno ni da pomenem da sam bio ljubomoran zbog novonastale situacije.

Kada je Amali rođena, ona i ja se nismo lepo slagali. Uvek bi plakala i meškoljila se kada sam je držao, a ja sam imao problem da kontrolišem svoja osećanja i odnos prema njoj. Kako je rasla, ona bi počela da vrišti ako bih ja ušao u sobu kada je noću plakala, ili ako bih joj ja menjao pelene. Jednostavno se nismo slagali. Uvek je želela da mama bude tu.

Na kraju, moja zavisnost je postala pravi problem i najzad smo krenuli u savetovalište. Tokom tih sastanaka, savetnici su me vodili kroz molitvu, kako bih se ispovedio za konkretan greh i pokajao zbog mnogih stvari koje sam činio (uključujući i moju zavisnost) i molili su Gospoda da zatvori vrata koja sam ja svojim postupcima

otvorio neprijatelju. Bili smo odseli kod prijatelja koji se nalazio na oko sat vremena od mesta gde smo išli na savetovanje i ostavljali smo Amali i Antonija sa rođakom, dok smo odlazili na sastanke. Tog dana, nakon što smo se vratili iz savetovaništa, 3-ogodišnja Amali mi je kroz dvorište potrčala u susret. To nije bilo neuobičajeno, ali ono što jeste bilo neobično, je da je pritrčala direktno meni raširenih ruku i povikala: „Tatice! Tatice!“

Ona to nikada pre nije učinila. Uvek je trčala ka mami. Nakon što sam je podigao u naručje, moja žena i ja smo se pogledali sa čuđenjem. Ovo je bilo tako neobično. To večer, pošto smo stavili Amali i Antonija na spavanje, moja žena i ja smo sišli u prizemlje, a moja žena je razgovarala telefonom sa svojom majkom o dešavanjima toga dana. Amali je zvala sa sprata da je neko odvede u kupatilo i moja žena je zamolila mene da to uradim, jer je pričala telefonom. Bojao sam se da pođem, pošto bi se to uvek pretvorilo u prepirku sa Amali, koja bi vrištala da hoće da je mama vodi, a ne ja.

Kada sam provirio kroz vrata i pogledao u sobu, Amali me je ugledala i uzbuđeno povikala: „Tatice!“ i raširila svoje ruke da je uzmem u naručje. Rado me je pustila da je ponese dole do kupatila, iako smo prolazili kroz sobu gde se nalazila mama i nije se bunila. Odneo sam je nazad na sprat kada je završila sa kupatilom i stavio je u krevet, a ona je rekla: „Volim te, tatice“.

Bio sam apsolutno šokiran! To je bilo sasvim drugo dete, koje se prema meni odnosilo na sasvim drugačiji način. Od tog dana, naš odnos nikada više nije bio zategnut, kao što je bio te prve 3 godine. Kada sam ja ispovedio svoj greh i okrenuo se od njega, kada sam zatražio od Gospoda da mi pomogne da zatvorim vrata pred neprijateljem, kojima je on imao pristup u naše živote, taj put je zatvoren i neprijatelj nije mogao da dođe do Amali i podstakne je da se ponaša kao pre. A kada on više nije imao pristup, naš odnos je istog časa bio obnovljen.

Prijatelj

Imam prijatelja koji se amaterski bavio okultizmom i ima prijatelje koji se i dalje time bave. On mi je pričao o jednom od njih, koji ima

moć astralne projekcije. Astralna projekcija je svojevolumno napuštanje tela, pri čemu je pojedinac svestan „događaja“ oko sebe. Na primer, ova njegova prijateljica tvrdi da ima sposobnost da „mentalnim putem“ uđe u nečiju kuću i sluša razgovore u njoj i gleda šta se tamo dešava. Ova „sposobnost“ je moguća samo po sili đavolskoj i njegovim palim anđelima koji su prisutni u domu i svesni šta se tamo događa i mogu to da prenesu onome ko se time bavi.

Interesantno je da ova prijateljica sa sposobnošću astralne projekcije, kaže da može da uđe samo u određene domove. Od čega zavisi to u koji dom „može da uđe“, a u koji ne može? Ukoliko u kući postoje objekti koji pripadaju đavolu, onda ona ima odobrenje, ili moć da uđe u nju i posmatra šta se tamo dešava.

Šta u tvom domu pripada đavolu? I kakav pristup on ima tvom životu i životu tvojih ukućana, ako poseduješ takve stvari?

Jedno poznanstvo

Jedan moj poznanik mi je ispričao priču o tome šta se dogodilo kada je predavao u jednoj hrišćanskoj školi u Evropi. On je hrabrio studente da se u potpunosti predaju Gospodu i prestanu da se bave svetom i stvarima koje pripadaju neprijatelju. Govorio je sa njima o tome kako da se ostave holivudskih filmova, svetovne muzike i kako da se odvoje od svega što ih udaljava od Gospoda.

Dve devojke, koje su bile cimerke, posebno su bile dotaknute predavanjima i odlučile su da se reše svega za šta su mislile da bi moglo da pripada neprijatelju. Dakle, nakon sastanka te večeri, otišle su do svoje sobe i počele da uništavaju CD-ove i DVD-eve i druge stvari, za koje su znale da ih udaljavaju od Boga, a neprijatelju otvaraju vrata u njihove živote. Jedna od devojaka je čak pozvala svoju majku (to je bilo oko 1 ili 2 sata ujutro, tamo gde je njena majka živela) i zamolila je da ona pobaca sve njene CD-ove i slične stvari koje su bile kod kuće. Njena majka je bila srećna što je deo toga i počela je da uklanja te stvari, još iste noći.

Nakon što su završile sa „čišćenjem kuće“, jedna od devojaka je primetila da ona druga ima simbol popularnog rok sastava na svojoj jakni i rekla joj je da bi trebalo da ukloni to sa svoje jakne, jer je

to đavolji znak. Počele su da skidaju nalepnicu i uklanjanju je. Kada su je najzad skinuli, devojka kojoj je jakna pripadala je povikala: „Oh, šta se ovo dogodilo?!“ Njena cimerka je upitala o čemu se radi. „Moj bol... moj bol u leđima... nestao je! Nema ga!“ Ona je nekoliko godina imala bolove u leđima koji su je, s vremena na vreme mučili i konstantno su joj otežavali život. Kada je uklonjen i uništen i poslednji trag onoga što pripada neprijatelju, njen bol je nestao!

Avramova kćerka

Sličnu priču pronalazimo u Svetom pismu: „A kad (Isus) učaše u jednoj zbornici u subotu, i gle, beše onde žena bolesna od duha osamnaest godina, i beše zgrčena, i ne mogaše se ispraviti. A kad je vide, dozva je Isus i reče joj: 'Ženo! Oproštena si od bolesti svoje.' I metnu na nju ruke, i odmah se ispravi ... ovu kćer Avramovu koju sveza sotona, evo osamnaesta godina, ne trebaše li je odrešiti iz ove sveze u dan subotni?“³⁸

Ova žena sa problemima u kičmi, koja je bila je povijena i nije mogla da se ispravi punih 18 godina, bila je svezana od sotone. Možemo danas da se osvrnemo na to i da kažemo da je imala težak oblik osteoporozе sa kompresionim tipom fraktura ili skoliozu ili kifozu, ili nešto slično. Da smo imali priliku da uradimo rendgen njene kičme pre nego što je Isus izlečio, možda bismo uspeli da uspostavimo dijagnozu. Kako je Isus reagovao na njen problem? Isus je rekao da je sotona taj koji ju je svezao.

Da li sotona to radi i danas? Bilo bi čudno da ne radi. Dakle, na koji način on ima pristup ka nama? I šta mi treba da uradimo, da bismo zatvorili svoja vrata, da ne može da nam priđe?

Ambasade

Kada sam živeo u Trinidadu i Tobagu, većinu dana sam prolazio kolima pored američke ambasade. Bio je to mali deo domovine u tuđini. Ja, kao američki državljanin, bio sam obavezan da se pridržavam zakona i propisa Trinidada i Tobaga, sve dok sam tamo živeo. Da sam prekršio njihov zakon, oni bi me adekvatno kaznili.

Zamislimo da je u Trinidadu i Tobagu usvojen zakon koji zahteva od svih ljudi koji tamo žive, da se odreknu svoje rodne zemlje i

da postanu državljani Trinidada i Tobaga, a da je kazna za one koji tako ne učine, doživotni zatvor. Šta bih mogao da uradim? Jedna od stvari koju bih mogao da preduzmem je da odem do američke ambasade. Zašto? Zato što su na tlu američke ambasade obavezujući zakoni i propisi Sjedinjenih Država, ne Trinidada i Tobaga. Na tom tlu, ja ne bih kršio zakon Trinidada i Tobaga, jer bi za mene važili zakoni i propisi Sjedinjenih Država.

Kada jedna nacija dozvoli drugoj da otvori ambasadu na njenoj teritoriji, ono što ona radi je da ustupa deo svoje zemlje drugoj državi, pa taj deo zemlje postaje deo druge države i podleže njenim pravilima i propisima, a ne pravilima i propisima nacije koja im je tu zemlju dala.

Sotona ima svoju ambasadu, a ta ambasada je greh. Gde god da je greh, prevlađuju pravila i propisi sotone. Greh u vašem i mom životu daje sotoni za pravo da u nama radi šta on hoće. Da nije neprolazne milosti Božje, to bi nas automatski odvelo u propast. Hvala Bogu za Njegovu neprolaznu, zaštitničku silu u našim životima!

Hajde da se detaljnije pozabavimo načinima na koje nam sotona pristupa da bi nas uništavao i time šta je nama potrebno da bismo zatvorili svoja vrata, kako on više ne bi mogao da nam priđe.

Nemojte tumarati oko ambasade sotone. To znači, tražiti nevolju. „Ako se izlažemo opasnosti na tlu sotone, nije sigurno da ćemo biti bezbedni. Kao i kod laži, trebalo bi da zgradimo svaku putanju po kojoj bi onaj koji iskušava mogao da pronađe put do nas.“³⁹

Setite se, sotona ne može da te primora na bilo šta. Mora da bude pozvan. „Ni na koji način sotona ne može da uspostavi dominaciju nad mislima, rečima, i delima, ukoliko mi dobrovoljno ne otvorimo vrata i ne pozovemo ga da uđe. On će tada kročiti unutra i, uzimajući dobro seme koje je posejano u srcu, učiniti ga beskorisnim.“⁴⁰

Moramo da budemo na oprezu i da pazimo, ili će neprijatelj naći put do nas. „Ako Božji radnici postanu nepažljivi i nemarni prema svojim večnim interesima, doživeće veliki gubitak. Onaj koji iskušava će pronaći put do njih. On će raširiti svoje mreže, da bi njihove stope uhvatio u zamku i poveo na nesigurne puteve. Sigurni su samo oni čija su srca zaštićena čistim načelima.“⁴¹

A sotona može da nam priđe na bezopasnijim mestima, poput našeg kuhinjskog stola. „Sotona... se može približiti preko izopačenog apetita koji ponižava našu dušu.“⁴²

Ne mora u pitanju da bude hrana, ali gde god se susrećemo sa neumerenošću, apetitom i strašću, postoji opasnost da nas sotona uhvati u zamku. „...Čovek, podležući sotoninim iskušenjima, uživajući u neumerenosti, dovodi više ciljeve u podređenost... apetitima i strastima, i... predaje se sotoninoj kontroli, a on dobija lak pristup onima koji su robovi apetita. Kroz neumerenost, neki žrtvuju jednu polovinu, a drugi i dve trećine, svoje fizičke, mentalne i moralne snage, i postaju igračke u rukama neprijatelja.“⁴³

Ako vam nešto nije jasno, samo sebi postavite pitanje: „Da li će ovim moja savest otupeti ili podstaći iskušenje?“ „Moramo da se suzdržavamo od bilo čega što može da otupi svest, ili da podstakne iskušenje. Mi ne bismo smeli da otvorimo vrata koja će sotoni otvoriti put do uma čoveka, koji je sazdan na sliku Božju.“⁴⁴

Jedno od omiljenih načina sotone da dopre do naših života je muzika. „Sotoni ne smeta muzika, ako mu ona može poslužiti kao kanal kojim će dopreti do umova mladeži. Sve će odgovarati njegovoj svrsi, što odvraća um od Boga i oduzima vreme koje bi trebalo da bude posvećeno služenju Njemu. On se koristi sredstvima koja vrše najjači uticaj, u cilju okupljanja što većeg broja mladih u njihovoj omamljenosti, pri čemu su isti oni sputani njegovom silom.“⁴⁵

Sotona ponekad nalazi put ka nama i na mnogo zlokobnije načine. „Sotona nalazi pristup hiljadama umova, prikrivajući se pod krinkom pokojnih prijatelja. Sveto pismo izjavljuje da “mrtvi ne znaju ništa” (Propovednik 9,5). Nestale su njihove misli, njihova ljubav, njihova mržnja. Mrtvi ne komuniciraju sa živima. Veran svojoj prvobitnoj lukavosti, sotona se služi ovim sredstvom, da stekne nadzor nad umovima.“⁴⁶

Gde smo bezbedni? Tamo gde prebiva Hrist. „Svaki hrišćanin mora da bude na straži bez prestanka, pazeći na svaki putić duše svoje, po kojem bi sotona mogao da naiđe. Mora da se moli za božansku pomoć, a u isto vreme, trezveno da se opire svakoj izloženosti grehu.

Smelo, po veri, upornim radom, može da odnese pobjedu, ali neka se seti da, da bi pobjedio, Hrist mora da obitava u njemu i on u Hristu.⁴⁷

Da li biti iskušavan znači biti u grehu? Ne! Predati se iskušenju je greh. I sâm Isus je bio iskušavan, ali sotona nije našao put do Njega. Na žalost, sa nama ima više uspeha. „U pustinji iskušanja, Hristos se našao oči u oči sa velikim iskušanjima koja će napasti čoveka. Tu je On, potpuno sam, susreo lukavog, podmuklog neprijatelja i pobjedio ga. Prvo veliko iskušenje bilo je iskušenje na području apetita, drugo, na području samouverenosti, treće, na području ljubavi prema svetu. Sotona je pobjedio milione, iskušavajući ih popuštanjem apetitu. Zadovoljavanjem ukusa, nervni sistem se nadražuje, a umne snage slabe, tako da nije moguće misliti smireno i razumno. Um je neuravnotežen. Njegove uzvišene, plemenite sposobnosti postale su izopačene i služe životinjskim pobudama, a zanemaruju svete, večne interese. Kada je pobjedio u ovome, sotona može da nastupi sa druga dva glavna iskušanja i da nađe slobodan pristup. Njegova mnogostruka iskušanja izrastaju iz ove tri najvažnije tačke.”⁴⁸

„Čovjek će živeti — ne jednom rečju, ne mnogim rečima, već svakom rečju koju je Bog izgovorio. Ne možemo biti sigurni odbacimo li ijednu reč, koliko god nam ona izgledala nevažna. Nema nijedne zapovesti u Zakonu koja čovjeku ne služi na dobro i sreću, i u ovome životu i u onome koji će doći. Poslušnost Božjem Zakonu je ograda koja štiti čoveka sa svih strana i čuva ga od zla. Ko samo na jednom mestu ruši tu ogradu koju je Bog podigao, uništava njevu moć da ga štiti, jer je otvorio prolaz kroz koji neprijatelj može da uđe, da bi pustošio i razarao.”⁴⁹

Jovan Krstitelj je imao slično iskustvo. On je učinio sve što je mogao, da zatvori vrata neprijatelju, ali to ne znači da ga neprijatelj nije iskušavao. Da ponovimo, biti iskušavan nije greh. Predavanje iskušenju jeste. „Jovan se nije osećao dovoljno snažnim da se suoči sa velikim pritiskom iskušanja, sa kojim će se sretati među ljudima. Bojao se da se njegov karakter ne oblikuje prema običajima Jevreja, te je izabrao divljinu da se u njoj uči, da njegov um tu stiče odgovarajuća znanja i usklađuje se sa Božjom velikom knjigom prirode.

U divljini je Jovan mogao lakše da se odrekne sebe i da kontroliše svoju glad, i oblači se jednostavno, u skladu sa prirodom.

U pustinji nije bilo ničega što bi mu odvratilo pažnju od usredsređenosti i molitve. Sotona je imao pristup Jovanu i nakon što je on sâm zatvorio svaku putanju kojom bi sotona mogao da mu priđe. No, njegove životne navike bile su toliko čiste i prirodne, da je mogao prepoznati neprijatelja, i imao je snagu duha i odlučnost da mu se odupre.⁵⁰

Pogledajmo šta možda vi i ja i naše porodice činimo i time damo prostora sotoni da nam priđe i nanese nam štetu. Kao prvo, to je učešće u okultizmu.

Učešće u okultizmu

Ovim se podrazumevaju okruženje i iskustvo sa amajlijama, ljudima koji se bave vradžbinama, astralnim projekcijama (izlazak iz tela), astrologijom (horosokop), automatskim pisanjem, krvnim paktom, seansom Krvava Marija, čarima, vidovitošću, medijumima, vidovnjacima, duhovnicima, kristalnim kuglama, demonskim jezicima, igrom Tamnice i zmajevi, fetišizmom (obožavanje objekata), proricanjem sudbine, igrama koje uključuju okultne moći, igrama fantazije, okultnim igrama koje uključuju nasilje, duhove, čari sreće, sa slušanjem glasova u vašem umu, hipnozom, imaginarnim prijateljima, magičnim bilijarom, magičnim ritualima, crnom ili belom magijom, bacanjem čini, borilačkim veštinama, materijalizacijom stvari, mentalnom kontrolom drugih, mentalnom sugestijom, kontrolom uma, zamenom uma, okultnom muzikom (koja proslavlja sotonu), seansama, Nju Ejdz medicinom, okultnim knjigama i literaturom, znamenjem, Ouija tablama, čitanjem dlana, rimokatoličkim amajlijama, obožavanjem sotone, duhovima seksualnosti, govorom u transu, duhovnim vodičima, podizanjem stola ili podizanjem tela, Tarot kartama, telepatijom, transcendentalnom meditacijom, upotrebom magijskog isceljenja, upotrebom uroka ili kletvi, vizijama (koje nisu od Boga), vizualizacijom, vuduom, rašljama i jogom.

Okultne pojave

Takođe moramo biti svesni okultnih pojava, kao što su demonske noćne more, ekstrasenzorna percepcija (ESP), osećaj prisustva zla,

nestajanje objekata, slušanje neobičnih zvukova ili glasova, promena ličnosti, sposobnost viđanja duhova ili velikog tamnog obrisa, pokretanje objekata pogledom i natprirodno znanje ili snaga.

Lažna učenja

Mi i pogrešnim učenjima možemo dati mesta neprijatelju da deluje u našim životima, kao što su animizam, budizam, bahaizam, katolicizam, hrišćanska nauka, ekankar, Erhard seminari i treninzi (EST), učenja Oca Divajna, Herberta V. Armstronga, hinduizam, pokret unutrašnjeg mira, islam, Jehovini svedoci, kabala, vitezovi templari, masoni, članovi kulta, mormonstvo, indijansko obožavanje duhova, Nju Ejdz pokret, Nju Ejdz seminari, panteizam, rozenkrojcijanizam, učenja Roja Mastersa, nauka uma, sajentologija, Silva kontrola uma, teozofija, unifikacijska crkva (Munovci), unitarijanizam, pokret Juniti, Vej Internešenel, vika i drugi.

Zloupotreba droga

Neprijatelj takođe nalazi put do nas kroz psihoaktivne supstance, kao što su alkohol, amfetamini, kokain, ekstazi, duvanje lepka, hašiš, heroin, LSD, marihuana, narkotici, barbiturati, PCP, pejoti, STP, THC, duvan, i druge ulične droge.

Zabava

Neprijatelj može da nam se približi i kroz vidove zabave koje je on inspirisao i za koje izdvajamo vreme da bismo o njima čitali, slušali, ili ih gledali. Može da nađe put do nas kroz knjige, crtane filmove, Dizni kanal, zabavne tv kanale, holivudske filmove, internet, magazine, vesti, priče, pornografiju, društvene mreže, video igrice, svetovnu muziku, pa i svetovnu muziku sa hrišćanskim tekstovima, Jutjub kanal, između ostalog.

Okrenite leđa tome!

Dakle, kako nas Reč upozorava na ove stvari? „A dalje, braćo moja, šta je god istinito, šta je god pošteno, šta je god pravedno, šta je god prečisto, šta je god preljubazno, šta je god slavno, i još ako ima koje dobro delo, koja vrlina i ako ima koja pohvala, to mislite“ (Filbljanima 4,8).

„Useliću se u njih, i živeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod. 'Zato iziđite između njih i odvojte se,' govori Gospod, 'i ne dohvatajte se do nečistote, i ja ću vas primiti, I biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri,' govori Gospod Svedržitelj“ (2. Korinćanima 6,16-18).

„Molim vas, dakle, braćo, milosti Božije radi, da date telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo. I ne vladajte se prema ovome veku, nego se prominite obnovljenjem uma svog, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija“ (Rimljanima 12,1.2).

„Ne ljubite svet, ni što je na svetu. Ako ko ljubi svet, nema ljubavi Očeve u njemu. Jer, sve što je na svetu, telesna želja, i želja očiju, i ponos života, nije od Oca, nego je od ovog sveta. I svet prolazi i želja njegova; a koji tvori volju Božiju ostaje doveka“ (1. Jovanova 2,15-17).

„Sotona pronalazi u ljudskim srcima određeno mesto gde gradi svoje uporište; gde se neguje neka grešna želja, po kojoj njegova iskušenja potvrđuju svoju snagu. A Hrist o sebi kaže: „...Ide knez ovog sveta, i u meni nema ništa“ (Jovan 14,30). Sotona nije mogao ništa naći u Božjem Sinu, što bi mu omogućilo pobeđu. On je čuvao zapovesti svoga Oca, i nije bilo greha u Njemu, koji bi sotona mogao da okrene u svoju korist. Tako bi trebalo da je kod onih koji će opstati u vremenu nevolje. U ovom životu moramo ukloniti greh od sebe, kroz veru u Hristovu iskupljujuću krv. Naš dragoceni Spasitelj nas poziva da Mu se pridružimo, da ujedinito svoju slabost sa Njegovom snagom, naše neznanje sa Njegovom mudrošću, našu nedostojnost sa Njegovom dostojnošću“.⁵¹

Dođimo ka Gospodu i ispovedimo Mu se, tačno navodeći ono čega smo bili deo. Molimo Ga da nas oslobodi okova neprijateljskih, kojima nas je ovaj zarobio kroz ono što naša porodica čini. Budimo slobodni od greha po milosti Božjoj, verujući Njemu, da će završiti delo koje je u nama započeo.

Molitva

Ako ste lično bili uključeni u okultno delovanje, preporučio bih vam da molite sledeću molitvu srcem, iskreno ispovedajući i napuštaju-

ći svaku vrstu okultizma, koje ste bili deo. „Gospode, priznajem da sam učestvovao u _____. Molim te da mi oprostiš, a ja se odričem tih dela. Molim te, Gospode Isuse, da uzmeš natrag tlo koje sam predao neprijatelju kroz svoja dela i da to tlo bude pod Tvojom kontrolom. Molim te da slomiš svaki okov koji bi kroz ta dela mogao biti nametnut mojoj deci.“

Ukoliko ste imali iskustva sa okultnim pojavama, molite se i tražite od Gospoda da vam otkrije šta je uzrok toj pojavi, a zatim ispovedite i okrenite se od toga, čak ispovedajući ono u šta je vaša porodica moguće bila uključena. Na praznoj liniji navedite sa kojom okultnom pojavom ste imali iskustva. „Priznajem da sam bio deo okultnih aktivnosti, ili da su generacije moje porodice bile deo tih aktivnosti, koje su dovele do _____. Odričem se svake aktivnosti u kojoj smo moja porodica i ja imali učešća, što je dovelo do _____, kroz šta prolazim. Molim te, Gospode Isuse, da uzmeš natrag tlo koje sam predao neprijatelju kroz svoja dela i da to tlo bude pod Tvojom kontrolom.“

Ukoliko ste bili uključeni u lažna učenja, ispovedite to i okrenite se od toga. „Priznajem da sam bio uključen u lažno učenje _____. Molim te za oproštaj i odričem se pogrešnog verovanja. Molim te, Gospode Isuse, da uzmeš natrag tlo koje sam predao neprijatelju kroz svoja dela i da to tlo bude pod Tvojom kontrolom.“

Ukoliko je neko od vaše porodice bio uključen u okultne radnje ili pogrešna učenja, ili bilo koji greh koji može dati prostora neprijatelju da se nastani u vašem životu, molite se za svaku stvar pojedinačno, ispovedajući je doslovno svaku, navodeći imena onih koji su u to bili uključeni na prvoj liniji, i koje radnje ili verovanja su u pitanju na drugoj liniji. „Gospode, ispovedam Ti da je _____ bio uključen u _____. Molim te za oproštaj i odričem se toga. Molim te, Gospode Isuse, da uzmeš natrag tlo koje sam predao neprijatelju kroz svoja dela i da to tlo bude pod Tvojom kontrolom. Molim te da slomiš svaki okov koji bi kroz ta dela mogao biti nametnut mojoj deci.“

Ukoliko ste zloupotrebljavali drogu, molite se pominjući svaku drogu koju ste koristili, ispovedajući i odričući se svake. „Gospode, priznajem da sam dao prostora neprijatelju kroz upotrebu droge. Molim te za oprostaj, odričem se toga. Molim te, Gospode Isuse, da uzmeš natrag tlo koje sam predao neprijatelju kroz svoja dela i da to tlo bude pod Tvojom kontrolom.“

Ukoliko ste bili korisnik neke vrste medija, ispovedite svaki od vidova medija sa kojim ste vi ili članovi vaše porodice imali dodira i svesrdno se toga odrekните. „Gospode, priznajem da sam dao prostora neprijatelju kroz čitanje, slušanje, gledanje _____. Ja te molim za oprostaj i odričem se toga. Molim te, Gospode Isuse, da uzmeš natrag tlo koje sam predao neprijatelju kroz svoja dela i da to tlo bude pod Tvojom kontrolom.“

LJUBAV KOJA TRAJE

ŠTA DA ČINIM?

1. Dođite i primite što vam Božja ljubav pruža
2. Prihvatite novo srce/ novu ljubav
3. Prihvatite božansku razmenu na krstu
4. Predajte svoj život Bogu u potpunosti
5. Istražite svoje srce
6. Odlučite se da o drugima mislite samo pozitivno
7. Volite druge ljude
8. Zapamtite – To meni ne pripada
9. Koristite se prirodnim lekovima, promenite životni stil
10. Postanite osoba sa najviše ljubavi na planeti

Dakle, šta da činimo u svakoj od okolnosti u kojima se nađemo?

1. DOĐITE I PRIMITE ŠTO VAM BOŽJA LJUBAV PRUŽA

Kada spoznamo da je Bog jedini pravi izvor, moramo da dođemo k Njemu i da primimo od Njegove ljubavi. Zamislimo zajedno, da sretnete nekoga za koga ste zainteresovani i razmišljate da sa njim ostvarite neki odnos. Ali, postoji jedan problem. On je nem (ne može da govori). To što je nem, ne znači da odnos sa njim nije moguć, znači samo da sa njim komunicirate na drugačiji način. Možda ćete moći da razgovarate sa njim, ali će on koristiti, ili znakovni jezik, ili će svoje misli zapisivati na papir.

Da biste uspostavili zajedništvo sa Bogom, došli ka Njemu kao ka svom jedinom izvoru, možete sa Njim da razgovarate kao sa svojim prijateljem – u molitvi. Kažite Mu šta vam se lepo ili ružno dogodilo. Recite Mu kako se osećate. Podelite sa Njim ono sa čime se borite i u čemu biste voleli da vam pomogne. On može da se postara za vaša osećanja. Ako ste ljuti, frustrirani, depresivni ili šta god, On može toga da vas oslobodi. Nemojte prestajati da razgovarate sa Njim, samo zato što mislite da Mu se neće dopasti ono što čuje. Samo nastavite da Mu govorite. Slavite ga i zahvaljujte Mu za blagoslove u svom životu. Osvrnite se na blagoslove i načine na koje vam je pomogao. Pokajte se (žalite zbog svog greha i okrenite se od

njega). Zamolite ga za pomoć u prevazilaženju svojih poteškoća i snagu da pobedite svoje slabosti, i prepustite se njegovoj kontroli, da bi On mogao da upravlja vašim životom na najbolji mogući način.

U ovom odnosu, Bog nam retko progovara direktno, tako da Ga možemo čuti, ali nam je zato ostavio svoja ljubavna pisma, (Bibliju), koja možemo da čitamo. Ona ima odgovore na sve naše probleme, situacije i pitanja. Što više čitate Bibliju, to više razumete Boga, i pronalazite Njegove odgovore na svoja pitanja. Kada ste zaljubljeni, dopada vam se da čitate ljubavna pisma koja vam je uputila voljena osoba.

Dok saznajete više toga o Njemu i Njegovoj ljubavi, možete da provodite vreme razmišljajući o Njegovoj ljubavi. Postoji zakon po kojem um funkcioniše. Zakon je sledeći: posmatrajući, mi se preobražavamo (2. Korinćanima 3,18). Poistovećujemo se sa onim o čemu razmišljamo, što posmatramo, gledamo, slušamo, sa čim provodimo vreme itd, bilo da nam se to dopada, ili ne. Naprosto tako funkcionišemo. Tako, ako želite ljubav, treba da provodite vreme u razmišljanju o njoj, a jedino mesto na kojem ćete pronaći pravu ljubav, je Bog. Najveći dokaz Božje ljubavi pronalazimo u Isusovoj žrtvi na krstu. Savetujem vam da dosta vremena provodite u čitanju i razmišljanju o ljubavi Božjoj koja se manifestovala kroz Isusovu žrtvu, od Njegove poslednje večere, do smrti na krstu. Bićete neizmerno blagosiljani kroz to!

„Pokazano mi je kako se ova blagodati može dobiti. Uđite u „svoju klet“ i u samoći zavapite Bogu: „Učini mi, Bože, čisto srce, i duh pravi ponovi u meni.“ Budite usrdni i iskreni. Svesrdna i neprestana molitva može mnogo pomoći. Borite se istrajno u molitvi i u duševnom bolu, kao što je to učinio Jakov. Hristu je, dok se molio na Getsemaniju, probijao znoj u vidu velikih kapi krvi; i vi morate uložiti napore. Ne napuštajte mesto molitve, dok se ne osetite osnaženi u Gospodu. Zatim nastavite budno da tražite, i dokle god budete budni i istrajni u molitvi, savlađivaćete svoje rđave sklonosti, i dejstvo Božje milosti videće se u vama. Neću prestati da vas opominjem, jer to Bog traži od mene. Mladi prijatelji, tražite Gos-

ponaša se prema svim srcem svojim! Pridite Mu najusrdnije, i kad postanete svesni da bez Njegove pomoći morate propasti, kad budete čeznuli za Njim kao što jelen čezne za izvorom, tada će vam On brzo priteći u pomoć i osnažiće vas. Naći ćete onaj „mir koji prevazilazi svaki um“. Ako želite da zaista budete spaseni, morate se moliti. Nađite vremena za to. Ne žurite, ne budite površni i nehatni u svojim molitvama. Molite se Bogu da izvrši u vama potpuni preobražaj, da biste mogli donositi duhovne rodove i blistati kao zapaljene svetiljke u ovom svetu.⁴⁵²

Izvori

Želeo bih ovde da ponovim nešto veoma važno. Gde ćete potražiti razumevanje? Kada želite da budete shvaćeni, kome možete da se obratite? Ako imate potrebu da budete prihvaćeni, kuda idete? Šta je sa vašom sigurnošću? Od koga tražite ljubav?

Ako iskreno osmotrite svoj život, koliko izvora uočavate? Supružnika, roditelje, decu, prijatelje, kolege? Da vam postavim pitanje, koje sam vam ranije već postavio; Da li drugi čovek može da bude izvor onoga što je vama kao čoveku potrebno? Ne, ne može, jer i njima je potrebno isto to. Dakle, ko je PRAVI izvor onoga što vam je potrebno? To je Bog.

Da li je On vaš jedini izvor, ili je jedan od izvora? Isaija nas u svojoj Knjizi (37,16), podseća: „Gospode nad vojskama, Bože Izraeljev, koji sediš na heruvimima, Ti si sâm Bog svim carstvima na zemlji, Ti si stvorio nebo i zemlju.“ David nas u Pslamu 86,10, podseća sledeće: „Jer si Ti velik i tvoriš čudesa; Ti si jedan Bog.“

Pavle nam u Kološanima 1,15-17 kaže ovo: „Koji je obličje Boga što se ne vidi, koji je rođen pre svake stvari. Jer, kroz Njega bi sazdan sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza Nj i za Nj sazda. I On je pre svega, i sve je u Njemu.“

Vaša majka nije vaš izvor. Vaš supružnik nije vaš izvor. Vaše dete nije vaš izvor. Vaš prijatelj nije vaš izvor. Vaš pas nije vaš izvor. Vaša mačka nije vaš izvor. Ništa od navedenog nije vaš izvor. Vi imate samo JEDAN izvor, a taj izvor jeste Bog.

Da li imate potrebu da negde i nekome pripadate? Dođite k Bogu, ne idite k svojoj majci. Da li želite da vas neko prihvati? Dođite ka Bogu, ne vašem prijatelju. Da li želite da se osećate sigurnim? Dođite k Bogu, ne idite kod vašeg finansijskog savetnika. Da li vam je potrebna harmonija? Tražite je od Boga, a ne od svog supružnika.

Ja Boga postavljam iznad sebe, a sve druge, pored mene. Vertikalno, Bog će biti moj izvor svega što mi je potrebno, pa šta je onda svrha odnosa koji su „horizontalni“ (odnosa sa drugim ljudima)? Drugi nisu tu da bi bili moji izvori. Jedino je Bog tu da bude moj izvor. Drugi su tu da mi pruže priliku da im dâm ono što sam primio od Boga. Drugi nisu tu da bih od njih uzeo. Oni su tu da bih ja njima davao.

Da bih bio u mogućnosti da dâm, moram da imam nešto da dâm. Dakle, kako da dobijem ono što mi je potrebno od Boga? Pored onoga što sam ranije pomenuo, spoznao sam da to primarno dolazi kroz veru u Njegova obećanja.

Da li vam je potrebno da budete prihvaćeni? Bog vam je obećao: „A koji Ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božiji, koji veruju u ime Njegovo“ (Jovan 1,12). „Nego u svakom narodu onaj koji se boji Njega i tvori pravdu, mio je Njemu“ (Dela apostolska 10,35). „Blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima kroz Hrista; Kao što nas izabra kroz Njega pre postanja sveta, da budemo sveti i pravedni pred Njim u ljubavi, odredivši nas napred kroz Isusa Hrista sebi na posinaštvo, po ugodnosti volje svoje, na pohvalu slavne blagodati svoje kojom nas oblagodati u Ljubaznome“ (Efežanima 1,3-6). „Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni. Jer Bog ne posla Sina svog na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza Nj“ (Jovan 3,16.17).

Da li želite nekome da pripadate? Bog vam je rekao: „Ali sada ovako veli Gospod, koji te je stvorio, Jakove, i koji te je sazdao, Izraelju: ne boj se, jer te otkupih, pozvah te po imenu tvom; moj si“ (Isaija 43,1). „Može li žena zaboraviti porod svoj, da se ne smilu-

je na čedo utrobe svoje? A da bi ga i zaboravila, ja neću zaboraviti tebe. Gle, na dlanovima sam te izrezao; zidovi su tvoji jednako preda mnom“ (Isaija 49,15.16). „A kad se navrší vreme, posla Bog Sina svog Jedinorodnog, koji je rođen od žene i pokoren zakonu, da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo. I budući da ste sinovi, posla Bog Duha Sina svog u srca vaša, koji viče: Ava Oče! Tako već nisi rob, nego sin; a ako si sin, i naslednik si Božji kroz Isusa Hrista“ (Galatima 4,4-7). „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se deca Božija nazovemo i budemo; zato svet ne poznaje nas, jer Njega ne pozna“ (1. Jovanova 3,1).

Da li vam je potrebna sigurnost? “ Anđeli Gospodnji stanom stoje oko onih koji se Njega boje, i izbavljaju ih“ (Psalam 34,7). „A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svom u slavi, u Hristu Isusu“ (Filibljanima 4,19). „Ne boj se, jer sam ja s tobom; ne plaši se, jer sam ja Bog tvoj; ukrepiću te i pomoći ću ti, i podupreću te desnicom pravde svoje“ (Isaija 41,10). „Kad pođeš preko vode, ja ću biti s tobom, ili preko reka, neće te potopiti; kad pođeš kroz oganj, nećeš izgoreti i neće te plamen opaliti“ (Isaija 43,2). „Nikakvo oružje načinjeno protiv tebe neće biti srećno, i svaki jezik koji se podigne na te na sudu, sapraćeš. To je nasledstvo sluga Gospodnjih i pravda njihova od mene, veli Gospod“ (Isaija 54,17).

Da li vam je potrebno razumevanje? Bog je obećao: „A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se, a mi mišljismo da je ranjen, da Ga Bog bije i muči“ (Isaija 53,4). „Jer nemamo Poglavara svešteničkog koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svačemu iskušán kao i mi, osim greha. Da pristupimo, dakle, slobodno k prestolu blagodatí, da primimo milost i nađemo blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć“ (Jevrejima 4,15.16).

Da li vam je potrebna istina? Bog je obećao: “ Osnova je reči Tvoje istina, i većan je svaki sud pravde Tvoje“ (Psalam 119,160). „Osveti ih istinom svojom: reč je Tvoja istina“ (Jovan 17,17). „Isus mu reče: Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu, do kroza me“ (Jovan 14,6). „Tada Isus govoraše onim Jevrejima koji Mu verovalaše: Ako vi ostanete na mojoj besedi, zaista ćete biti učenici moji, I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti“ (Jovan 8,31.32).

Da li vam je potreban oprostaj? Bog je dao obećanje: „Ne postupa s nama po gresima našim, niti nam vraća po nepravdama našim. Nego koliko je nebo visoko od zemlje, tolika je milost Njegova k onima koji Ga se boje. Koliko je istok daleko od zapada, tolika udaljuje od nas bezakonja naša“ (Psalam 103,10-12). „Ko je Bog kao Ti? Koji prašta bezakonje i prolazi prestupe ostatku od nasljedstva svog, ne drži do veka gnev svoj, jer Mu je mila milost. Opet će se smilovati na nas; pogaziće naša bezakonja; bacićeš u dubine morske sve grehe njihove“ (Mihej 7,18.19). „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprost i grehe naše, i očisti nas od svake nepravde“ (1. Jovanova 1,9).

Da li vam je potrebna radost? „Pokazaćeš mi put životni: obilje je radosti pred licem Tvojim, uteha u desnici Tvojoj doveka“ (Psalam 16,11). „Vrati mi radost spasenja svog, i duh vladalački neka me potkrepi“ (Psalam 51,12). „Jer čoveku koji Mu je po volji daje mudrost i razum i radost, a grešniku daje muku da sabira i skuplja da dà onome koji je po volji Bogu. I to je taština i muka duhu“ (Propovednik 2,26). „Kad se nađoše reči Tvoje, pojedoh ih, i reč Tvoja bi mi radost i veselje srcu mom, jer je ime Tvoje prizvano na me, Gospode Bože nad vojskama“ (Jeremija 15,16). „Ovo vam kazah, da radost moja u vama ostane i radost vaša se ispuni“ (Jovan 15,11). „Dosada ne iskaste ništa u ime moje; ištite i primićete, da radost vaša bude ispunjena“ (Jovan 16,24). „A sad k Tebi idem, i ovo govorim na svetu, da imaju radost moju ispunjenu u sebi“ (Jovan 17,13).

Da li ste u potrebi za mirom? „Gospod će dati silu narodu svom, Gospod će blagosloviti narod svoj mirom.“ Psalam 29,11. „Ko se Tebe drži, čuvaš ga jednako u miru, jer se u Tebe uzda“ (Isaija 26,3). „Da poslušam šta govori Gospod Bog. On izriče mir narodu svom i svecima svojim, i onima koji se obraćaju srcem k Njemu“ (Psalam 85,8). „Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam; ne dajem vam ga kao što svet daje, da se ne plaši srce vaše i da se ne boji“ (Jovan 14,27). „Ovo vam kazah, da u meni mir imate. U svetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se, jer ja nadvladah svet“ (Jovan 16,33). „Od ove ljubavi niko veće nema, da ko dušu svoju položi za prijatelje svoje“ (Jovan 15,13).

Da li vam je potrebno saosećanje? Bog je obećao sledeće: „Ali Ti, Gospode, Bože milostivi i blagi, strpljivi i bogati dobrotom i istinom“ (Psalam 86,15). „A gledajući ljude sažali Mu se, jer behu smeteni i rasejani kao ovce bez pastira“ (Matej 9,36).

Da li ste u potrebi za nadom? Bog vam je dao obećanje: „Budite slobodni, i neka bude jako srce vaše, svi koji se u Gospoda uzdate“ (Psalam 31,24). „Dobro je mirno čekati spasenje Gospodnje“ (Jeremijine tužbalice 3,26). „Jer ja znam misli koje mislim za vas, govori Gospod, misli dobre a ne zle, da vam dâm posledak kakav čekate“ (Jeremija 29,11). „Da se ne plaši srce vaše, verujte u Boga, i u mene verujte. Mnogi su stanovi u kući Oca mog. A da nije tako, kazao bih vam; idem da vam pripravim mesto. I kad otidem i pripravim vam mesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja“ (Jovan 14,1-3). „A Bog trpljenja i utehe da vam dâ, da složno mislite među sobom po Hristu Isusu“ (Rimljanima 15,5).

„Kada su obećanja Božja slobodno i u potpunosti prihvaćena, nebesko svetlo ulazi u život.“⁵³ Vi i ja pre svega primamo od Božje ljubavi tako što upoznajemo Njegova obećanja, citiramo ih, koristimo ih u vremenima kada su nam ona potrebna, i dozvoljavamo im da postanu predmet naših razmišljanja.

2. PRIHVATITE NOVO SRCE/NOVU LJUBAV

Pored molitve, čitanja Njegove Reči i razmišljanja o Njegovoj ljubavi, mi treba da primimo novo srce koje Bog želi da nam podari, a koje se upravlja prema Zakonu života – primi, da bi dao. Usput, kada se radi o transplantaciji srca, šta se dešava sa donorom? On umire. Isto je i sa Bogom. Da bi On mogao da nam daruje novo srce, On je morao da umre. Da bismo primili novo srce, šta se dešava sa primaocem transplantiranog srca? Pre svega, moramo da verujemo Hirurgu. Onda moramo da damo svoj pristanak na operaciju. Potom moramo da prođemo bolnu proceduru nad kojom nemamo nikakvu kontrolu. Kod transplantacije srca, ne samo da donor mora da umre, već i primalac. Vidite, staro srce mora da bude izvađeno, pre nego što se novo srce nađe u grudima. Ne možete da imate dva srca u isto vreme. Možete da imate ili jedno, ili drugo srce.

Kako da prihvatite to novo srce? Koji sastojak nedostaje? Vera. Novo srce je dar Božje milosti, koji primamo i prihvatamo po veri. Pogledajmo ovo malo detaljnije, da bismo razumeli šta je vera i kako je primenjivati. Radi toga ćemo se vratiti na sâm početak.

Stvaranje i vera

„I reče Bog: Neka bude svetlost. I bi svetlost“ (1. Mojsijeva 1,3). „Potom reče Bog: Neka bude svod posred vode, da rastavlja vodu od vode. I stvori Bog svod, i rastavi vodu pod svodom od vode nad svodom; i bi tako“ (1. Mojsijeva 1,6.7). „Potom reče Bog: Neka se sabere voda što je pod nebom na jedno mesto, i neka se pokaže suvo. I bi tako“ (1. Mojsijeva 1,9). „Opet reče Bog: Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme, i drvo rodno, koje rađa rod po svojim vrstama, u kome će biti seme njegovo na zemlji. I bi tako“ (1. Mojsijeva 1,11). „Potom reče Bog: Neka budu videla na svodu nebeskom, da dele dan i noć, da budu znaci vremenima i danima i godinama; I neka svetle na svodu nebeskom, da obasjavaju zemlju. I bi tako“ (1. Mojsijeva 1,14.15). „Potom reče Bog: Neka vrve po vodi žive duše, i ptice neka lete iznad zemlje pod svod nebeski. I stvori Bog kitove velike i sve žive duše što se miču, što provrveše po vodi po vrstama svojim, i sve ptice krilate po vrstama njihovim. I vide Bog da je dobro“ (1. Mojsijeva 1,20.21). „Potom reče Bog: Neka zemlja pusti iz sebe duše žive po vrstama njihovim, stoku i sitne životinje i zveri zemaljske po vrstama njihovim. I bi tako“ (1. Mojsijeva 1,24).

Ovde vidimo da je Bog sve stvorio po sili svoje reči. On reče i bi tako. Nije rekao nešto, pa onda morao da završi ono što je započeo. Njegova reč je stvaralačka i upotpunjuje ono što je izrečeno. Božja reč može da stvori nešto ni iz čega: svetlost, atmosferu, zemlju, zvezde i planete, biljke i životinje. Sve je to stvoreno po Božjoj izgovorenoj reči.

Ne samo da je Njegova reč kreativna, već Njegova reč iznova stvara. U Jevanđelju po Jovanu čitamo: „U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč. Ona beše u početku u Boga. Sve je kroz Nju postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo. U Njoj beše život, i život beše videlo ljudima... I reč postade telo i useli se u nas

puno blagodati i istine; i videsmo slavu Njegovu, slavu, kao Jednorođnoga od Oca“ (Jovan 1,1-4.14). Dakle, vidimo da je Isus onaj koji progovara sve što je rečeno tokom stvaranja. On je stvoritelj sveg univerzuma i sve je stvorio po svojoj reči. Jovan nam pomaže da razumemo da On, ne samo da je govorio i stvarao, već da je On sâm ta Reč i da Bog koji je bio Reč, koji je govorom stvorio sve ni iz čega, ta ista Reč je postala čovekom i živela među nama.

U životu i službi Isusovoj, mi vidimo Njegovu silu, koja iznova stvara na delu. U Jevanđelju po Mateju, glavi 9, stih 27-30, čitamo sledeće: „A kad je Isus odlazio odande, za Njim išahu dva slepca, vičući i govoreći: Pomiluj nas, sine Davidov! A kad dođe u kuću, pristupiše k Njemu slepci, i reče im Isus: Verujete li da mogu to učiniti? A oni Mu rekoše: Da Gospode. Tada dohvati se očiju njihovih govoreći: Po veri vašoj neka vam bude. I otvoriše im se oči“.

Ovo je bilo samo jedno od reprezentativnih isceljenja čoveka, među hiljadama njih koje je Isus iscelio. Ali, kod isceljenja ljudi postoji još jedan faktor, koji ne smemo da zanemarimo. Tokom stvaranja, Adam i Eva nisu mogli da se izjasne da li su saglasni sa tim da budu stvoreni ili ne. Međutim, sa ponovnim stvaranjem, isceljenjem, svaka osoba koju je Isus iscelio, pokazala je svoju veru u Njega i u Njegovu sposobnost da ih isceli.

Bog nam je dao potpunu slobodu izbora. On ne želi robote koji bi mu služili. Želi stvorenja koja mogu da izaberu da služe, stvorenja koja umeju da vole. Dajući nam kapacitet da izaberemo i da ljubimo, Bog poštuje naš izbor, i kada on nije dobar. Isus neće isceliti nekoga ko u Njega nema vere, jer ako bi postupio drugačije, to bi značilo da na silu čini dobro (isceljenje) toj osobi, a Bog ništa ne čini silom. Morate da napravite izbor. Dakle, isceljenje je delo sa kojim se saglašavaju Bog, koji ima silu da isceli, i stvorenje koje će biti isceljeno.

Evo još jednog primera vezanog za razgovor o veri i o onome što ona jeste. Matej u glavi 8, stihovi 5-13, otkriva: „A kada uđe u Kapernaum, pristupi k Njemu kapetan, moleći Ga i govoreći: „Gospode! Sluga moj leži doma uzet, i muči se vrlo. A Isus mu reče: 'Ja ću doći i isceliću ga.' I kapetan odgovori i reče: 'Gospode! Nisam

dostojan da pod krov moj uđeš; nego samo reci reč, i ozdraviće sluga moj. Jer i ja sam čovek pod vlasti, i imam pod sobom vojnike, pa kažem jednom: 'Idi, i ide'; i drugom: 'Dođi, i dođe'; i služi svom: 'Učini to, i učini'. A kad ču Isus, udivi se i reče onima što idahu za Njim: 'Zaista vam kažem: ni u Izrailju tolike vere ne nađoh. I to vam kažem da će mnogi od istoka i zapada doći i sešće za trpezu s Avramom i Isakom i Jakovom u carstvu nebeskom: A sinovi carstva izgnaće se u tamu najkrajnju; onde će biti plač i škrgut zuba. A kapetanu reče Isus: 'Idi, i kako si verovao neka ti bude.' I ozdravi sluga njegov u taj čas.“

Ako Isus nešto nazove verom i za to kaže da je vera velika, zar ne bi na to trebalo da obratimo pažnju? Isus kaže da je kapetan imao veru, veliku veru. Pa kakva je to vera bila? Kapetan je došao k Isusu, verujući da Isus ima silu da isceli njegovog slugu. Kada je Isus rekao da će otići i isceliti mu slugu, kapetan je pokazao da veruje da Isus ne mora ni da ode do kuće, da bi ga iscelio. Verovao je da je Isus Bog i da ima stvaralačku moć u svojoj reči. Sve što je trebalo da uradi, je da progovori reč i sluga će biti isceljen. To je vera. To znači spoznati da reč Božja ima silu u sebi, očekivati da reč Božja uradi sama po sebi ono što kaže i osloniti se na samu reč da će to i izvršiti.

Koliko pravednosti obitava u tvome srcu? Nema je. Onda, kao i kada je sve stvarao, Bog mora da kaže da pravednost treba da bude u vašem srcu, da bi ona postala ni iz čega. Čitamo: „On reče i bi tako. Pre nego što je progovorio, nije bilo svetova; nakon što je rekao reč, svetovi su nastali. Reč Božja, koju je izrekao Isus Hrist, može da stvori nešto što nije postojalo pre nego što je reč izgovorena, i što, osim po toj reči, nikada ne bi ni postojalo. Identično je i sa čovečjim životom. U životu čoveka nema pravednosti da bi se ona očitovala u njegovom životu, ali Bog je postavio Hrista da izgovori pravednost u, i nad čovekom. Hrist je rekao samo reč i u tmuni ništavila ljudskog života bi pravednost za svakog onog ko će je primiti. Tamo gde, pre nego što je reč primljena, nije bilo pravednosti, niti i čega što bi je moglo stvoriti, nakon što je reč primljena, nastala je savršena pravednost i sâm izvor iz koga ona teče. Reč Božja, primljena po veri, jeste reč Božja od koje se očekivalo da učini ono

što sama kaže i koja se oslanja na ono što je po njoj rečeno – stvara pravednost u čoveku i životu, tamo gde je nikada pre nije bilo; kao što kod prvobitnog stvaranja, reč Božja stvara svetove tamo gde tih svetova nikada pre nije bilo, On je izgovorio reč i ona bi svima onima koji su u nju uzverovali: bi svima onima koji su je primili. Sama reč to stvori.⁵⁴

Dakle, kako da dobijete novo srce za kojim ste u očajničkoj potrebi, ali koje ne možete sami da stvorite? Na isti način. Bog je dao svoju reč: „I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvađiću kameno srce iz tela vašeg, i daću vam srce mesno“ (Jeze-kilj 36,26). To je izgovorila stvaralačka reč, ali u pokajanju mora da postoji saglasnost primaoca. Morate da odete do restorana i uzmete ono što vam je potrebno. Morate da se složite sa zakazanom transplantacijom srca, dopuštajući Hirurgu da uradi svoj deo posla. Kada vera preuzme kormilo stvaralačke reči, ono što je ona izgovorila, nastaće i realizovaće se u vašem životu, u onom trenutku, kada vam to bude bilo najviše potrebno. Nadate se obećanjima koja ne vidite. Ali, „vera je, pak, tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo“ (Jevrejima 11,1). To znači da vera, po sili reči, dozvoljava da ono što ne postoji, postane vidljivo, a vera, sama po sebi, dokaz je onoga što još uvek ne možete da vidite.

Vera i poverenje se ne mogu odvojiti, pa da li onda možete da imate veru u nekoga, a da u isto vreme, nemate poverenja njega? Ne, to je nemoguće. Vera u Božju reč znači da u nju imate poverenja, a to opet znači da imate poverenja u onoga koji je tu reč izrekao.

3. PRIHVATITE BOŽANSKU RAZMENU NA KRSTU

Po veri, istoj onoj veri o kojoj smo malo pre pisali i o kojoj nastavljamo da pišemo, postajete učesnik u procesu božanske razmene na krstu, na kojem primete Isusovu prošlost kao svoju, a On od vas odnosi vašu prošlost. Prestajete da budete žrtva i počinilac.

LJUBAV KOJA SE PREDAJE

4. PREDAJTE U POTPUNOSTI SVOJ ŽIVOT BOGU

Kolica

30. juna 1859. godine, oko 25.000 ljudi se okupilo da gleda francuskog akrobatu i hodača po žici, Čarlsa Blondina, u njegovom pokušaju da pređe preko Nijagarinih vodopada. Zapravo, priča glasi ovako: Blondin je prvi put pokušao da pređe Vodopade sa štapom za balansiranje težine 23 kilograma, i to je uspešno učinio, prelazeći iz smeru Amerike, ka Kanadi. Sledeće što je pokušao, bilo je da se vrati nazad, u smeru Amerike, koristeći kao balans samo svoje ruke. Potom je izašao na žicu i žonglirao dok je hodao. Za veliko finale, napravio je salto i uspešno se dočekaao na žici.

Gomila je, međutim, želela više, pa je Blondin neko vreme razmišljao i smislio sledeće; Staviće nekoga u građevinska kolica (kolica sa jednim točkom, prim.prev.) i gurati ga preko vodopada, do druge strane. Masa je bila oduševljena idejom. Blondin se obratio ljudima i upitao ko bi želeo da bude dobrovoljac. Sve je utihnulo. Niko nije želeo da se prijavi.

Isus je put preko ponora greha učinio bezbednim. On je dokazao da može to da učini. Jedini način da pređemo preko, jeste da nas On povede preko. On nam nudi da nas povede (milost), znajući da sâmi to ne možemo da učinimo. Ali, da bi nas poveo preko, mi moramo da verujemo. Vera ne znači stajati na tlu, gledati u Isusa i govoriti: „Da, verujem da možeš da me prevedeš preko“. Vera znači UĆI u kolica, a to je zaista zastrašujuće! Vidite, kada se nađete u kolicima, vi nad njima nemate nikakvu kontrolu.

Sećam se kada je pred mene postavljan ovaj izazov. Odrastao sam u crkvi, ali sam imao svoje poroke, kojih nisam mogao da se rešim. Moj život je počeo da se otrže kontroli i našao sam se na ivici da napustim svoju porodicu i da se, bez ustezanja, predam porocima. U tom trenutku, suočio sam se sa izazovom da Bogu pružim još jednu priliku. Pomislio sam da sam to već pokušao ranije, ali ovoga puta, izazov je bio u tome, da Mu prepustim svu kontrolu nad svo-

jim životom. Po prvi put sam se našao u situaciji iz koje nisam video izlaz i shvatio sam da nemam rešenje. Uništavao sam svoj život i povređivao one koje volim i da sam nastavio sa tim, ubio bih se.

Prema mnom je bio izazov 'ulaska u kolica'. Shvatio sam da, ako budem doneo tu odluku, više neću imati kontrolu nad svojim životom. U figurativnom smislu, tada sam pogledao Boga u oči i rekao: „Ne znam da li mogu da ti verujem. Znam da želiš da uđem u ta kolica, ali ne znam da li mogu da ti verujem da me nećeš ispustiti.“ Bog me je podsetio da ću sebe sigurno uništiti ako nastavim da držim kontrolu, a da sa Njim ima šanse da se to promeni. Dakle, doneo sam odluku. Šta god da zatražiš od mene, uradiću. Ako tražiš da prestanem sa nečim, prestaću. Ako tražiš da od nečega odustanem, odustaću. Ako želiš da ti predam svoje vidove zabave, učiniću to. Ako želiš da upravljaš mojim mislima, učini to. Ako želiš da ti položim svoj ugled, činim to. Šta god želiš... Učini.

Tek kada sam „ušao u kolica“, počeo sam uspešno da prevazilazim svoje probleme. Tek tada sam mogao da sa uspehom crpim iz Božje ljubavi, da bi ona postala moja. A šta je sa vama? Sa čime se vi borite? Šta niste bili u stanju da prevaziđete? Zar nije vreme da uđete u kolica? Sami to ne možete da učinite. Potreban vam je On. Zar nećete doneti odluku da Mu sve predate i da uđete u kolica? Iz svog iskustva, mogu da vam posvedočim da se isplati ući u kolica. Bog vas neće ispustiti.

Usput, postoje dva načina na koja možete da se vozite, kada uđete u kolica. Možete da budete stisnuti, ukočeni, da se držite za ivice kolica u strahu da ne ispadnete, ili možete da se opustite i uživajte u vožnji. Predlažem vam da se opustite. On zna šta radi i može bezbedno sa vas preveste preko. Uživajte u vožnji.

Ulazak u kolica

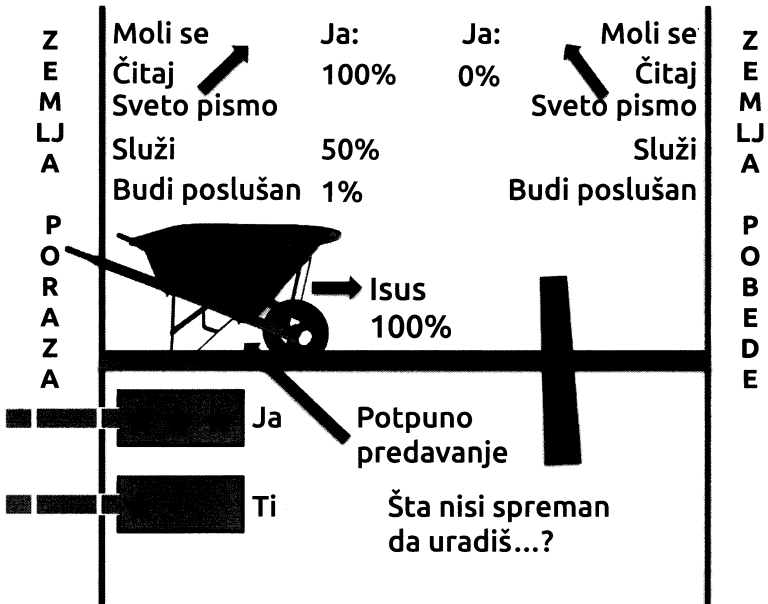
Odrastajući, borio sam se da pobedim sebe i greh. Borio sam se sa više različitih zavisnosti i, iako mi se dopadala ideja da služim Bogu i odem u nebo, jednostavno nisam to mogao da pobedim. Odrastao sam odlazeći u crkvu, tako da sam u svojoj Bibliji čitao o ljudima koji su bili pobednici u svojim životima. Čitao sam o Enohu, Noi,

Zemlja poraza	Moli se	Moli se	Zemlja pobede
	Čitaj Sveto pismo	Čitaj Sveto pismo	
	Služi	Služi	
	Budi poslušan	Budi poslušan	

Avramu, Jakovu, Mojsiju i Danilu. Čitao sam o Petru, Pavlu, Timoteju i Luki. Išao sam u crvu sa ljudima koji su izgledali kao pobednici u svom životu i ja sam želeo tu pobedu. Dok sam posmatrao njihove pobedničke živote, uvideo sam da su oni obični ljudi.

Ljudi koji su živeli u pobedi, molili su se. Ljudi koji su živeli u pobedi, služili su drugima. Ljudi koji su živeli u pobedi, bili su poslušni Bogu. Posmatrajući njihove živote i želeći da i sâm budem pobednik, razmišljao sam: „Ako ljudi koji pobeđuju, mole, čitaju Pismo, služe i slušaju, a ja želim to i sâm, moram da se molim, da čitam Pismo, služim i da budem poslušan.“

I tako sam započeo svoj put iz poraza u pobedu. Molio sam se. Čitao Bibliju. Uključivao se u projekte u crkvi. Pokušavao da budem poslušan. Ali, svaki moj pokušaj da uđem u zemlju pobednika, nije uspeo. Činilo mi se kao da postoji tanka, vidljiva granica između mene i mojih pokušaja da sve to prevaziđem, i onih koji su živeli pobedničkim životom. Nisam zapravo mogao da vidim razliku između to dvoje i frustriralo me je to što po pitanju toga ništa nisam mogao da uradim. Pomislio sam da je greška u meni. „Kod drugih

uspeva, kod mene ne.“ „Možda je za mene predodređeno da budem gubitnik i izgubljen.“ „Možda sam već učinio greh koji se ne prašta i za mene nema nade.“ Sve ove misli i još mnogo sličnih, obuzimale su me, dok sam pokušavao da postanem pobjednik.

Ono što u to vreme nisam shvatao, a što sam kasnije shvatio, jeste da razlika između sâmog pokušaja da se pobedi kroz molitvu, čitanje Pisma, služenje i poslušnost, i već ostvarenog života u pobjedi, koji uključuje molitvu, čitanje Pisma, služenje i poslušnost, nije tanka, bleđa linija. To je provalija – provalija toliko velika, duboka, opasna i široka, da niko ne može da je pređe.

Sa druge strane ovog ogromnog kanjona, u zemlji pobjede, ljudi su se molili iskreno i sa verom. Oni čitaju svoje Biblije i vole to što čitaju. Oni na prirodan način služe drugima i sa radošću slušaju Gospoda.

Preko puta, u zemlji poraza, sve je drugačije. U zemlji poraza, ja kao da vežbam skok u dalj (takmičio sam se u skoku u dalj u sred-

njoj školi). Prvi put kada sam pokušao da skočim, nije ispalo dobro, ali, kako sam dalje vežbao, moja tehnika je uznapredovala i mogao sam da skačem sve dalje. Tokom vežbanja, razvijao sam svoju snagu i hitrost, i što je moja tehnika bivala bolja, mogao sam da skačem sve dalje i dalje.

Tako sam u zemlji poraza u stvari vežbao, da bih mogao da preskočim preko, do zemlje pobede. Molio sam se. Čitao sam pismo. Učestvovao sam u projektima u crkvi. Pokušavao sam da budem poslušan, a sve to, da bih mogao da preskočim u zemlju pobede, i, ako mi ne bi pošlo za rukom, pokušavao bih ponovo. Možda bi pomoglo da sam se molio na drugačiji način, ili da sam na drugačiji način pristupio Pismu. Prijavljivao sam se za misionarske puteve, van granica svoje zemlje. I uporno sam pokušavao da budem poslušan.

Tada bih pogledao oko sebe i shvatio da postoje i drugi ljudi koji pokušavaju isto to. Zamislite da sam dugo vežbao skok u dalj i da mogu da skočim prilično daleko. Međutim, vi niste vežbali poduži period i ne možete da skočite daleko. Mogao bih da vas pogledam i da pomislim: „Pogledajte se samo. Ne ide vam baš. Ja sam toliko bolji od vas.“ I u svojoj samosvesti, mogao bih da budem poput Fariseja i poreznika iz Jevanđelja po Luki, 18,10-14: „Dva čoveka uđoše u crkvu da se mole Bogu, jedan Farisej i drugi carinik. Farisej stade i moljaše se u sebi ovako: 'Bože! Hvalim te što ja nisam kao ostali ljudi: hajduci, nepravедnici, preljubnici, ili kao ovaj carinik. Postim dvaput u nedelji; dajem desetak od svega što imam.' A carinik izdaleka stajaše, i ne htede ni očiju podignuti na nebo, nego busaše se u prsa svoja, govoreći: 'Bože! Milostiv budi meni grešnome.' Kažem vam da ovaj otide opravdan kući svojoj, a ne onaj. Jer, svaki koji se sâm podiže, poniziće se; a koji se sâm ponižuje, podignuće se.“

Na žalost, veliki broj puta u životu, uhvatio sam sebe u situaciji da sudim drugima – gledajući na druge kao da nisu toliko 'dobri' kao ja, ili kao da nemaju jednako 'dobro' iskustvo kao ja. Pavle nam u 2. Korinćanima 10,12 poručuje: „Kad sâm po sebi, sebe mere i porede sami sebe sa sobom, ne razumevaju.“ Koliko je to besmisle-

no?! Obojica stojimo na stranama kanjona i mislimo da smo bolji od onog drugog, jer možemo da skočimo dalje, ali i jedan i drugi ćemo da padnemo u dubine provalije u svoju smrt, jer nijedan od nas ne može da preskoči provaliju. Da li je bitno što ja mogu da skočim nekoliko centimetara dalje, ako obojica umiremo kada skočimo?

Dokle god verujem u bilo šta što mogu da uradim – molitvu, proučavanje Biblije, služenje ili poslušnost, ja vežbam i učestvujem u takmičenju u skakanju u dalj. Nije bitno da li verujem u sebe i u te stvari, 100 %, 50% ili čak 1% - ako i najmanje verujem u sebe i takve stvari, ja sam skakač u dalj i nikada neću preći preko provalije. Provalija je za mene nerešiv problem.

Isus je to znao i zato je došao i živio savršen život u telu jednog čoveka i umro smrću koju smo mi zaslužili na krstu. Isus je prešao preko provalije na žici svog savršenog života, kako bi utvrdio put preko provalije. On stoji na njenoj ivici, na žici, držeći kolica, pozivajući vas da u njih uđete. Ta kolica predstavljaju veru – veru koja ima poverenja u Isusa i predaje mu svoj život.

S druge strane, u zemlji pobeđe, ljudi se mole, čitaju Bibliju, služe i žive u poslušnosti, i ne veruju da ih ove stvari mogu odvesti preko provalije. Tu se 0% veruje u sebe, svoje molitve, čitanje Biblije, službu, svoju poslušnost itd, kao sredstvo koje nas može odvesti na drugu stranu. U kolicima, 100% veruješ da će te Isus sprovesti preko, u zemlju pobeđe.

Ovde bi moglo da se postavi sledeće pitanje: šta je ono što ne želiš da uradiš, a što bi te oslobodilo – što bi te učinilo pobednikom? Možda ne želiš da se oslobodiš dela života koji te zabavlja. Možda ne želiš da se oslobodiš svoje karijere. Možda ne želiš da se odrekneš svojih prijatelja i porodice, jer će te odbaciti ako slediš Isusa. Možda ne želiš da odustaneš od... (popuni praznu liniju). Šta god da odgovoriš – čega god da nisi spreman da se odrekneš da bi bio slobodan – jeste ono što te sprečava da pređeš na drugu stranu. To je ono što će te držati podalje od ulaska u zemlju pobeđe.

Ulazak u kolica je akt vere i to je verovatno jedna od najstrašnijih odluka koju bi trebalo da vi i ja donesemo u životu. Jer, kada

uđem u kolica, više nemam kontrolu nad svojim životom. Isus ima stopostotnu kontrolu. Ulazak u kolica predstavlja potpuno predavanje sebe, svojih želja, svojih žudnji, svojih planova, svojih snova, svojih ideja i svog života, Hristu. Voljan sam da uradim sve što Bog od mene traži. Spreman sam da se suočim sa sramotom, poniženjem, ismevanjem, patnjom, pa i smrću, ako je to neophodno. Samo želim da budem slobodan. Želim da budem pobjednik. Želim da imam radost i mir, za kojima sam oduvek čeznuo, ali nikada ih nisam trajno imao.

Postoje dve stvarnosti koje mogu da mi pomognu oko ove odluke. Prva je, ako ja nastavim da držim svoj život pod kontrolom i ostanem zarobljen u zemlji poraza, umreću i biću večno izgubljen, bez obzira na to da li odlazim u crkvu (ne spasavate se odlaženjem u crkvu), izjašnjavam se kao hrišćanin (mogu tako da se izjašnjavam, a da živim poput đavola. Izjašnjavanjem se ništa ne dokazuje), ili da budem 'dobar' („Nema ga koji čini dobro, nema ni jednog ciglog.“ (Rimljanima 3,23). „Niko nije blag, osim jednog Boga. A ako želiš ući u život, drži se zapovesti“ (Matej 19,17). „Ali svi bejasmo kao nečisto šta, i sva naša pravda kao nečista haljina...“ (Isaija 64,6)). Ja sam izgubljen, beznadno izgubljen, prepušten sebi. Ja sebe ne mogu da spasim. Ne mogu svojom snagom da uđem u zemlju pobjede.

Drugo, zemlja pobjede ima sve ono što mi je potrebno. Tamo prebiva savršena ljubav. Tamo čovek poseduje i živi u miru. Tamo prebiva savršena radost. Tamo čovek biva oslobođen prošlosti. Tamo se nalazi oprostaj za svakoga. Tamo bivaš oslobođen – zaista oslobođen. Tamo je nebo. Tamo je večni život. Tamo Isus prebiva sa i u svom narodu.

Možda se pitate: „Kako da uđem u kolica? Kako da se u potpunosti predam?“ Zamislimo zajedno kako se držite za uže i visite o njemu. Nema svetla ni zvuka oko vas. Ne možete niti da vidite, niti da čujete bilo šta. Ne znate gde se nalazite u odnosu na stvari oko sebe. Pokušavate da se popnete uz uže, ali iznad vas je nekakva prepreka pored koje ne možete da prođete. Spuštate se do kraja užeta i protežete se koliko možete, da vidite da li prstima na nogama mo-

žete nešto da dodirnete. Ne dotičete ništa. Ljuljate se sa strane na stranu, da vidite da li možete da osetite bilo šta oko sebe, za šta biste mogli da se uhvatite, ili da se na to popnete, ali ni to ne nalazite.

U ovom scenariju, možete da se držite za uže bez prestanka i da se ne umarate ili da padnete sa njega. Zapravo, i umreti možete držeći se za uže.

Zatim čujete Božji glas koji govori: „Pusti uže.“ I vi počnete da razmišljate: „Da li mogu da verujem Bogu da, kada mi kaže da pustim uže, da će to biti dobro po mene? Da li će se On postarati za posledice o kojima ja ništa ne znam i koje ne mogu da kontrolišem? Da li sam voljan da se možda susretnem i sa smrću i gubitkom svega, ako sledim njegov savet da „pustim uže“?“

Možete da postavljate pitanja koliko god želite. Možete da razmišljate o svim mogućim scenarijima o kojima želite. Možete da se svađate sa sobom o prednostima ili manama odluke koju ste pozvani da donesete. Možete da pokušate da svojim intelektom razumete sve što je uključeno u proces pre puštanja užeta. Sve to će samo odložiti vašu poslušnost i vašu slobodu. Nema potrebe da to shvatite, ili da sve to razumete. Jednostavno, treba da budete poslušni. Jednostavno, treba da pustite uže. Predati se – ući u kolica – ne znači *želeti* da pustite uže. Ne znači *razmišljati* o tome da se uže pusti. Ne znači *složiti se* da se uže pusti. Ne čak ni *pokušati* da se to uradi. Predati se – ući u kolica – znači pustiti uže. I samo to puštanje užeta će vam omogućiti da uđete u kolica. Jer, kada pustite uže, vi ćete upasti u kolica, i Isus će vas prevesti preko provalije, po žici svog savršenog života. On to čini mogućim.

„Da su svoja srca potpuno otvorili kako bi primili Hrista, sâm život od Boga i Njegova ljubav, obitavali bi u njima, preobražavajući ih u Njegovo obličje. Tako bi, zahvaljujući dragovoljnom Božjem daru, mogli dobiti pravednost koju Zakon zahteva.“⁵⁵

„Svaka prava poslušnost dolazi iz srca. To znači celim srcem raditi sa Hristom. Ako želimo, On će se tako izjednačiti s našim mislima i ciljevima, tako dovesti naša srca i umove u sklad sa svojom voljom, da ćemo, slušajući Njega, u stvari postupati po svojim

prirodnim podsticajima. Volja, očišćena i posvećena, naći će svoje najuzvišenije zadovoljstvo u službi Njemu. Kada upoznamo Boga, onako kako imamo prednost da Ga upoznamo, živjećemo životom stalne poslušnosti. Poštovanjem Hristovog karaktera i zajednicom sa Bogom, greh će nam postati mrzak.⁵⁶

LJUBAV KOJA MISLI DOBRO

5. ISTRAŽITE SVOJE SRCE

Ja provodim vreme istražujući svoje srce.

Prevarno srce

Zašto istražujem svoje srce? Zbog toga što je moje srce prevarno i ne znam šta se u njemu nalazi. Svaki od nas ima neverovatnan kapacitet da bude prevaren. Možemo da mislimo da je sve u redu, kada sve nije u redu, a postoje najmanje 3 stvari koje nam otkrivaju šta se u našim srcima nalazi:

Prva stvar koja mi otkriva šta je u mom srcu, su iskušenja i moj odgovor na njih. Psalam 139,23.24, kaže: „Okušaj me, Bože, i poznaj srce moje, ispitaj me, i poznaj pomisli moje. I vidi jesam li na zlom putu, i vodi me na put večni“. To kako reagujem na iskušenje, otkriva mi šta se nalazi u mom srcu. „Jer usta govore od suviška srca“ (Matej 12,34). Način na koji reagujete na iskušenje, pokazuje šta se zapravo nalazi u vašem srcu. Razlog što to nešto izlazi napolje, je taj što se to nalazilo unutra. Samo iskušenje nije izazvalo reakciju, ono je nju samo izmamilo. Odgovor je takav kakav jeste, zbog onoga što se u srcu nalazilo.

Na primer, neko vam prepreči put i na ružan način gestikulira u vašem smeru, dok se u brzini udaljava. Kako reagujete na to? Ljuti ste? Frustrirani? Tužni? Molite se? Vaša reakcija zavisi od toga šta vam je u srcu. Ako je u njemu ljutnja, ona će da izađe. Ako je, pak, frustracija, frustracija će i izaći. Ukoliko je mir u srcu, izaći će mir. Iskušenje (vaš odgovor na njega), jedostavno otkriva ono što vam je u srcu.

Drugi način na koji mogu da otkrijem šta mi je u srcu, jeste telo. Ako sam bolestan, ili je došlo do poremećaja funkcije u mom organizmu, koji nije nastao zbog naslednog faktora, okruženja ili „sirovina“ koje unosim, znaću da je u pitanju srce. Vidite, duh može biti prevaren, ali telo ne može. Telo vodi savršenu evidenciju o onome što mu je učinjeno i telo ne može da laže, ili da bude prevareno. Duh može.

Evo poređenja. Kada pišete pismo na parčetu papira, da li papir zna šta ste na njemu napisali? Ne. Da li papir laže? Ne. Možda je

laž napisana na papiru (s vaše strane), ali sâm papir ne laže. On govori istinu o onome što je na njemu napisano. Slično tome, telo ne zna šta je duh u njega stavio. Ne može da laže, niti može da bude prevareno. Telo jednostavno ispostavlja verodostojan račun za ono što mu je učinjeno (po duhu – srcu). Dakle, ako je telo bolesno ili nefunkcionalno zbog problema sa 'energijom', možete da budete sigurni da srce ima poteškoća, koje se manifestuju kroz telo.

I još jedan način na koji možemo da spoznamo šta se nalazi u našim srcima, jeste naše blago. U Mateju 6,21. nam se poručuje: „Jer, gde je vaše blago, onde će biti i srce vaše“. Ono što tražimo, ono na šta trošimo svoje vreme i novac, ono što nam je bitno, jeste naše blago. A to blago je u srcima. Pregledajte vaše finansijske izvode i vidite na šta trošite novac. Pronaći ćete šta je vaše blago. Zapišite koliko vremena provodite, radeći ovo ili ono. Našli ste vaše blago. Zabeležite ono o čemu govorite. Naći ćete vaše blago. Rimljanima 8,5 kaže: „Jer, koji su po telu, telesno misle, a koji su po duhu, duhovno misle“.

Tokom molitve, razmotrite svoje misli, reči i dela od prethodnog dana. Molite se Bogu: „Koja je opravdana potreba mog srca uticala na moja dela u toj situaciji?“

Daću vam jedan primer. Jednog dana smo imali više sastanaka odbora i izašli smo na ručak. Nakon ručka, još jedan odbor je sazvan, sa istim učesnicima. Da bismo dobro iskoristili vreme, počeo sam sa prvom tačkom dnevnog reda. Naš zamenik predsednika je ljubazno upitao: „Gospodine Predsedniče, zar ne bi trebalo da započnemo sa molitvom?“ Istog momenta sam našao izgovor zašto nisam sastanak započeo molitvom. Zamolio sam nekog drugog da se pomoli i dok su se oni molili, razmišljao sam: „Gospode, zašto se taj izgovor našao u mojim ustima? Ne razumem. Molim te, podseti me sutra ujutro da se time pozabavim.“

Sledećeg jutra, dok sam provodio svoje vreme sa Bogom u šetnji / molitvi, setio sam se izgovora od prethodnog dana i upitao sam Boga: „Zašto je moje srce imalo potrebu da nađe izgovor?“ Pošto sam se rvaio sa Bogom nekih 10-15 minuta, On mi je najzad dao

odgovor. Taj, još uvek maleni glas u mojoj glavi, mi je progovorio: „Mark, imao si potrebu da budeš prihvaćen i da osetiš da im pripadaš.“ Odgovorio sam u sebi: „Dobro, treba mi da se osećam prihvaćen i da nekome pripadam, ali i dalje ne razumem. Kako me je moje srce prevarilo da ispunim tu svoju potrebu na pogrešan način?“ Nakon još 10 minuta ili otprilike toliko, Bog mi je odgovorio: „Mark, to ti od njih ne treba.“ Tada mi se „upalila lampica“! Shvatio sam.

„O, Bože, razumeo sam. Mislio sam da mi treba da budem prihvaćen i da pripadam drugim članovima odbora i kada je moja greška uočena, morao sam da nađem izgovor da ublažim ili umanjim svoju grešku. Činjenica je da meni ne treba prihvatanje, ili osećaj da pripadam njima. To mi je potrebno samo od tebe!“

Sada razumem taj deo svog srca i sledeći put, kada se nađem u takvoj situaciji, bar ću znati šta se događa u mom srcu. I na kraju ću biti u stanju da izbegnem izgovor, jer ću se setiti da je Bog moj jedini izvor prihvatanja i pripadnosti.

6. ODLUČITE SE DA O DRUGIMA MISLITE SAMO POZITIVNO

Treba o drugima da mislimo samo pozitivno, bez obzira na ono što su nam oni učinili. Ima jedna pacijentkinja koju sam ja lečio, a koja se borila protiv teškog oblika gastritisa i gorušice. Ona je godinama bezuspešno lečena od strane doktora i koristila je prirodne lekove da bi svoje simptome držala pod kontrolom. Kada je počela da dolazi kod mene zbog svojih simptoma, ubrzo sam otkrio da ona u sebi nosi puno gorčine prema svom bivšem mužu. Svaki put kada sam se sreo sa njom, njeni simptomi bi se pogoršali na nekoliko sati, pa i dan, ili otprilike toliko, i onda bi sve što je nosila u sebi izašlo na videlo, a njene probavne smetnje bi bivale sve gore. Znam da u probavnom traktu ima više neurona nego u kičmenoj moždini i da sve što se tiče uma ima jak uticaj na funkcionisanje probavnog sistema. Uvideo sam da je njena gorčina prema bivšem mužu bila veliki uzročnik napredovanja njene bolesti, tako da sam joj za domaći zadatak zadao da uradi nešto pre našeg sledećeg sastanka. Rekao sam joj da razmisli o dve stvari koje su pozitivne kod njenog bivšeg muža, da ih zapiše i donese ih prilikom sledeće posete. Tokom te sledeće posete, ona nije imala ni jednu dobru stvar da kaže o svom bivšem mužu.

Tokom te sledeće posete, suočio sam je sa time da o svima u svom životu mora da razmišlja pozitivno, uključujući i njenog bivšeg muža. Pitao sam je: „Da li Bog voli tvog bivšeg muža?“

Ona je odgovorila: „Naravno da On voli mog bivšeg muža. Bog voli svakoga“.

„Šta kod tvog bivšeg muža Bog voli?“

„Oh, ne znam šta bi kod njega mogao da voli... on je takav ...“ i tako dalje, i tako dalje, ona je nastavljala da nabraja negativne osobine svog bivšeg muža. Zadao sam joj drugi domaći zadatak, da završi pre našeg sledećeg sastanka. Rekao sam joj da pita Boga tokom svoje molitve: „Bože, šta voliš kod mog bivšeg muža?“ i da to zapiše i donese mi naredni put. Tokom tog sledećeg sastanka, ona nije donela ništa. Imali smo još nekoliko sastanaka, a ona nije uspevala da kaže niti jednu dobru stvar koja je vezana za njenog bivšeg muža.

Da li je ona bila u pravu kada je rekla da Bog voli njenog bivšeg muža? Da! Da li je njen muž bio bez ijednog kvaliteta? Ne! Postojalo je nešto u šta se ona zaljubila, pre nego što se udala za njega. Bog voli njenog bivšeg muža. Voli ga dovoljno, da bi umro za njega. On se upravo sada zalaže za njega na nebesima. On ga iskreno voli! Ona nije imala da kaže ništa dobro o svom bivšem mužu, jer nije želela da vidi išta dobro u njemu. Nije želela da ga gleda Isusovim očima.

Da li možete da pretpostavite šta se dogodilo sa njenim probavnim traktom? Pogoršao se, nije bio bolje! Kasnije je postala ogorčena i na mene, jer joj nisam pomogao da joj se stanje popravi. Ja sam ubeđen da, da je ona zatražila Gospodnje vodstvo i počela da gleda svog bivšeg muža Isusovim očima – da je odlučila da misli pozitivno o svom bivšem mužu – gorčina bi, po Božjoj milosti, otišla od nje i ona bi počela da vidi druge u svom životu iz drugačijeg ugla – a njeni problemi po pitanju probave bi se rešili!

Nije moguće da svojom snagom mislite pozitivno o nekome ko vas je povredio. Samo Bog može to da učini u vašem životu. Dakle, ako uspete u tome, to je jasan dokaz da Bog radi u vama. Da ponovimo, kao u priči koju smo pomenuli; ako imate poteškoća da nađete nešto pozitivno u drugima, pitajte Boga: „Zašto ih voliš?“

Molim te da mi pokažeš šta vidiš, da bih i ja mogao da vidim to isto. Pomozi mi da ih volim, kao što ih Ti voliš.“ I on će to učiniti!

OSEĆAJ KRIVICE

Ako priznajemo grehe svoje, veran je i
pravedan da nam oprostí grehe naše, i očisti
nas od svake nepravde.

1. Jovanova 1,9

Hvala ti, Gospode, što mi daješ istinu po Reči
svojoi. **Odlučujem** da verujem da su mi gresi
oprošteni, jer ti tako kažeš.
Hvala ti što mi praštaš!

Prevazilaženje negativnih misli

Kada želimo da prevaziđemo negativno razmišljanje i obrasce negativnog razmišljanja, pomaže nam razumevanje Principa zamene mesta. Da bismo razumeli ovaj princip, moramo malo bolje da razumemo kako je um stvoren, da bi funkcionisao.

Pre svega, um je stvoren da bi bio obuzet nečim. On nije stvoren da bi bio prazan. Ne postoji savet u Pismu kako da svoj um ispraznimo, ili kako da se ponašamo da bismo ispraznili um. Rečeno nam je: „Neka ovaj um bude u vama, kakav je i u Hristu Isusu“ (Filibljanima 2,5). „Mislite o ovim stvarima“ (Filibljanima 4,8). „Time se bavite, dok se ja ne vratim“ (Luka 19,13). Postoji primer dât u Bibliji, o tome šta se dogodi kada postoji prazan prostor. U Mateju 12,43-45, čitamo o čoveku iz kojeg je isteran demon. Demon ga ostavlja na miru na kratko, ali se kasnije vraća i nalazi ga „praznog, očišćenog i srede-nog“. On zatim dovodi sedam drugih demona, koji su gori od njega, i oni svi dolaze i opsedaju tog čoveka, koji postaje gori nego što je bio na početku. Ukratko, neprijatelj opседа prazan prostor.

Molim vas, nemojte da vas ovo zavara. I sâm sam očito bio deo „hrišćanstva“ kada sam zamišljao Isusa, pa sam zamišljao kako se-dim na Njegovom krilu, kako mi se obraća i kako me grli. Bilo je to predivno iskustvo. Osetio sam ljubav za kojom je moj duh bio

u očajničkoj potrebi. Ali, vremenom sam počeo da verujem u tog „Isusa“ i u Njegov glas u svojoj glavi. Donosio sam odluke na osnovu onoga što mi je on „rekao“ i napravio sam neke veoma ozbiljne greške. Kada sam se najzad osvrnuo na celokupnu situaciju, shvatio sam da je neprijatelj taj koji je me je vodio, neprimetno, putanjom na dole, ka uništenju. On je bio na nebu. On je znao kakva je nebeska ljubav i umeo je veoma uspešno da je imitira. Bio je to dobar osećaj. Činilo se da je dobro. Ali, ja sam počeo da sve više vremena provodim sa tim „Isusom“, a sve manje vremena sa Biblijom. Počeo sam da verujem „glasu“ u svojoj glavi i prestao da čitam jedinu knjigu koja je mogla da me upozori na opasnost – Bibliju.

Zdrave meditacije ne prazne tvoj um da bi čuo Boga kako ti se obraća, ili zamišljao kako Mu sediš u krilu, ili išta nalik tome. Zdravo meditiranje je razmišljanje o Njegovim obećanjima, čitanju Njegove Reči, Njegovom životu i ljubavi i odajama koje priprema za nas. Um je stvoren da bi bio ispunjen.

Međutim, iako um treba da bude ispunjen, on je ograničen tako da može da se usredsredi samo na jednu stvar u datom trenutku. Bez obzira na to koliko ste dobri u tome da možete da radite više stvari u isto vreme, ne možete da se skoncentrišete na dve stvari istovremeno. Zato je u mnogim državama zabranjeno pisanje poruka tokom vožnje.

Pošto je um stvoren da bude ispunjen, vi i ja ne možemo da pobedimo negativne misli tako što ćemo jednostavno pokušati da ne razmišljamo negativno. Zašto? Jer se time stvara praznina – prazni se um, koji je stvoren da bude ispunjen. To ne funkcioniše. Dokle god pokušavate da ne razmišljate negativno, vi mislite o negativnim stvarima. To je ono osnovno što činimo kada pokušavamo da ne razmišljamo negativno i zato ne uspevamo da pobedimo te negativne misli.

Drugi princip uma – da se um ne može usredsrediti na više od jedne stvari u datom trenutku –ključ je za prevazilaženje negativnih misli. Ako aktivno razmišljam o nečemu, ili se usredsredim na nešto, ne mogu istovremeno da imam negativne misli. Dakle, ja zamenjujem negativne misli nečim drugim, nečim pozitivnim. To je princip zamene.

Uzmimo neki primer negativnog razmišljanja, da bismo videli kako Princip zamene funkcioniše. Ja za sobom imam istoriju zavisnosti i ono što jedan zavisnik misli je sledeće: „Ja to ne mogu da uradim. Ne mogu da pobedim. Pokušavao sam i pokušavao, pa padao i padao. Možda kod drugih to uspeva, ali kod mene ne. Ne znam ni zašto se više trudim. Možda treba da odustanem“.

Da li je to istina ili laž? To je laž. Šta nam o tome kaže Biblija? „Sve mogu da uradim kroz Isusa Hrista, koji mi moć daje“ (Filibljanima 4,13). Dakle, istina Božje Reči je da ja to mogu – mogu da pobedim – kroz Hrista. Ne moram da ostanem gubitnik. Postoji nada za mene. Dakle, šta konkretno preduzimam po pitanju toga? Kako primenjujem Princip zamene u stvarnom životu?

Ako me obuzima pomisao ili osećaj: „Ja to ne mogu“, uzmem papirić dimenzija 3x5 cm i napišem „JA MOGU sve kroz Isusa Hrista, koji mi moć daje“ (Filibljanima 4,13), moleći istovremeno jednostavnu molitvu: „Hvala ti, Gospode, što si mi dao istinu po svojoj Reči. Odlučujem da verujem da ću pobediti, jer si ti tako rekao. Hvala ti što si mi pomogao da to prebrodim“.

Svaki put kada negativno razmišljam, ili osećam da „Ja to ne mogu“, ja uzimam svoj papirić dimenzija 3x5 cm i čitam naglas stih i molitvu („Vera biva od propovedanja, a propovedanje rečju Božijom“ (Rimljanima 10,17), usredsređujući se na ono što izgovaram. Možda će misao ili osećanje biti još uvek tu nakon što pročitam sa papirića, ali, kada sam se usredsredio na tekst i molitvu, nisam mogao negativno da razmišljam u isto vreme, jer mogu da se usredsredim na samo jednu stvar. Ako se misao vrati, uradiću to isto, iznova i iznova, dok negativna misao ili osećanje, ne budu više tu, ili dok mi pažnju ne odvuče nešto drugo čemu je potrebna moja pažnja. Ako mi se vrati ista misao drugi put, ponovo ću uzeti papirić i započeti sve ispočetka!

Vidite, to je kao da ste u bici. To je jedna staromodna bitka, gde vas sa one strane čeka neprijatelj naoružan mačevima, sekirama i kopljima, a vi ste sa ove strane sa svojim prijateljima vojnicima. Kako neprijatelj napreduje i bije bitku, ako vam mač ostane u kori-

cama, šta će se dogoditi sa vama? Umrećete! Šta će se dogoditi ako izvadite svoj mač iz korica i jednom udarite na neprijatelja, a zatim mač opet vratite u korice? Šta će biti sa vama? Opet ćete umreti. Jedini način da preživite je da svoj mač koristite svaki put kada neprijatelj krene na vas.

U Efežanima 6,17 čitamo da je to „mač duhovni koji je reč Božija“. Mnogi hrišćani budu poraženi, ne zato što nemaju mač, ne zato što se nisu setili mača, već zato što mač nisu koristili na ispravan način. Mi moramo da koristimo mač SVAKI PUT kada se neprijatelj pokrene. Jedino tako ćemo izvojevati pobedu nad njim.

Dajući prostora negativnim mislima iznova i iznova u prošlosti, mi smo za njih utabali put u našim umovima. Lako nam je da se vratimo starim putem, jer smo tako naučili da razmišljamo. To je kao da ste u džungli i da idete dobro utvrđenom stazom. Ona je dostupna, raskršćena, laka za praćenje i poznata, ali kada uzmete Mač Duha i odlučite da mislite na drugačiji način, vi počinjete da krčite novi put kroz džunglu. Na početku je to veoma teško. Morate da sečete i sečete i sečete, jer je mnogo lijana i grmlja i prepreka na vašem putu i vaš put napred sporo napreduje. Vaš um mora da razvije nove načine razmišljanja. Tu se nalazi razgranati nervni sistem i u njemu se razvijaju sinaptičke veze. Kako nastavljate da razmišljate na nov način, tim putem je sve lakše koračati. Vremenom, novi put postaje „prohodan“.

Sećam se kada sam to prvi put shvatio u svom životu. Sa mojom zavisnošću, postojale su neke misli – negativne misli – koje su me uvek opsedale. Nisam znao da li ću moći da izdržim i minut bez tih misli u svojoj glavi. Kada sam počeo da koristim svoje papiriće veličine 3x5cm, da bih pobedio svoje negativne misli, bitka je postala teška! Činilo se da moram da ih koristim sve vreme. Nisam znao da li ću imati vremena da živim svoj život, da radim, ili bilo šta drugo da činim, ali sam istrajao. Sećam se da smo nakon 2-3 meseca provedenih u ovom procesu korišćenja Principa zamene, moja supruga i ja razgovarali o proteklom danu i shvatili nešto predivno. Nisam imao nijednu od tih misli čitavog dana! Opa! Pre toga nisam

mogao da ih se rešim ni na minut. Sada, proveo sam čitav dan, a da nijednom ništa slično nisam pomislio! Bitke se time nisu završile. I dalje su preda mnom bili meseci bitaka, ali sam mogao da naslutim pobedu i to me je ohrabrilo da nastavim sa tim. Još nešto što sam otkrio je, da snovi kasne i po nekoliko godina za svesnim životom. Kada sam u svom svesnom životu pobedio negativne misli, borio sam se sa svojim ružnim snovima – kao da sam se vratio u doba zavisnosti, ali, nekoliko godina nakon pobeđe nad mislima, moji snovi su počeli da se 'čiste', i da se usklađuju sa mojim novim iskustvom. Slava Gospodu!

Evo nekoliko stvari koje bih morao da istaknem. Pre svega, jedino što vam preporučujem da nosite sa sobom, su tri papirića veličine 3x5cm, ili čak manje. Video sam da ovaj metod ne uspeva kod ljudi koji su zapisivali veliki broj različitih biblijskih obećanja. Ako ste u bici, i na raspolaganju imate na stotine komada oružja, možete da nastradate od strane neprijatelja, pre nego što se odlučite koje ćete oružje da koristite prilikom napada. Pojednostavite to, dobro upoznajte svoje oružje, često ga koristite, i bićete efikasan i umešan vojnik.

Ukoliko veliki broj različitih negativnih misli prolazi kroz vašu glavu, i ne znate koji stih biste koristili, predlažem vam da zapisujete svoje misli nekoliko dana. Jednostavno nosite zapisano (to može da bude samo komad papira) sa sobom nekoliko dana i svaku negativnu misao koju prepoznate kod sebe, zapišite. Sledeće, napravite kategorizaciju negativnih misli. One mogu da se svrstaju pod strah/briga, ili osećaj nevoljenosti, ili promašaj/poraz, ili krivica/sram, ili osećaj bezvrednosti/neprilagođenosti, ili gorčine/ljutnje, itd. Kada ste kategorisali sve vaše negativne misli, izdvojte 3 kategorije koje su za vas najstresnije, ili koje vas najviše opsedaju. Potom uzmite Bibliju (Biblijska konkordancija sa indeksom reči može da vam bude od pomoći, ili onlajn Biblija, ili prijatelj) i pronađite obećanja koja vašem srcu poručuju suprotno od onoga što negativne misli iz određene kategorije čine. Zapišite po jedno obećanje na papirić veličine 3x5cm, kao i molitvu vere, koja može da bude nalik ovome: „Gospode, hvala ti na istini po reči svojoj koju mi daješ. Odlučujem da verujem _____ (Upišite ono što vam biblijsko

obećanje kaže. Na primer, odlučujem da verujem da ću pobediti... Odlučujem da verujem da sam voljen... Odlučujem da verujem da mi je oprošteno... Odlučujem da verujem da nemam čega da se bojim... Odlučujem da verujem da sam vredan cene koju si platio za mene...), jer si Ti tako rekao. Hvala ti za _____ (Upišite ono što vam biblijsko obećanje kaže. Na primer, Hvala ti što si mi pomogao da pobedim... što me voliš... što mi praštaš... što si sa mnom... što misliš da sam vredan...).

Sa svojim papirićima veličine 3x5cm u rukama, preporučujem vam da sledite naredno pravilo od 4 sekunde. Pravilo od 4 sekunde je sledeće: jednom kada primetite da vas obuzima negativna misao, imate 4 sekunde da izvadite svoj papirić 3x5 i da počnete da ga čitate naglas, kao i molitvu vere. Možda vas negativna misao bude obuzimala nekoliko minuta, pa i sati, a da je ne budete ni svesni ali, kada je jednom postanete svesni, imate 4 sekunde da izvadite svoj papirić i počnete da ga čitate.

Još jedna laž koju sam ja, a i mnogi drugi, prihvatio, je da „nisam voljen“. Šta Biblija kaže o tome? „Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost“ (Jeremija 31,3).

Svaki put kada osećate da niste voljeni, izvadite svoj papirić 3x5 i kažite: „Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost (Jeremija 31,3). Hvala Ti, Gospode, što si mi dao istinu po reči svojoj. Odlučujem da verujem da sam voljen, jer si Ti tako rekao. Hvala Ti što me voliš“. Da ponovim, svaki put kada te obuzme to osećanje ili misao, odgovori na to Rečju Božjom. I pobeđivaćeš svakog dana sve više.

Druga negativna misao/ emocija sa kojom sam se borio godina-ma, je krivica. Sada pre nego što nastavim, želim nešto da objasnim. Krivica nije obavezno loše osećanje. Ako učinimo nešto loše, treba da se osećamo krivima i da mislimo da jesmo krivi (jer i jesmo). Taj vid krivice je vezan za nešto što sam pogrešno uradio i pomaže mi da razumem moju potrebu za Bogom i Njegovim oprostajem. Ali, postoji osećaj krivice koji se razlikuje od toga. To je neodređeni vid krivice i on me odvaja od Boga i dovodi me u stanje depresije

ili anksioznosti. Taj osećaj krivice je opšti osećaj, i ne vezuje se za određeni greh i odvaja me od Boga. Taj greh me dovodi do očaja, do razmišljanja da sam isuviše loš, da bi mi bilo oprošteno. Da vam kažem, život je bedan kada se tako osećate. Ali, da li je istina da sam ja bio toliko loš, da bi moralo da mi se prašta? Šta Biblija kaže o tome? „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprostí grehe naše, i očisti nas od SVAKE nepravde.“

Ako sam kriv ili imam osećaj krivice, mogu da koristim Božju Reč, da bih pobedio taj osećaj. Mogu da napravim svoj papirić 3x5 i svaki put kada pomislim, ili se osećam krivim, izgovorim naglas: „Ako priznajem grehe svoje, veran je i pravedan da mi oprostí grehe moje, i očisti me od svake nepravde (1. Jovanova 1,9). Hvala ti, Gospode, što si mi dao istinu po reči svojoj. Odlučujem da verujem da mi je oprošteno, jer si ti tako rekao. Hvala Ti što si mi oprostio!“ Mogu čitavim svojim bićem da odlučim da verujem u ono što govorim. Mogu da vam kažem iz ličnog iskustva, ako svojim srcem i dušom želite da pobedite na ovaj način, uspećete!

Oproštaj

Oproštaj donosi potpunu promenu. Kada nekome oprostite, to ne znači da idete od lošeg ka neutralnom. Pravi oproštaj vas vodi od negativnog stava prema nekoj osobi, do pozitivnog stava prema toj istoj osobi. On vas iz gorčine, ozlojeđenosti i osvete, vodi ka saosećanju, osećaju brižnosti, i ljubavi prema pojedincu. U potpunosti vas obnavlja. U procesu opraštanja, moramo da se setimo da ljudi nisu nâs povredili. Povredili su Isusa.

U svom životu sam otkrio da oproštaj pomaže da se spozna i ova istina: „Povređivanje ljudi povređuje ljude“. Kada ovo shvatite, počnete da uviđate da oni koji su povredili vas, povređuju sebe i, umesto da budete veoma ljuti zbog onoga što su vam učinili, kada vidite da su i oni povređeni, možete da se zapitate šta to njih povređuje i da pokušate da razumete šta bi moglo da bude toliko bolno u njihovim životima, da ih natera da čine ono što čine.

LJUBAV KOJA DAJE SVE

7. VOLITE DRUGE LJUDE

Treba da se ophodimo prema njima sa Ljubavlju. Treba tako da mi-slimo o njima. Treba da im se obraćamo sa ljubavlju. Treba da se odnosimo prema njima sa ljubavlju, žrtvujući sebe za njih i njihovo dobro. I to je ono što se događa kada Sveti Duh živi svoj život unu-tar nas, kada nas pokreće Božje srce božanske ljubavi. Možemo da čeznemo da budemo kanal Božje ljubavi prema njima. Da ponovim, mi ne stvaramo ljubav, samo Bog to može. Dakle, mi treba da do-đemo k Njemu, da primimo od Njegove ljubavi, da bi ona mogla da teče od nas ka drugima.

Pomaže kada se setimo da oni povređuju Isusa, a ne nas. Kada dođemo ka krstu i prihvatimo čin božanske razmene u svoje ime, to postaje Božja prošlost i mi smo oslobođeni od tog tereta, tog prtlja-ja. I baš kao neko ko služi zatvorenike po zatvorima, možemo da ih volimo, jer oni to nisu učinili nama. Učinili su to Isusu.

Ljubav i sloboda

Hajde da sada na minut razmotrimo međusobnu povezanost ljubavi i slobode. Ljudska ljubav se ponaša na predvidljiv način. Kao ljud-ska bića, kada smo veoma zainteresovani za nekoga, mi želimo da ga više kontrolišemo. Više interesovanja dovodi do manjka slobode (izražena kontrola). Ako imamo manjak interesovanja za nekoga, ne pokušavamo da ga kontrolišemo. Dajemo mu dovoljno slobode.

Na primer, ako hodate ulicom i stranac puši cigaretu, vrlo ve-rovatno ćete proći pored, njega, a da ništa ne prokomentarišete, ali ako se radi o vašem 14-godišnjem detetu, otišli biste do njega, po-vukli ga za uvo, bacili cigaretu na zemlju i odveli ga kući i zaključali ga u sobu na mesec dana.

Zapamtite, mi moramo da kontrolišemo svoje izvore, da bismo „zaštitili“ svoje interese – zaštitili svoje izvore ljubavi. To činimo i sa Bogom. Postoje načini na koje pokušavamo i Njega da kon-trolišemo. Pokušavamo da učinimo ovo ili ono, nudimo mu nešto (desetak, prilog, vreme, službu, ponašanje itd.), da bismo dobili

nešto drugo zauzvrat (oproštaj, osećaj prihvaćenosti, pripadanja, sigurnost itd.). Ponekad na Njega gledamo kao na duha u lampi. Ako imamo pravu veru – ako protrljamo lampu na pravi način – Bog će učiniti za nas ono što poželimo. Vera, međutim, nije ruka koja pokreće Boga da učini ono što ja želim. To je ruka koja prihvata od Boga sve ono što On smatra da je najbolje za nas, bez obzira na to da li nam se to dopada ili ne.

Božanska ljubav funkcioniše na drugačiji način od ljudske ljubavi. Božanska ljubav se uvek vodi najvišim interesima, dok u isto vreme daje slobodu.

Kada si poslednji put pozeleo da poćiniš greh, a Bog te je u tome zaustavio? Kada si poslednji put ustima prineo zabranjenu hranu ili piće i uzeo to da pojedješ i popiješ, a Bog te je povukao za uvo, bacio to što si želeo da pojedješ i popiješ, i kaznio te? Ljubav postoji u okvirima ljubavi i da bi ljubav mogla da opstane, mora da bude slobode.

Vi niste Božji izvor, tako da On ne zavisi od vas, ali da bi vam podario ljubav da biste Ga voleli (jer On voli nas), On vam daje potpunu slobodu da izaberete Njega... ili nešto drugo. Pošto vas On voli tako savršenom ljubavlju, On vam pruža potpunu slobodu da sebe i uništite, ako to baš želite.

Greh i milost

Postoji veza između greha i milosti, o kojoj možda nismo previše razmišljali. Mi grešimo po Božjoj milosti. „Šta misliš pod tim?“, kažete? Po čijoj milosti živite? Ko vam daje sposobnost da govorite i da se krećete i da radite ono što radite? Bog. Pa po čijoj sili onda grešite? Po Božjoj sili. Ako prestane da vam daje snagu, vi ćete umreti. Dakle, svaki put kada neko nekoga siluje, po čijoj sili to radi? Božjoj. Svaki put kada neko nekoga ubije, po čijoj sili to uradi? Božjoj. Svaki put kada neko nekoga povredi, po čijoj sili to ćini? Božjoj. Da li se Bog raduje zbog toga? Ne!

On nam u Isaiji 43,24, kaže: „...Nego si me mućio svojim grešima, i dosadio si mi bezakonjem svojim“. Bog se zavetovao da će održavati život i silu u nama koji grešimo, da bi nam On mogao pružiti priliku da spoznamo Njegovu ljubav i predamo svoje živote

Njemu, da za večnost budemo spaseni. Ali, dok nas On održava u životu, mi smo Ga doveli do toga da se bavi našim gresima. Bog prezire greh. On apsolutno prezire greh, jer je on u suprotnosti sa svime za šta On stoji. Ali, po Njegovoj milosti mi grešimo.

Dobrovoljni zastupnici ljubavi

Vidite, mi smo dobrovoljni zastupnici ljubavi. Bog nas bezgranično voli. I nas je stvorio sa sposobnošću da volimo Njega zauzvrat. Ali, ljubav nije ljubav, ako nije dobrovoljna. Ona mora biti dobrovoljna, da bi bila ljubav. Ljubav podrazumeva slobodu izbora, a sloboda izbora – volje – nam daje mogućnost da, ili budemo poslušni, ili da budemo buntovni. Da bi u nama sačuvao sposobnost da volimo, On mora u nama da sačuva i sposobnost da budemo sebični, da povređujemo i uništavamo.

Kako ljubav izgleda?

Ako je ljubav u toj meri neophodna da se za nju plaća tolika cena, kako ona izgleda? Pogledajmo u Bibliju i pročitajmo „poglavlje ljubavi“, 1. Korinćanima, glava broj 13. Počeo bih od 4. stiha, dajući vam svoje viđenje ovog teksta.

„Ljubav dugo trpi, milokrvna je...“ Kada živim po ljubavi, sve navedeno će biti tako. Patnja me neće zaobići. Zapravo, mogu da patim, i mogu da patim veoma dugo. Ne samo to, već ja mogu da patim dugo i da budem mio dok patim. Ispunjen ljubavlju mogu da patim dugo i da budem mio prema onima koji mi patnju nanose.

„...Ljubav ne zavidi...“ Ja ne želim ono što ti imaš, jer shvatam da je Bog moj izvor, a ne ti. Drago mi je da imaš ono što imaš, jer te je Gospod blagoslovio sa tim. Meni tvoje stvari nisu potrebne. Meni je potreban Bog.

„...Ljubav se ne veliča...“ Ne činim stvari da bi me ljudi gledali, primećivali, ili mislili lepo o meni. Zapravo, ja izbegavam da činim stvari javno i da tako privlačim pažnju na sebe. Moj motiv da radim ono što radim nije ono što ćeš ti misliti o tome, već šta će Bog da misli, a On poznaje srce tako da ništa ne moram da Mu dokazujem.

„Ne budi nadmen...“ Ne ponižavam druge, da bih se ja osećao većim od njih, ili bitnijim. Ne pokušavam da izgledam svetije, lepše, interesantnije ili slično. Nije mi potrebna moderna odeća, šminka, nakit, nega, lep dom, ili bilo šta slično, da bih dokazao ko sam. Ja sam ono što me je Bog učinio da budem.

„Ne čini šta ne valja....“ Ne ponašam se ružno prema onima koji se ružno ophode prema meni. Odnosim se prema njima sa strpljenjem, ljubaznošću, saosećanjem i ljubavlju.

„Ne traži svoje...“ Ne tražim svoja prava. Dozvoliću da me iskoriste bez da se svetim ili pružam otpor (shvatajući da, ako Bog to dopušta, On će to izvesti na dobro i daće mi snagu da to istrpim), i dozvoliću Bogu da čini sve u svoje vreme i na svoj način. „Moja je osveta, ja ću vratiti, govori Gospod“ (Rimljanima 12,19). Dok ne zatražim svoja prava, ističem prava drugih.

„Ne srdi se...“ Ja ne mogu da budem rasrđen. Drugim rečima, ja nemam „okidač“. Znae šta mislim pod tim, zar ne? Ima ljudi koji lako „planu“. Obično oni koji su nam najbliži, najlakše pritisnu naš „okidač“ – porodica. Oni znaju tačno šta treba da urade ili kažu, ili kako to da kažu, da bi nas uzrujali, frustrirali, razljutili, i slično i da bismo mi reagovali prema njima onako kako ne bi trebalo. To je vid kontrole i pošto smo mi jedan od njihovih izvora, oni pokušavaju da uspostave kontrolu nad nama. Okidači predstavljaju emocionalne povrede koje nisu zacelile. Da vam to ilustrujem: upravo ste slomili ruku u nesreći, i dolazite u hitnu pomoć. Oni urade rendgen, bandažiraju vam ruku i pošalju vas kod hirurga ortopeda (doktora za kosti), da vam sutradan stavi gips. Dok idete ka kući, setite se da MORATE baš u tom trenutku da kupite nešto u prodavnici. U prodavnici neko naleti na vašu slomljenu ruku i vi viknete: „Gledaj malo! Nemoj biti tako smotan!“ Taj neko i ne zna da vam je ruka slomljena. Može da pomisli: „Zašto si tako neprijatan?!“

Primedba koju ste im uputili kada su naleteli na vas nije nastala zbog onog što su vam oni učinili, već zbog onog kako ste se vi osećali. Da vam ruka nije bila slomljena, verovatno ne biste ni primetili da su natrčali na vas, a i da jeste, ne bi vam značilo. Što je povreda

teža, odgovor je lakše izazvati i on je sve glasniji. Takođe, što je više nezaceljenih rana, više je „okidača“. Ako ste neko ko uvek negativno reaguje na druge, a ne znate razlog tome, to je verovatno zato što ste bili veliki broj puta povređeni, a rane još nisu zacelile. Vama je potrebno da lično doživite ono što se dogodilo na krstu gde Isus može da preuzme sve vaše boli i podari vam zauzvrat život bez bola. Ljubav nema okidače, jer ljubav leči sve boli iz prošlosti, a kada nemate okidače, ne možete da budete isprovocirani.

Kada vam se neko ružno obraća, zapamtite da se on ne obraća vama. On reaguje prema svom unutrašnjem bolu. Budite nežni i strpljivi sa takvim pojedincima. Oni su i dalje povređeni.

„Ne misli zlo...“ Ja vama ne mislim zlo. Pretpostavljam da su vam motivi ispravni za ono što činite. Razumem odakle dolazite i u saosećanju se molim za vas, radim sa vama, i imam strpljenja za vas. Moje misli o vama su uvek pozitivne.

„Ne radujte se nepravdi, a radujte se istini...“ Ne pričinjava mi zadovoljstvo kada grešite, padate, ili ne uspevate u onome što činite. Brinem se za vaše dobro. Vaš greh me ranjava, jer mi je krivo zbog vas i onoga što greh čini u vašem životu. Plačem moleći se za vas, zauzimajući se za vas i donoseći vas u molitvi pred Ocem na nebesima. I najsrećniji sam i radujem se kada primete istinu u svom životu i kada vas istina oslobađa.

„Sve snosi...“ Ljubav može da snosi sve, bez obzira koliko je nešto veliko ili teško. Ne postoji ništa – u mom životu, u mojima odnosima, u mom iskustvu – sa čim Bog nije upoznat i za šta se nije postarao. Bog, koji je ljubav, može i snosiće sve to. Poznajući me u potpunosti, On je obećao da me neće snaći ništa što ne mogu da podnesem (1. Korinćanima 10,13). Stoga, mogu da podnesem sve ono što me snađe, jer se Bog prvo postarao da ništa od toga ne bude preteško za mene. Po Njegovoj milosti, ja mogu da izađem kao pobednik iz svake situacije i iskušenja. Ljubav mi ne daje pravo na izgovor kada pogrešim, jer mi ona pruža sve što mi je potrebno, da bih to prevazišao.

„U sve veruje...“ Ljubav veruje u sve ono što je Bog obećao, jer ja znam ko On jeste i koliko je veran, jer sam to lično doživeo mno-

go puta u prošlosti i moja vera je uzrasla do te mere da Mu sve sa radošću predajem.

„Svemu se nada...“ Ljubav ima velika nadanja, jer znam da je Bog veran i sa poverenjem mogu da se nadam onome što je obećao.

„Sve trpi...“ Ljubav je sposobna da podnese sve i svašta. Ljubav je najjača sila koja postoji - veća ne postoji. Prisila, prinuda, sramota, krivica, pretnje, zlostavljanje, obmana, iskušenje – svi su nemoćni da pobede ljubav, jer je ona bezgranično veća od svega toga. Ne postoji ništa što može da me sruši i poremeti moju istrajnost, ako mi je ljubav motivacija i ono za šta živim. Istražaću do kraja, samo po ljubavi.

„Ljubav nikada ne prestaje.“ Zbog onoga što ljubav jeste i Onoga ko jeste, ljubav neće – ne može – da prestane. Ona će na kraju da pobedi!

Hajde sada da se vratimo na 1. Korinćanima, 13. glavu i pročitamo još o toj ljubavi. „Ako jezike čovečije i anđeoske govorim a ljubavi nemam, onda sam kao zvono koje zvoni, ili praporac koji zveči. I ako imam proroštvo i znam sve tajne i sva znanja, i ako imam svu veru da i gòre premeštam, a ljubavi nemam, ništa sam. I ako razdam sve imanje svoje, i ako predam telo svoje da se sažeže, a ljubavi nemam, ništa mi ne pomaže.“

U Jevanđelju po Mateju 7,21-23, stoji zapisano: „Neće svaki koji mi govori: Gospode, Gospode, ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji Oca mog koji je na nebesima. Mnogi će reći meni u onaj dan: Gospode! Gospode! Nismo li u ime Tvoje prorokovali, i Tvojim imenom đavole izgonili, i Tvojim imenom čudesa mnoga tvorili? I tada ću im ja kazati: Nikad vas nisam znao; idite od mene koji činite bezakonje.“ Ovo što smo pročitali u 1. Korinćanima, u 13. glavi i ovde u Mateju 7,21-23, mi govori sledeće: sebičnost može da učini toliko „vidljivog“ dobra, da prevari mnoge da poveruju da je to ono što traže (pa i samog onog koji to čini), a Bog zna da to nije tako. Kako Bog može da kaže: „Nikada vas nisam poznavao“ onima koji su očigledno radili za Njega? To je zato što Bog prepoznaje jednu stvar – ljubav. I ako u nama nema ljubavi – ako činimo to što činimo starim srcem punim sebičnosti i ponosa – On nas neće

prepoznati. Da li vas Bog poznaje? Ako ne, morate doći do krsta i tu ostati, tražeći novo srce sve dok ne budete sigurni da ste ga primili. Potom se molite Njemu da On živi u vama po Duhu Svetome, da biste zadržali to novo srce.

8. ZAPAMTITE – TO MENI NE PRIPADA

Moramo da zapamtimo – to nije moje! Ovo je čest izazov. Mi smo toliko naviknuti da se prema stvarima, ljudima i odnosima postavljamo kao da nam pripadaju, iako oni zapravo pripadaju Bogu, da ćemo se često naći u situaciji gde nešto ili nekoga tretiramo kao svoje – kao da nam pripada – i moraćemo da se podsetimo da nije tako, i da kontrolu nad svime prepustimo Bogu čije je sve, kako bi On mogao da čini stvari na svoj način. Jednostavno, treba da verujem da će On svaku situaciju učiniti dobrom po mene. Ne treba da stvari primam lično. Biću kao momak koji radi za UPS, neće me se doticati ono što drugi govore i rade, jer se tu ne radi o meni. To nije moje!

Ljubav, poverenje i zaštita

Hajde da sada razmislimo o ljubavi, poverenju i zaštiti. Ako volim Boga, mogu da imam poverenja u Njega, zar ne? Ako imam poverenja u Njega, da li treba sam da se čuvam? Ne, mogu da imam poverenja u Njega da će me On štiti kako misli da treba.

U Luki 6,27-36, čitamo sledeće: „Ljubite neprijatelje svoje, dobro činite onima koji na vas mrze; Blagosiljajte one koji vas kunu, i molite se Bogu za one koji vas vređaju.“ Staro srce nije u stanju to da radi. Samo novo srce, obnovljeno po ljubavi i milosti Božjoj, može da odgovori ljubavlju prema onima koji ga mrze, kunu i vređaju. Nemojte da grešite misleći da će vas, kada imate ljubavi u sebi, svi voleti. Ljubav – istinska ljubav – prezrena je od mnogih. Mnogi će vas smatrati svojim neprijateljem, ali vi nikoga od njih nećete smatrati svojim neprijateljem.

„Koji te udari po obrazu...“ vrati mu? Izvedi dobar karate udarac? Brani se? Prirodna reakcija bi bila da se branite, da ne dozvolite nekome da vas maltretira. Jedino snagom Božjom mogu da dozvolim nekome da me dira i da to učinim i drugi put. Zašto bih

to učinio? Bog me okružuje svojom prisutnošću i ništa što bi me povredilo ne može da prođe kroz nju, ukoliko On to ne dopusti. Dakle, ako me neko udari po licu, jedini način na koji to može da uradi je ako je Bog to dozvolio, a ako Bog to jeste dozvolio, On će to izvesti na dobro i daće mi snage da istrajem. Ne moram sâm sebe da čuvam. Ne moram da se bojim zla. Mogu da verujem Bogu da će se brinuti o meni, jer On zna šta je za mene najbolje. „Koji te udari po obrazu, okreni mu i drugi.“

„Koji hoće da ti uzme (kuću), podaj mu (i kola).“ Čest scenario koji srećem u svojoj praksi, je gorčina zbog razvoda. Odnos supružnika je otišao u pogrešnom smeru, oboje su na gubitku, i dolazi do razvoda. Svaki od njih želi da dobije što je više moguće iz toga, da ošteti drugu stranu. Ako ste u sličnoj situaciji, šta vam ovaj tekst poručuje? Ako vas vaš, uskoro bivši supružnik, dovede do suda povodom razvoda i oduzme vam kuću, dajte mu i kola. U prvom slučaju, vi ste žrtva. U drugom, vi ste donator. Mi smo blagosloveni kroz davanje, a ne kroz gubitak. Dakle, pretvorite svoj gubitak u dar, i dobićete više.

„Koji tvoje uzme, ne išti.“ Ako ste završili na sudu i tuženi ste, makar i neosnovano, nemojte uzvraćati i podnositi protivtužbu. Pustite ih. Ionako to nije vaše. Božje je. Ako On dozvoli da to bude njihovo, vama može da dâ više, u pravo vreme i u pravom trenutku. Samo verujte da Bog brine za vas. Pavle u Rimljanima 12,19-21, kaže: „Ne svetite se za sebe, ljubazni, nego podajte mesto gnevu, jer stoji napisano: 'Moja je osveta, ja ću vratiti', govori Gospod. Ako je, dakle, gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga; ako je žedan, napoj ga; jer čineći to, ugljevlje ognjeno skupljaš na glavu njegovu. Ne daj se zlu nadvladati, nego nadvladaj zlo dobrim.“

„I kako hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima onako.“ Ovo „zlatno pravilo“ će biti naše pravilo svakog dana, kada ljubav vlada u našim srcima. Brinućemo za druge, ne za sebe. Učinićemo sve što možemo, da bismo im pokazali ljubav Božju. Čeznućemo da budu spaseni, iako se prema nama odnose užasno. Ljubav je takva.

„Iako ljubite one koji vas ljube, kakva vam je hvala? Jer i grešnici ljube one koji njih ljube. Iako činite dobro onima koji vama

dobro čine, kakva vam je hvala? Jer i grešnici čine tako. Iako dajete u zajam onima od kojih se nadate da ćete uzeti, kakva vam je hvala? Jer i grešnici grešnicima daju u zajam da uzmu opet onoliko.“ Sebičnost može da imitira ljubav – povremeno, ali samo ljubav može da bude ljubav sve vreme. Sebičnost može da „voli“. Ona može da „čini dobro“. Može s radošću da daje u zajam, ali se njeni motivi sasvim razlikuju od ljubavi.

„Ali, ljubite neprijatelje svoje, i činite dobro, i dajte u zajam, ne nadajući se ničemu; i biće vam velika plata, i bićete sinovi Najvišega, jer je On blag i neblagodarnima i zlima. Budite, dakle, milostivi kao i Otac vaš što je milostiv.“ To je Bog kojem služimo. On je ljubav. A tako ljubav čini. Kako je predivan Bog kojem mi služimo! Želim da budem poput Njega!

To je ljubav, prijatelji moji – prava ljubav. I nemoguće je da proizvedete takvu ljubav. Prava ljubav je božanska i ja je mogu imati samo ako Hrist živi u mom srcu po veri.

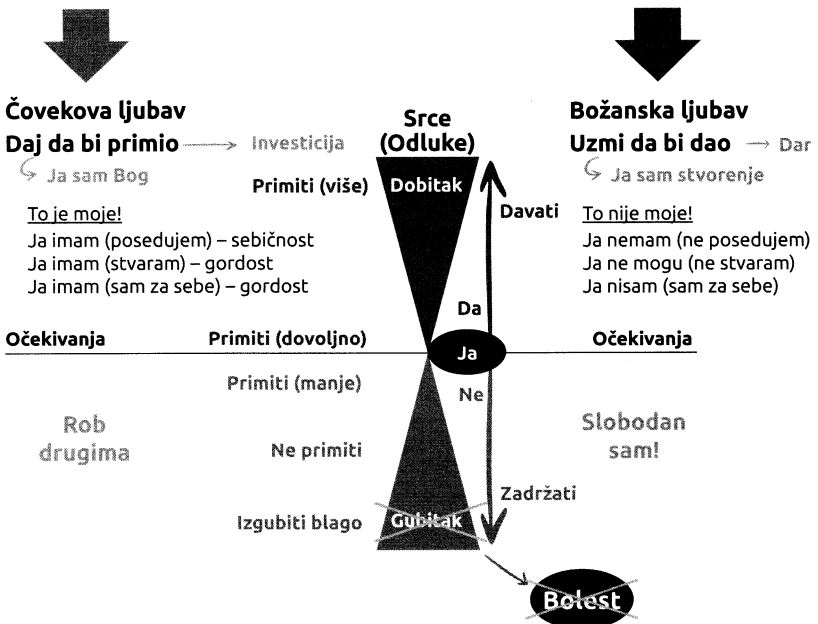
„Ali samo Božji Duh i na mržnju uzvraća ljubavlju. Biti ljubazan prema nezahvalnima i zlima, činiti dobro, ne očekujući zauzvrat ništa, to su znakovi pripadnosti vladarskoj porodici Neba, siguran znak kojim deca Najvišega otkrivaju svoj visoki položaj.“⁵⁷ Želiš li da znaš da li si zaista dete Božje? Posedovanje ljubavi je dokaz za to!

LJUBAV KOJA LEČI

Ljubav i bolest

Sada, kada smo obradili temu ljubavi na adekvatniji način, ponovo ćemo da pričamo o bolesti. U knjizi „Služenje lečenju“, na strani 127, prelepo je opisano to kako bi trebalo da razumemo i pristupimo bolesti. Tamo piše da je „Bolest... napor prirode da telo oslobodi uslova koji proističu iz kršenja zakona zdravlja.“⁵⁸ Ovo meni govori da je bolest dobra stvar – ona je „napor prirode da telo oslobodi...“ Dobro je da se moje telo oslobodi, pa se tako bolest nalazi na dobroj strani jednačine. Nije bolest ta koja je loša, već je kršenje zakona zdravlja ono što je loše. Kada su zakoni zdravlja prekršeni, nastaju okolnosti od kojih telo pokušava da se oslobodi, a pokušaj oslobađanja sebe od tih okolnosti, naziva se bolešću.

Dalje, rečeno nam je da „u slučaju bolesti, mora se pronaći uzrok.“⁵⁹ Dakle, kada je bolest ili oboljenje u pitanju, naš prvi zadatak je da utvrdimo uzrok. Već smo naučili da 90% bolesti, svoje uzroke ima u umu. Što se tiče uma, uzročnik mnogih bolesti je lični gubitak.

Ako živim sa starim srcem punim ljudske ljubavi, koje daje da bi primilo zauzvrat, konstantno živim sa ličnim gubitkom, jer nisam ništa dobio, nisam dobio dovoljno, ili mi je moje blago oduzeto. Ja ne mogu da kontrolišem te gubitke, jer zavisim od toga šta mi drugi daju ili primaju, i nemam kontrolu nad tim da li će me neko odbaciti, ili da li će umreti. Što je veći doživljeni gubitak, brže je i ozbiljnije fizičko propadanje.

Ako živim po Božjem srcu, koje se vodi božanskom ljubavlju, koje prima da bi dalo, mogu da gubim jedino ako zadržim Njegovu ljubav za sebe. U suprotnom, nisam na gubitku, i sve te stvari koje su dovele do mog fizičkog poremećaja, nisu više deo jednačine. Tako da, ako novo srce ne trpi gubitak, nema ni uzročnika bolestima iz tog izvora, a ako je uzročnik uklonjen... posledice moraju da nestanu!

Koje srce ja imam?

Dakle, ako moji lični gubici imaju toliko veze sa mojim fizičkim zdravljem i ako gubici zavise od toga kakvo srce u meni kuca, kako da znam kakvo srce imam? Postoji nekoliko stvari po kojima se razlikuje staro srce od novog.

Staro srce daje da bi primilo, dok novo prima, da bi dalo. Staro srce *investira* u druge, dok novo srce pruža drugima.

Staro srce pobeđuje ili dobija, primajući od drugih, dok novo srce pobeđuje ili dobija, dajući.

Staro srce je na gubitku kada ne prima, kada ne prima dovoljno, ili kada mu je njegovo blago oduzeto, dok je novo srce ono koje gubi kada za sebe zadržava ono što je primilo od Boga.

Staro srce smatra... to je moje, dok novo srce veruje... to *NIJE* moje.

Staro srce veruje.. to pripada meni, dok novo srce veruje... to *NE* pripada meni.

Staro srce smatra... ja to mogu da stvorim, dok novo srce veruje da *NE MOŽE* da stvori.

Staro srce smatra da... pripada sebi, dok novo srce veruje, ja *NISAM* svoj.

Staro srce postaje nestrpljivo i ljuto kada neko greši, dok novo srce pati zbog progonstva i ljubazno je dok pati.

Staro srce želi ono što je tuđe, dok novo srce, ne zavidi.

Staro srce čini stvari da bi bilo primećeno od drugih, dok se novo srce ne hvali sobom i svojim delima.

Staro srce pokušava da ostavi o sebi bolji utisak od onog što je stvarno, dok se novo srce ne hvali, shvatajući da je njegovo dobro samo u Hristu, ne u njemu samom.

Staro srce je neljubazno prema onima koji su neljubazni prema njemu, dok se novo srce ne odnosi neljubazno prema bilo kome, bez obzira na to kako se prema njemu odnose.

Staro srce uvek pokušava da zaštiti svoja prava, dok novo srce ne traži svoja prava. Ono radije zastupa prava drugih.

Staro srce se gnevi, ili biva frustrirano kada drugi greše, ali novo srce ne može ga bude gnevno.

Staro srce sumnja ili osuđuje zlo u drugima, dok novo srce ne misli zlo drugima. Ono pretpostavlja da drugi čine ono što čine, sa dobrim motivima.

Staro se srce raduje kada njegovi neprijatelji propadaju, jer tako ono ostavlja bolji utisak, dok se novo srce ne raduje zbog bezakonja ili greha i pogrešaka drugih.

Staro srce ne može da podnese kada... (popuni prazno polje), dok novo srce podnosi sve što mu se događa.

Staro srce ne može da veruje... (popuni prazno polje), dok novo srce veruje u sve stvari koje je Bog rekao, bez obzira na ono sa čime se suočava.

Staro srce se s vremena na vreme oseća bespomoćno zbog određenih stvari, dok se novo srce nada svim stvarima koje su obećane.

Staro srce lako biva poraženo od iskušenja i kušnji, dok novo srce istrajava u svim stvarima koje mu se dešavaju.

Staro srce voli... one koji vole njega i koji su prema njemu dobri, novo srce voli i... ali i svoje neprijatelje.

Staro srce čini dobro... onima koji su dobri prema njemu, novo srce isto tako čini dobro... ali i onima koji ga preziru.

Staro srce blagosilja... one koji njega blagosiljaju. I novo srce blagosilja... ali blagosilja i one koji ga kunu.

Staro srce se moli... za one koji su prema njemu ljubazni i koji ga ljube. I novo srce se moli... ali se moli i za one koji o njemu pričaju ružno i koji se prema njemu tako ophode.

Staro srce se okreće od... i uzvraća kada je napadnuto. I novo srce se okreće... ali tako što okreće drugi obraz kada je napadnuto.

Staro srce daje... samo ono što se od njega traži, a novo srce takođe daje... ali svaki put kada se od njega traži i kada će ispunjenje toga što se traži biti na dobrobit.

Staro srce traži zauzvat... sve što mu je greškom oduzeto, a ponekad i više od toga. Novo srce takođe traži da mu se vrati...ali ništa od onoga što mu je greškom oduzeto.

Staro srce čini drugima... ono što misli da su zaslužili. Novo srce takođe čini drugima... ali novo srce čini drugima ono što bi želelo da se njemu čini.

Staro srce daje... nadajući se da će dobiti nešto zauzvat. I novo srce daje... ali ne nadajući se ičemu zauzvat. To je dâr.

Staro srce je povređeno kada se drugi prema njemu ne odnose kako bi trebalo, dok novo srce NIJE lično povređeno kada se drugi prema njemu ne odnose kako bi trebalo.

Staro srce je motivisano... sebičnošću, dok je novo srce motivisano... ljubavlju.

Ljubav i bolest

Da li je bolest posledica samo ljubavnih problema? Ličnog gubitka? Ne! Ali, 90% bolesti jeste! Zapamtite, rečeno nam je da „bolest uma prednjači svuda. Devedeset posto bolesti od kojih ljudi pate, nalazi svoju osnovu tu.“⁶⁰ Dakle, 90% naših bolesti nalazi svoju osnovu u našem umu, a nedostatak božanske ljubavi jeste izvor tim umnim problemima, te je logično da se uzrok nečije bolesti ili oboljenja prvo tu potraži.

Ali, ne tražimo mi samo uzrok. Knjiga „Služenje lečenju“, na strani 127. nastavlja i kaže: „Nezdravi uslovi moraju se izmeniti...“⁶¹ Ne samo da treba da utvrdimo uzrok bolesti, već treba da usvojimo zdrav način života.

9. KORISTITE SE PRIRODNIM LEKOVIMA, PROMENITE ŽIVOTNI STIL

Vi i ja, kao odgovor na Božju ljubav prema nama, trebalo bi da koristimo sredstva koja nam je Bog podario, da bismo poboljšali zdravlje u našim telima. To podrazumeva korišćenje prirodnih lekova i promenu stila života.

Radeći tako, MI STOJIMO iza ZDRAVLJA. Zdravlje zahteva vodu, vežbanje, umerenost, ljubav, hranljive sastojke, okruženje koje uključuje sunce, razmišljanje, vazduh, prirodu i odeću. Zdravlje takođe uključuje dovoljno odmora i jednostavnu veru u Boga. Dakle, MI STOJIMO iza ZDRAVLJA!

U knjizi „Služenje lečenju“, na strani 127, objašnjeno nam je da treba da se „isprave loše navike“.⁶² Treba da primenjujemo ispravne principe ljubavi, da primamo ljubav od Boga po veri i delimo je sa drugima. Treba da razmišljamo pozitivno o drugima i da verujemo da nam je Bog snaga. Treba da razvijamo prave navike, jednu po jednu.

Najzad, u knjizi „Služenje lečenju“, na strani 127, pronalazimo i sledeće: „Tada treba pomoći prirodi u njenom naporu da izbaci nečisto i da ponovo uspostavi dobre uslove u telu.“⁶³ Mi koristimo hidroterapiju, biljke, zdravu hranu, vežbu i druge jednostavne, prirodne lekove, koji nam pomažu u procesu ozdravljenja. Pokušavamo da uklonimo ono nečisto, i radimo na ponovnom uspostavljanju dobrih uslova, koji su u suprotnosti sa lošim uslovima, do kojih dolazi kršenjem zakona zdravlja. U slučaju bolesti, mi činimo sve to.

Biblija nam daje još jednu metodu koju možemo da primenimo u slučaju bolesti. Ona je istaknuta u Jakovljevoj poslanici, u 5. glavi, stihovi 14-16: „Boluje li ko među vama, neka dozove starešine cr-

kvene, te neka čitaju molitvu nad njim, i neka ga pomažu uljem u ime Gospodnje. I molitva vere pomoći će bolesniku, i podignuće ga Gospod; i ako je grehe učinio, oprostiće mu se. Ispovedajte, dakle, jedan drugom grehe, i molite se Bogu jedan za drugog, da ozdravljate; jer, neprestana molitva pravednog, mnogo može pomoći.“ U slučaju bolesti, nemojte da previdite ovu napomenu.

Bolest i životni stil

Zašto usvajam zdrav način života? Bog me ljubi, i otkupio me je neprocenjivom cenom. Ja Njega ljubim, jer je On prvo ljubio mene. Brinem se o svom telu, u skladu sa cenom koju je On za njega platio. Živim onoliko zdravo koliko je to moguće, da bih sačuvao svoje telo u najboljem mogućem stanju, jer je moje telo Njegov hram.

Na to nas podseća tekst iz 1. Korinćanima 6,19.20: „Ili ne znate da su telesa vaša crkva Svetog Duha koji živi u vama, kog imate od Boga, i niste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u telesima svojim i u dušama svojim, što je Božije.“

Zašto živimo u poslušnosti? Zašto smo u potrebi za isceljenjem? Šta je naš motiv? Razlog zbog kojeg činite ono što činite, je gotovo jednako bitan kao i ono što činite. Da li sam poslušan zato da bih ozdravio? Ne! To bi bio sistem ljudske ljubavi, da se daje, da bi se primilo. Ja sam poslušan zato što volim Boga i želim da Mu služim, kao znak zahvalnosti za ono što je On učinio za mene. Ovo drugo se odnosi na život po božanskoj ljubavi, koja uzima, da bi dala.

Kada ja primam od Božje ljubavi, ja se menjam. Želja moga srca, koje je pod uticajem te ljubavi, je da budem poslušan onome koga volim, a ta poslušnost podrazumeva brigu o svom telu, radi Hrista. Isus nam u Jevanđelju po Jovanu 14,15 kaže: „Ako me ljubite, držite se moje zapovesti.“ U Jovanu 14,21 On nas podseća: „Ko ima zapovesti moje i drži ih, on je onaj što ima ljubav k meni.“

Uzrok i posledica

Najzad, ponovo stižemo do zakona uzroka i posledice. Moja bolest mora da ima uzrok. Uzrok je uvek tu pre nego što bolest nastane. Dok god je bolest prisutna, uzrok, ili sekundarni uzroci, takođe su prisutni. Ako su uzroci ljubav ili greh, mogu da promenim svoj ži-

votni stil, ili da uzmem lekove, ali ako uzroke koji su u ljubavi ili grehu ne uklonim, doći će do nekih drugih manifestacija izazvanih tim uzrokom i biće mi gore nego na početku.

Da, treba da usvojimo zdrav način života. Da, treba da koristimo jednostavne, prirodne lekove, ali, što je još važnije, uzrok se mora utvrditi i ukloniti. Jer, kada je uzrok jednom uklonjen, posledice će nestati. U međuvremenu, ja usvajam životne principe, koristim prirodne lekove i eliminišem toksine kroz različite prirodne tretmane. Mi možemo da razmišljamo o uzroku i posledici, jer postoji zakon koji se bavi uzrokom i posledicom.

LJUBAV KOJA SE POKORAVA

Zakon funkcije

Mi uviđamo da su svi zakoni koji upravljaju određenim funkcijama, nepromenjivi. Zakoni termodinamike su nepromenjivi. Zakon gravitacije je nepromenjiv. Zakon telesne temperature, koji upravlja visinom temperature po kojoj naše telo funkcioniše u optimalnim uslovima, je nepromenjiv. Ne mogu naprosto da odlučim da mi se ti zakoni ne dopadaju i da ih ne primenjujem u svom životu. Ne mogu naprosto da odlučim da se ponašam van zakona termodinamike ili gravitacije, ili da će mi odgovarati temperatura tela od 30 stepeni. Nije bitno koliko mi se ovi zakoni dopadaju ili ne dopadaju, ili, da li ću, ili neću njima da se rukovodim. Oni si zakoni koji upravljaju ovim funkcijama.

Dakle, šta je sa Zakonom života? Šta je sa Božjim zakonom? Da li je to samo zakon o moralu, ili je to zakon o funkciji? To je zakon o funkciji. To je zakon koji upravlja funkcijom ljubavi. Ne mogu naprosto da odlučim da mi se on ne dopada. Ne mogu naprosto da odlučim da ga menjam. Ne mogu naprosto da odlučim da se neću ponašati u skladu sa njim, ili da se on na mene ne odnosi. Ne, ovaj zakon je funkcionalni zakon i ne može da se menja. Ako prekršim ovaj zakon, da li namerno ili zbog neznanja, snosiću posledice. Ali, ako se pridržavam ovog zakona, po Božjoj milosti i srcu koje mi je podario, takođe će se javiti posledice – posledice koje znače život, ljubav, mir i radost.

Šta stoji u zapovestima? U 2. Mojsijevoj 20,2-17, čitamo te zapovesti.

„Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje misirske, iz doma ropskog.

Nemoj imati drugih bogova uza me. Ne gradi sebi lik rezani, niti kakvu sliku od onog što je gore na nebu, ili dole na zemlji, ili u vodi, ispod zemlje. Nemoj im se klanjati niti im služiti, jer sam ja Gospod Bog tvoj, Bog ravnitelj, koji pohodim grehe otačke na sinovima do trećeg i do četvrtog koljena, onih koji mrze na mene;

A činim milost na hiljadama onih koji me ljube i čuvaju zapovesti moje. Ne uzimaj uzalud ime Gospoda Boga svog; jer neće pred Gospodom biti prav ko uzme ime Njegovo uzalud.

Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijedan posao, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim. Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i šta je god u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.

Poštuj oca svog i mater svoju, da ti se produže dani na zemlji, koju ti dá Gospod Bog tvoj. Ne ubij. Ne čini preljube. Ne kradi. Ne svedoči lažno na bližnjeg svog. Ne poželi kuću bližnjeg svog, ne poželi ženu bližnjeg svog, ni slugu njegovog, ni sluškinju njegovu, ni vola njegovog, ni magarca njegovog, niti išta što je bližnjeg tvog“ (2. Mojsijeva 20,2-7).

Ovo je zakon koji upravlja funkcijom ljubavi – ljubavlju koja prima i koja daje. To je zakon koji nam otkriva kako ljubav funkcionise i pokazuje nam kako bi sve trebalo da bude uređeno prema karakteru i slici Božjoj.

Koji je odnos između Isusa i zakona? Da li je Isus došao na zemlju da se ne pridržava zakona? Ne! On u Jevanđelju po Mateju 5,17.18, kaže: „Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke: nisam došao da pokvarim, nego da ispunim. Jer vam zaista kažem: dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanje slovice ili jedna titla iz zakona dok se sve ne izvrši.“ Isus nije došao da bi uništio zakon. On je došao da ga ispuni.

Šta je On došao da ispuni? Ako prekršiš zakon i prođeš kroz crveno svetlo i udariš u drugi automobil, uzrokujući štetu tom automobilu, da li postoji kazna za taj prekršaj? Da, postoji. Postoji kazna – globa – koja se odnosi na taj prekršaj i neko mora da plati štetu nastalu na drugom automobilu. Ko mora da je plati? Onaj koji je prekršio zakon i izazvao nesreću.

Vi i ja, od Adama i Eve na ovamo, prekršili smo zakon, grešići („Jer svi sagrešiše i izgubili su slavu Božiju.“ Rimljanima 3,23,

„Svaki koji čini greh i bezakonje čini: greh je kršenje zakona.“ (1. Jovanova 3,4), a kazna za kršenje zakona je smrt („Jer je plata za greh smrt.“) (Rimljanima 6,23)).

Isus je došao, kako smo već rekli, da živi savršenim životom u ljudskom telu, kako bi nam omogućio savršenu prošlost (što zakon nalaže). Ali, On je takođe došao da plati za nas kaznu zbog kršenja zakona, kao i štetu koju je kršenje zakona uzrokovalo. Da je Bog mogao da promeni zakon, Isus ne bi morao da dođe da plati kaznu. Zakon je jednostavno mogao da bude promenjen u skladu sa okolnostima i Isus tada ne bi morao da dođe i da bude mučen do smrti. Činjenica da je Isus došao i patio i umro, pokazuje nam da zakon nije mogao da se promeni. To je, zapamtite, zakon ljubavi – zakon koji otkriva kakav je karakter Božji i kako se on očituje u životima Njegovih stvorenja.

Taj zakon je proboden na krstu, zar ne? U Kološanima 2,13.14, piše: „I vas koji ste bili mrtvi u gresima i u neobrezanju tela svog, oživeo je s Njim, poklonivši nam sve grehe, i izbrisavši pismo uredbe koja beše protiv nas, i to uzevši sa srede prikova ga na krstu.“ Šta je ovde prikovano na krst? To je „pismo uredbe koje beše protiv nas“. Na šta Pavle misli? Da li misli na zakon Božji koji nam otkriva karakter – ljubav – Boga, zakon koji upravlja funkcijom ljubavi?

Šta je Pavle mislio pod tim, pronalazimo u Ponovljenom zakonu 31,24-26, gde kaže: „I kad napisa reči ovog zakona u knjigu, sve do kraja, Zapovedi Mojsije Levitima, koji nošahu Kovčeg zaveta Gospodnjeg, govoreći: Uzmite ovu knjigu zakona i metnite je pokraj Kovčega zaveta Gospoda Boga svog, da bude onde svedok na vas.“ Ovo je dokument koji je sadržao uredbu Mojsijevu koja se nalazila pokraj Kovčega zaveta kao „svedok na vas“. O čemu Mojsije piše? Ne o Deset zapovesti, zakonu Božjem ili zakonu ljubavi. On je pisao o zapovestima ili zavetima, koji su bili u vezi sa prokletstvima koja sleduju za neposlušnost Bogu.

Deset zapovesti je bilo smešteno *unutar* Kovčega zaveta, a ne pored njega. „I uzevši svedočanstvo, metnu ga u kovčeg, i provuče poluge na kovčegu, i metnu zaklopac ozgo na kovčeg“ (2. Mojsije-

va 40,20). „U kovčegu ne beše ništa osim dve ploče kamene, koje metnu u nj Mojsije na Horivu, kad Gospod učini zavet sa sinovima Izrailjevim pošto iziđoše iz zemlje misirske“ (Kraljevima 8,9).

Pavle se nadovezuje na ovu misao u Efežanima 2,15.16, „Zakon zapovesti naukama ukinuvši; da iz oboga načini sobom jednog novog čoveka, čineći mir; I da pomiri s Bogom oboje (Jevrejina i Grka, obrezana i neobrezana) u jednom telu krstom, ubivši neprijateljstvo na njemu.“ Ovde vidimo da ono što je bilo prikovano na krst u osobi Isusa, nije bio zakon Božji koji je zakon ljubavi, već pre obredi ceremonijalnog zakona koji su se ticali dolaska Mesije i žrtve koju će On prineti. Kada je Isus živeo savršenim životom (jagnje bez bore i mrštine) i umro za naše grehe, On je u stvarnosti ispunio zakon žrtvovanja na simboličan način. Taj žrtveni sistem nije više mogao da funkcioniše tako što će okupiti ljude, po veri, oko žrtve koju bi Mesija podneo za njihove grehe, jer je ta žrtva već podneta. Iz tog razloga je prikovana na krst. Zakon Božji – zakon ljubavi – međutim, nije mogao da se menja. To je funkcionalan zakon.

Ima li ikoga ovde ko je ikada sagrašio? Svaki od nas? Šta je definicija greha? To je kršenje zakona. Ako je greh ogrešenje o zakon, a ti i dalje grešiš, onda i dalje mora da postoji zakon koji bi se kršio. Drugi prevodi kažu da je greh bezakonje. To znači da se greh ponaša ili deluje kao da nema zakona. To je život ili delovanje u suprotnosti sa zakonom. To bi bilo kao da povećavate brzinu tokom vožnje, iako postoje jasna ograničenja brzine, prolazite kroz crvena svetla i parkirate se na mestima za invalide, iako niste jedan od njih.

Da li su život i smrt Isusovi nekako opravdali to da možemo da imamo druge bogove pored Boga? Da li su Njegovi život i smrt učinili mogućim da se slave idoli/ ikone? Da li je time postalo moguće da se Božje ime uzima uzalud? Šta je sa nepoštovanjem roditelja, ubijanjem drugih ljudi, preljubom, krađom, lažju i zavišću? Da li je sve to odjednom prihvatljivo, jer je to sve prikovano na krst sa Isusom? Ne! To bi bilo smešno! Čitav hrišćanski svet može da primeti da su ove zapovesti i dalje obavezujuće. Ali, šta je sa jednom zapovešću koja nas tera da je se setimo, kao da je Bog znao da bismo mogli da je zaboravimo?

„Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijedan posao, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim. Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i šta je god u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga“ (2. Mojsijeva 20,8-11).

Da li je Bogu bitno koji je dan izdvojen da bi Mu se dala slava? Da li je mladoženji bitno kojom će se nevestom oženiti? Tu su i nevesta i šest deveruša. Zašto on naprosto ne izabere jednu od deveruša i ne oženi se njom, umesto nevestom? Da li bi bilo neke razlike? Da, bilo bi! Sedam je dana u nedelji. Da li je Bogu bitno koji je dan izdvojen za Njega? Dan koji je Bog izabrao je Njemu bitan i trebalo bi da bude bitan i nama.

Još tokom stvaranja, Bog je znao šta je za nas najbolje i znajući šta je najbolje, dao nam je Sabat – sedmi dan Sabat. „I svrši Bog do sedmog dana dela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih dela svojih, koja učini; I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela svojih, koja učini.“ (1. Mojsijeva 2,2.3) (Za više informacija na ovu temu, molim vas da posetite veb stranicu www.sabbathruth.com).

Dakle, šta ako se držim devet od deset zapovesti? Zar to nije dovoljno dobro? Jakov to jasno kaže: „Jer koji sav zakon održi a saGREŠI u jednom, kriv je za sve.“ (Jakov 2,10). Ovo znači da, ako se vi i ja pridržavamo devet od deset zapovesti, a jednu kršimo, mi smo i dalje oni koji krše zakon, i dalje živimo svojim načinom života bez obzira na zakon, još uvek grešimo protiv Boga i Njegovog zakona.

Zapamtite, greh je kršenje zakona – Božjeg zakona, kojem je ljubav osnova. I u mnogim slučajevima, bolest je posledica ljubavnih problema. Svet je bolestan zbog greha, a naša je privilegija da možemo da dođemo k Bogu, da budemo osnaženi po Njegovom Duhu Svetom, pa će u nama, Hrist moći da pobedi greh i oslobodi nas po svojoj ljubavi. „Gle, jagnje Božje koje uze na se grehe sveta“ (Jovan 1,29).

10. POSTANITE OSOBA SA NAJVIŠE LJUBAVI NA PLANETI

Vaša je i moja privilegija da, po milosti Božjoj, postanemo osobe sa najviše ljubavi na planeti.

Zakon i srce

Zakon života, primiti da bi dao, može da dođe samo iz srca koje je promenjeno po milosti Božjoj. Može da dođe samo iz sâmog Božjeg srca, koje je u nama ponovno stvoreno. Ovaj Zakon života je u savršenoj harmoniji sa Deset zapovesti, koje predstavljaju prepis Božjih osobina. Jedino onaj čije srce funkcioniše u skladu sa Zakonom života, jedino onaj kojem je motiv delovanja božanska ljubav, može da se drži zakona.

• Ako živim prema starom, grešnom srcu, ako se vodim ljudskom ljubavlju – davanjem, da bih primio zauzvrat, ako sam povređen onim kako se drugi ophode prema meni, jer smatram da je to moje, ne mogu da se držim Božjeg zakona, jer se Njegov zakon može držati samo po božanskoj ljubavi.

Ako pokušam da slušam svoje roditelje da bih mogao dugo da živim, ne mogu to da učinim ljudskim srcem. Ako pokušavam da svoje misli održim čistim i izbegnem požudu, ne mogu to da učinim sa ljudskim srcem u sebi. Ako čeznem da budem zadovoljan onim što imam i da ne poželim ono što je tuđe, ja to ne mogu sa ljudskim srcem u sebi. Ako pokušavam da držim Sabat svetim po četvrtoj zapovesti, ne mogu to da učinim sa ljudskim srcem u sebi.

Ako nismo na pravoj strani jednačine, ako nas ne pokreće božanska ljubav, ne možemo se držati nijedne od zapovesti. Jedino po veri u ono što je Hrist, samo po veri u Njegovu iskupljujuću žrtvu, samo po veri koja vodi do potpunog predanja sebe Bogu, može da se dopusti Duhu Svetom da preuzme kontrolu nad našim životima i u nás usadi Božje srce i dâ nam božansku ljubav. Sa tim novim srcem, najzad mogu da se držim zapovesti Božjih, jer je On taj koji živi svoj život u meni, kako bih mogao da želim i da delujem po Njegovoj volji. Tada greh prestaje da bude stvarnost u mom životu i ja postajem pravednost Božja.

Kako mogu da znam na kojoj sam strani jednačine? Ako mislim da pripada meni, ako sam lično pogođen onim što drugi čine, ako dajem da bih primio zauzvrat i računam na to, ako ulažem očekujući uzvraćenu uslugu; onda sve to što činim ne znači ništa, jer živim po starom, grešnom srcu. Ali, ako shvatam da mi to nešto ne pripada, da sve što imam, sve što mogu, i sve što jesam, jeste Božje, ako ne primam lično ono što drugi čine, ako svoju radost nalazim u davanju i Bogu dolazim konstantno da bih crpeo iz Njegove ljubavi i tako mogao da dam drugima, ako rađam plodove Božje, onda živim po Božjem srcu božanske ljubavi.

KONAČNI REZIME

REŠENJE PROBLEMA

Dakle, šta je rešenje za moje probleme?

1. DOĐITE I PRIMITE ONO ŠTO VAM BOŽJA LJUBAV PRUŽA

Pre svega, mi moramo da dođemo k Bogu i da crpimo iz Njegove ljubavi. „Vrhunska ljubav prema Bogu i nesebična ljubav jednih prema drugima — to je najbolji dar što ga naš nebeski Otac može dati. Ova ljubav nije trenutačna pobuda, već božansko načelo, trajna snaga. Ona ne može poteći iz neposvećenog srca, niti je ono može proizvesti. Ona se nalazi samo u srcu u kojem vlada Isus. “Mi ljubimo, jer je On nas ljubio pre toga.” U srcu, obnovljenom božanskom milošću, ljubav je temeljno načelo delovanja. Ona menja karakter, upravlja pobudama, nadzire strasti i oplemenjuje osećaje. Ova ljubav, negovana u duši, sladi život i širi profinjen uticaj na sve oko sebe.”⁶⁴

Primanje iz te božanske ljubavi nas čini onim što jesmo.

2. PRIHVATITE NOVO SRCE/NOVU LJUBAV

Drugo, moram da prihvatim novo srce, koje mi donosi novu ljubav. Ova ljubav ne daje da bi primila, ona prima da bi dala, a primanje radi davanja me čini slobodnim.

3. PRIHVATITE BOŽANSKU RAZMENU NA KRSTU

Treće, treba da dođem do krsta i po veri prihvatim čin božanske razmene koja mi je omogućena po Božjoj milosti, da bih primio besplatni dar Isusove savršene prošlosti, u zamenu za moju grešnu prošlost i da bih doživeo promenu i transformaciju predivne ljubavi Božje i oslobođenje od osećaja da sam ja tâj koji je počinio greh i da sam žrtva.

4. PREDAJTE SVOJ ŽIVOT BOGU U POTPUNOSTI

Kao četvrto, ja treba u potpunosti da predam svoj život Njemu. Treba da pustim uže, uđem u kolica i u potpunosti svoje poverenje položim u Isusa, da bi me On prevezao u zemlju pobede.

„Ja sam čokot, a vi loze, rekao je Hristos svojim učenicima. Iako je uskoro trebalo da se uzme od njih, njihovo duhovno jedinstvo s Njim trebalo je ostati nepromenjeno. Veza između loze i čokota, rekao je, predstavlja vezu koju treba da održavate sa Mnom. Kalem se pricepljuje na živu lozu i vlakno po vlakno, žila po žila, urasta u čokot. Život čokota postaje život loze. Tako i duša mrtva, u prestupima i gresima, dobija život preko veze sa Hristom. Ta veza uspostavlja se verom u Njega kao ličnog Spasitelja. Grešnik sjedinjuje svoju slabost sa Hristovom snagom, svoju prazninu sa Hristovom puninom, svoju nepostojanost sa Hristovom postojanom moći. Tada on ima Hristov um. Tako, kroz delovanje Svetog Duha, čovek postaje deo Božanske prirode. Tako, silom Svetoga Duha, čovek postaje učesnikom u božanskoj prirodi. On je prihvaćen u Ljubljenu. Ta zajednica sa Hristom, jednom uspostavljena, mora se održavati. Hristos kaže: 'Budite u meni i ja ću u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na čokotu, tako i vi, ako meni ne budete.' To nije nikakav slučajni dodir, nikakva povremena veza. Loza postaje deo živog čokota. Prenosenje života, snage i rodnosti sa čokota na loze je neometano i stalno. Loza ne može živeti odvojena od čokota. Tako i vi, kaže Isus, ne možete živeti bez mene. Život koji ste primili od Mene može se sačuvati samo stalnom zajednicom. Bez Mene ne možete savladati nijedan greh, ili se odupreti ijednom iskušenju.

'Budite u meni i ja ću u vama.' Biti u Hristu znači stalno primanje Njegovog Duha, znači život potpunog predavanja Njegovoj službi. Kanali koji povezuju čoveka i Njegovog Boga, moraju da budu stalno otvoreni. Kao što loza stalno crpi sok sa životodavnog čokota, tako i mi treba da se čvrsto držimo Isusa i treba verom da primamo od Njega silu i savršenstvo Njegovog karaktera.⁶⁵

Birajući Hrista i polažući svoju veru u Njega, mi se povezujemo sa čokotom i Njegov život postaje naš.

5. ISTRAŽITE SVOJE SRCE

Peto, ispitujem svoje srce, da bih razumeo motiv koji se nalazi iza onoga što činim, tako da prevarnost moga srca umre u svetlu Božje ljubavi i ja predam mane svog srca Hristu, kako bi On mogao da ih ukloni i zameni ih pobedom u, i kroz Njegovi silu.

6. ODLUČITE SE DA O DRUGIMA MISLITE SAMO POZITIVNO

Šesto, mislimo samo pozitivno o drugima.

„Duša može da bude u stanju mira, samo ako se oslanja na Boga i učestvuje u božanskoj prirodi po veri u Sina Božjeg. Duh Božji stvara novi život u duši, podređujući misli i želje u poslušnosti volji Hristovoj, i unutrašnji čovek biva obnovljen na sliku Njegovu, koji deluje u nama, da bi sve podložio sebi. Kako Bog dotiče srce po svom Duhu Svetome, čovek mora da sarađuje sa njim. Misli moraju da budu podređene, ograničene, sprečene da se granaju i razmatraju stvari koje će samo probuditi i zaprljati dušu. Misli moraju da budu čiste, misli srca moraju da budu čiste, ako izgovorene reči treba da budu reči koje su prihvatljive Nebesima i od pomoći tvojim bližnjima... U propovedi na gori, Hrist je pred svoje učenike izneo dalekosežne principe zakona Božjeg. On je poučavao svoje slušaocce tome da je zakon zaprljan mislima, pre nego što se zla želja pojavila u svom pravom obličju. Mi smo obavezni da kontrolišemo svoje misli i da ih podređujemo zakonu Božjem. Plemenite sposobnosti uma su nam date kroz Gospoda, da bismo mogli da ih uposlamo razmišljanjem o nebeskim stvarima.“⁶⁶

Po Božjoj milosti mi možemo da mislimo dobro i onima koji nas povređuju.

7. VOLITE DRUGE LJUDE

Sedmo, ja imam privilegiju da drugima dajem ljubav koju sam primio od Boga.

„Kad se naše ”ja” potpuno izgubi u Hristu, onda se ljubav izliva iz srca sasvim spontano, tako da mi toga nismo ni svesni. Kad nas iznutra, iz srca, nešto stalno pokreće da pomažemo drugima i da im uvek budemo na blagoslov, kad nam se nebeska svetlost koja pada na naše srce ogleda i na licu.“ (Hristove poruke , strana 384). Ljubav Božja se automatski izliva ka drugima.

8. ZAPAMTITE – TO MENI NE PRIPADA

Osmo, moramo sebe da podsećamo: „To ne pripada meni!“ Ja to ne posedujem. Ne mogu to da stvorim. Ja nisam svoj. Ja sam samo kurir. Sve je Božje.

9. KORISTITE SE PRIRODNIM LEKOVIMA, PROMENITE ŽIVOTNI STIL

Deveto, mi koristimo prirodne lekove i menjamo svoj životni stil, da bismo se uskladili sa onim što je Bogu ugodno, jer Ga ljubimo.

10. POSTANITE OSOBA SA NAJVIŠE LJUBAVI NA PLANETI

I deseto, mi prihvatamo izazov da postanemo osoba sa najviše ljubavi na planeti. Neka naše stalno stremljenje bude da postanemo osoba sa najviše ljubavi na planeti.

Jer, Isus je primer na koji se ugledamo. „U svakom trenutku Hristovog boravka na Zemlji, od Njega se, kao nezadrživa reka, izlivala Božja ljubav. Svi koji su ispunjeni Njegovim Duhom, voleće onako kako je On voleo. Istim načelom koje je pokretalo Hrista, biće i oni nadahnuti u svim svojim međusobnim odnosima. Ova ljubav je dokaz njihovog učenja. 'Po tom će svi poznati da ste moji učenici', rekao je Isus, 'ako uzimate ljubav među sobom.'“⁶⁷

„Kada Jevanđelje u svojoj čistoti i sili bude usvojeno, ono postaje lek za bolesti koje potiču iz greha.“⁶⁸

ZAKON ŽIVOTA

Dakle, šta je zakon života? „...Načela pravednosti, sadržana u Deset zapovesti, nepromenjiva su, kao i večni trón. Nijedna zapovijest nije bila ukinuta, nijedan znak, ni slova nije nestalo. Ta načela, objavljena čovjeku u raju kao veliki **Zakon života**, ostaće neizmenjena i u obnovljenom raju. Kad Rajski vrt ponovno procveta na Zemlji, svi koji žive pod Suncem, poštovaće Božji Zakon ljubavi.“⁶⁹ Zakon Božji je zakon života.

„Božja divna namera milosti, tajne spasonosne ljubavi – tema je u koju 'anđeli žele da zavire' i koja će se proučavati kroz beskrajne vekove. Izbavljena i bezgrešna bića, u Hristovom krstu pronaći će svoju nauku i svoju pesmu. Videće se da je slava koja blista sa Hristovog lica, slava samopožrtvovane ljubavi. U svetlosti s Golgote, videće se da je zakon te ljubavi pune samoodricanja – zakon života za Zemlju i Nebo; da ljubav koja 'ne traži svoje', ima svoj izvor u

Božjem srcu; da se u Onome koji je bio krotak i ponizan, otkrio karakter Onoga koji prebiva u svetlosti kojoj nijedan čovek ne može pristupiti.⁷⁰ Zakon života je ljubav samoodricanja.

„Posmatrajući Isusa, vidimo da je slava našeg Boga u davanju. Ja 'ništa sâm od sebe ne činim', rekao je Hristos; 'kao što me posla živi Otac, i ja živim Oca radi.' 'Ja ne tražim slave svoje', već slavu Onoga koji me je poslao (Jovan 8,28; 6,57; 8,50; 7,18). U tim rečima, izloženo je veliko načelo koje je zakon života za svemir. Hristos je sve primio od Boga, **ali je uzeo da bi dao**. (Tako u nebeskim dvorovima, u svojoj službi za sva stvorena bića: kroz ljubljenog Sina, Očev život izliva se na sve; a preko Sina, život se vraća, u hvali i radosnoj službi, kao plima ljubavi, velikom Izvoru svega). I tako, kroz Hrista, krug dobročinstava se zatvara, predstavljajući osobine velikog Darodavca – **zakon života**“.⁷¹

„Sve na Nebu i na Zemlji objavljuje da je zakon službe veliki **zakon života**. Večni Otac održava život svega onoga što je živo. Hristos je došao na Zemlju kao Onaj koji 'služi'. (Luka 22,27). Anđeli su 'službeni duhovi koji su poslani na službu onima koji će naslediti spasenje' (Jevrejima 1,14). Isti zakon službe zapisan je na svemu u prirodi. Ptice u vazduhu, životinje u polju, drveće u šumi, lišće, trava, i cveće, Sunce na nebu i sjajne zvezde – sve ima svoju službu. Jezero i okean, reka i vodeni izvor – **svi primaju da bi davali**“.⁷² Zakon života jeste zakon služenja, primiti da bi dao. A taj Zakon života, kada se primeni u životu, donosi zdravlje i život i ljubav.